Din fidelitate față de memoria tatălui său – un aristocrat care detesta aristocrații – frumoasa și năvalnica Marisa Barrington-Crecy se angajează ca guvernantă în casa ducelui de Milverley. Vrea să observe îndeaproape această înaltă societate pe care o crede coruptă și egoistă, după care, să scrie împotriva acesteia un pamflet nemilos. Ca să nu se știe din ce familie face parte, devine "domnișoara Mitton". Pe somptuosul domeniu al castelului Vox va face însă unele descoperiri neașteptate. Mai întâi, este Aline, fiica ducelui, al cărei caracter violent, de neîmblânzit, i-a îndepărtat de ea pe toți cei apropiați, inclusiv pe celelalte guvernante; este apoi ducele însuși, a cărui aroganță poate că ascunde un secret dureros. Aproape fără voia ei, amândurora, Marisa le va aduce în dar înțelegerea ei, bucuria ei de a trăi, tandrețea ei...

ISBN 973-9405-84-3

PRET 12.000 LEI

10 BARBARA CARTLAND - LECȚII DE DRAGOSTE n

Nostalgic 10

BARBARA CARTLAND

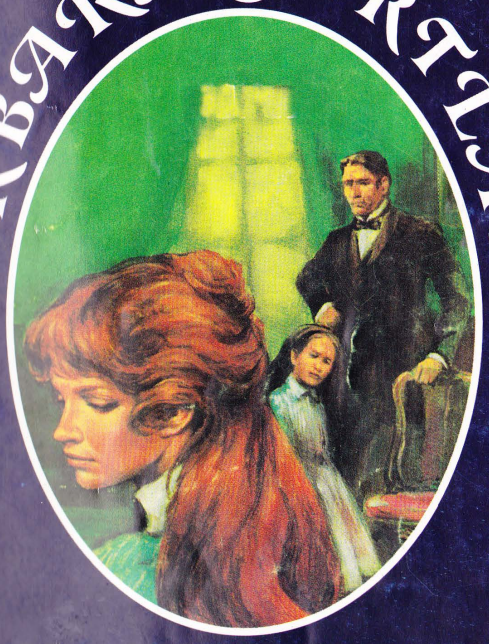

LECȚII DE DRAGOSTE

ALCRIS

Această pagină vă aparține în proporție de 70%.

Așteptăm părerile dumneavoastră despre cărțile editate de noi cât și alte observații și propuneri.

Cele mai bune scrisori vor fi publicate.

Editura

Capitolul 1

1890

– Nu vreau să fiu răutăcioasă, dar, la cei treizeci și cinci de ani ai mei, ar fi ridicol să apar ca însoțitoarea unei fete de vârsta ta, îi zise cu un aer ușor supărat contesa de Barrington nepoatei soțului ei.

Amândouă știau însă că lady Barrington urma să împlinească destul de curând patruzeci de ani.

– Nu te neliniști, mătușă Kitty, îi răspunse Marisa. N-am deloc intenția să fiu scoasă în lume. Experiența pe care am avut-o a fost cea mai neplăcută din viața mea.

– E ridicol! Trebuia să te fi amuzat mult în cursul acestui sezon, la Londra.

– Fiecare secundă mi s-a părut odioasă. Oh! Verișoara noastră Octavia și-a dat toată silința să mă simt bine. M-a dus la toate balurile, la Hurlingham, la Henley, la Ranclagh. Am fost și la o reședință regală, la Ascot, și prezentată reginei, la Buckingham Palace. Făcu o scurtă pauză și ochii îi scânteiară... Majestatea Sa m-a primit cu dispreț iar eu am făcut o reverență de o asemenea stângăcie încât am fost cât pe-aci să cad la picioarele ei.

– N-aveai decât șaptesprezece ani. Acum, o să-ți placă la Londra. Trebuie numai să găsim pe cineva care să-ți fie însoțitoare.

– Ți-am mai spus, mătușă Kitty, că nu vreau să merg la Londra. Dar am totuși nevoie de ajutorul dumitale.

– De ajutorul meu?! exclamă lady Barrington ridicând sprâncenele.

Era perfect conștientă de faptul că petrecerile pe care le dădea erau

considerate un obicei fermecător de către tinerii seducători care-i frecventau casa, cu binecuvântarea unui soț indulgent. Credea că Marisa se referea la ele.

– Da, am nevoie de ajutorul dumitale, mătușă Kitty, îi explică Marisa, pentru că am de gând să devin guvernantă.

– Guvernantă!?

De-ar fi explodat o bombă în salonul său, contesa n-ar fi fost atât de uluită.

– ... Dar de ce? Care-i motivul?

Nepoata sa aruncă o privire peste umăr ca să se asigure că nu le ascultă nimeni.

– Dacă-ți încredințez un secret, ai putea să-mi juri, mătușă, că nu-l vei spune nimănui, nici chiar unchiului George?

– Da, firește. Dar de ce atâta mister?

– Eu scriu o carte.

– O carte? Frumoasele sprâncene ale contesei formară din nou un arc grațios. Vrei să spui – un roman?

– Nicidecum, îi replică, limpede, Marisa. Scriu un studiu despre scandalurile din înalta societate.

– Marisa, glumești! Nu mi se pare deloc de bun-gust.

– Dimpotrivă, vorbesc foarte serios. Înainte să devină membru al Camerei Comunelor, domnul Charles Bradlaugh a redactat un pamflet intitulat „Punere sub acuzare a casei de Brunswick", pamflet care l-a amuzat grozav pe tata. În ceea ce mă privește, eu îl găsesc prea pretențios scris pentru a avea un impact real.

– Dar, Dumnezeule, ce înseamnă toate astea?

– Asta vrea să însemne că eu am de gând să scriu o lucrare amuzantă, scandaloasă, indiscretă, care va arăta înalta societate în adevărata ei lumină și pe care toată lumea va voi s-o citească.

– Adică? întrebă lady Barrington, stupefiată.

– Un amalgam de imoralitate, de extravaganță și iresponsabilitate.

Cu capul dat pe spate, contesa începu să râdă. Dar, un pic stânjenită totuși, îi spuse nepoatei sale:

– Îți bați joc de mine, Marisa. Nici o secundă nu pot să admit că poți să fii atât de cinică și să ne superi, pe mine și pe unchiul tău, spunând asemenea lucruri, și cu atât mai mult să le scrii.

– Sunt cât se poate de serioasă, mătușă. Dar îți promit că nici dumneata nici unchiul George nu riscați nimic. Voi scrie cartea sub pseudonim.

– E totuși ceva! Dar oricum ideea ta este ridicolă. Ce știi tu despre lume?

– Dacă te interesează, am să-ți spun. Când am pus în ordine hârtiile familiei, am descoperit jurnalul surorii bunicului, Augusta.

– Cine era aceasta? întrebă lady Barrington încrețindu-și fruntea albă și netedă.

– A trăit în secolul trecut, pe vremea când prințul de Wales, viitorul rege George al IV-lea, dădea naștere la scandaluri după scandaluri; era de „bon-ton" să se poarte excentric iar extravagantele gentlemanilor ce frecventau Carlton House venea într-un contrast dezgustător cu mizeria și sărăcia Londrei.

– Și ce are de-a face această Augusta cu toate astea?

– A scris un fel de jurnal foarte amuzant, de zi cu zi, despre toate la câte era martoră în înalta societate. Am de gând să mă folosesc de acest jurnal pentru a dezvălui comportamentul, nu numai al membrilor familiei regale, ci și al acelora care le-au lins cizmele până-n zilele noastre.

– Cu siguranță că tu habar n-ai cum decurg lucrurile acum, zise lady Barrington pe un ton sec.

– Ai fi surprinsă de câte poți afla numai citind „Times", îi răspunse Marisa. Numai privește ce s-a întâmplat prin 1860! De exemplu, povestea nepotului și moștenitorului ducelui de Wieklow, mort într-o casă de toleranță și a cărui soție a căutat să facă să fie considerat legitim un copil adoptat. Apoi, tata l-a cunoscut pe lordul Willoughby D'Eresby, mare șambelan, care a tocat mai multe mii de lire cu metresa lui franțuzoaică înainte de a fugi cu camerista.

Contesa simți că se sufocă.

– Nu cred nimic din toate astea.

– Te asigur că sunt date absolut exacte. Dar pățaniile lordului Enston, fiul și moștenitorul lui Grafton, care a făcut un mariaj dezastruos cu o femeie de ultimă speță? Când a aflat că soția lui este bigamă a crezut că și-a recăpătat libertatea, dar imediat s-a constatat că și primul soț al acesteia era bigam, ceea ce făcea ca mariajul lui să fie perfect legal.

– Mă întreb unde ai putut găsi toate poveștile astea! exclamă lady Barrington. De altfel, toate țin de acum de trecut.

– Chiar așa? Dar pasiunea prințului de Wales pentru domnișoara Lily Langtry? Dar scrisorile pe care i le scria lui lady Aylesford pe care lordul Randolph Churchill a amenințat că o să le publice? Și nu mai departe de anul ăsta, scandalul Tranbycroft, când Alteța Sa Regală a trebuit să apară

la bară ca martor? Cu siguranță că ai citit ziarele și ceea ce s-a scris despre jucătorii de baccara, prietenii prințului de Wales!

– N-ai vrea să încetezi... începu lady Barrington.

– Nimeni nu știe mai bine ca dumneata, mătușă, continuă Marisa neînduplecată, despre pasiunea Alteței Sale pentru încântătoarea lady Broke și despre faptul că acesta este subiectul tuturor conversațiilor din înalta societate.

– N-am să mai ascult ce spui! exclamă foarte iritată mătușa ei. Îți dai tu seama, Marisa, că un singur cuvânt din această discuție de-ar fi repetat la Marlborough House, reședința prințului de Wales, ne-ar ruina, pe unchiul tău și pe mine? N-am mai fi invitați niciodată nicăieri iar Prințul ar refuza să asistăm și noi la dineurile la care ar apărea el. În afară de asta, tu ai fi urmărită pentru calomnie și numele noastre ar fi etalate în jurnalele cele mai vulgare.

– Îți promit, mătușă Kitty, că nu se va întâmpla asta. N-am să citez nici un nume. Mă voi mulțumi doar cu aluzii, cu înțepături, dar toată lumea va înțelege despre cine-i vorba. Ar fi prea de necrezut să vină cineva să protesteze împotriva dezvăluirilor mele care, în cea mai mare parte, vor fi fost deja cunoscute de public.

– Ești nebună, Marisa. Eu îmi declin orice responsabilitate în ceea ce te privește. Toate astea sunt numai din vina tatălui tău. De câte ori n-a spus George că, dacă fratele lui n-ar fi fost conte, ar fi fost anarhist sau revoluționar!

Marisa începu să râdă, un râs muzical, foarte amuzat.

– Noi ne zicem radicali, dar dragul meu tată era un adevărat revoluționar și ura din suflet așa-zisa înaltă societate.

– Și dintr-un motiv foarte rezonabil, îi replică lady Barrington pe un ton acru.

– Te gândești fără îndoială la mama, nu-i așa? Firește că tata a fost gelos și nefericit pentru că ea a fugit cu lordul Geltsdale. Dar, la urma urmei, cum el a refuzat să divorțeze, scandalul de care vă temeați atât s-a stins de la sine. N-a apărut nici un rând în presă.

– Dar toată lumea a știut. Chiar în cluburile pe care le frecventa, George însuși a fost teribil de umilit de tot ceea ce se vorbea. Mama ta a provocat un teribil scandal în familie, Marisa, și s-ar zice că și tu te pregătești să faci același lucru.

– În orice caz, eu pot să-ți promit că n-am nici o intenție să fug cu cineva, și nici n-am de gând să mă mărit. Nu-i cazul să tremurați cu toții la gândul că aș putea să vă dezonorez aflându-mă compromisă într-o afacere de divorț.

– Ce înțelegi tu prin: „N-am de gând să mă mărit?" întrebă lady Barrington pe un ton sec. Ar fi lucrul cel mai bun care ți s-ar putea întâmpla. Mărită-te cu primul bărbat care te va cere de soție, Marisa, și lasă baltă ideile tale grotești. Auzi! Să scrii cărți care ar însemna pur și simplu pierzania noastră!

– Vrei să spui că v-ar deranja viața mondenă. Ei bine, dacă dumneata accepți să mă ajuți așa cum te-am rugat, vei avea cuvântul meu că voi face în așa fel încât să nu vă aduc nici un prejudiciu, dumitale și unchiului George.

– De fapt, ce vrei? întrebă contesa oarecum în silă.

– Să-mi găsești un loc de educatoare la o casă mare. Vreau să-mi dau seama singură de comportamentul locatarilor ei. Vreau să fiu absolut sigură că poveștile pe care le-am tot auzit sunt exacte și că tata nu exagera. Îi cunoști, nu-i așa, ura față de nobilime, reprezentată pentru el de lordul Geltsdale.

– Tatăl tău era un fanatic.

– Îi plăcea să spună mereu că Guy Fawkes* a comis o mare greșeală. El trebuia să arunce în aer nu Camera Comunelor ci Camera Lorzilor.

– Te rog, Marisa, renunță la această idee ridicolă, o imploră contesa, făcând un efort vizibil să pară împăciuitoare. Aruncă jurnalul acelei Augusta și du o viață normală, la fel ca oricare fată de vârsta ta. La urma urmei, n-ai decât douăzeci și unu de ani... Când suntem tineri, cu toții avem idei un pic cam năstrușnice.

– Dar eu ador să scriu. Îmi pare rău, mătușă, dacă te-am tulburat. Poate că ar fi fost mai bine să nu-ți spun nimic. Dar am într-adevăr nevoie de ajutorul dumitale și vreau neapărat să-mi găsești ceva de lucru într-o casă mare.

– Să te ajut! exclamă lady Barrington aproape sufocată. O să mă îmbolnăvești de teamă, de groază! Cât privește ideea de a te recomanda vreunuia dintre prietenii mei, chiar crezi că nu vor bănui care este identitatea autorului cărții tale?

– Și de ce ar bănui? Nu sunt chiar atât de proastă încât să mă prezint la angajare cu numele adevărat. M-am hotărât deja că mă voi numi Mitton.

* – Aluzie la complotul din 1605 care avea drept obiectiv să arunce în aer Camera Comunelor împreună cu regele Jacques I pentru a restabili în Anglia catolicismul care era persecutat de către suveran. Acest complot este cunoscut sub numele de „Conspirația prafului de pușcă". El a eșuat. Guy Fawkes a fost condamnat la moarte și executat.

– De ce Mitton?

– Marisa Mitton mi se pare modest și discret, un nume care se potrivește perfect unei guvernante. Nu ne putem totuși aștepta să găsim oameni gata să angajeze o tânără care răspunde la numele de lady Marisa Barrington-Crecy. Li s-ar părea foarte stânjenitor.

– Oricum, cei ce te vor angaja vor fi cu siguranță stânjeniți, îi replică mătușa ei pe un ton sec.

Se ridică din fotoliu, foarte frumoasă în rochia ei de tafta neagră, cu fusta foarte amplă tivită cu crep. Sub o bonetă de care era prins un voal des negru, părul ei blond era coafat după moda lansată de prințesa Alexandra*. Când fusese anunțată de sosirea nepoatei sale, contesa tocmai se întorcea de la o plimbare cu mașina și acum, nervoasă, își scoase mănușile lungi de șevro și le mototoli în mâini.

– ... Pur și simplu nu-mi vine să cred tot ceea ce mi-ai spus, Marisa. Ceea ce-mi ceri este imposibil, absolut imposibil. Pe de altă parte, copila mea, cui i-ar trece prin minte să te angajeze guvernantă? Nu te-ai uitat într-o oglindă?

Se întoarse brusc ca s-o examineze pe fată, părul blond venețian ce-i încadra chipul fin cu tenul de un alb incredibil. Remarcă, fără prea mare bucurie, că ochii mari și verzi ai Marisei erau tiviți cu gene lungi, negre și că gura ei era de un roșu frumos, fără ajutorul nici unui fard.

– Semeni perfect cu mama ta, zise lady Barrington pufnind ușor. Nu eram decât un copil când am văzut-o dar, îmi amintesc, avea părul ca al tău și o înfățișare care, te asigur, ar fi oprit pe orice femeie de bun-simț s-o angajeze guvernantă.

– Dar eu trebuie neapărat să devin. Nu înțelegi, mătușă Kitty, că pentru o tânără de familie bună nu există decât două cariere posibile: guvernantă la copii sau doamnă de companie? Dacă mă fac doamnă de companie, voi sta încuiată cu cine știe ce bătrână pe undeva prin vreun colț pierdut de lume. N-aș putea învăța nimic. Făcu o scurtă pauză apoi, cu o privire extrem de malițioasă aruncată mătușii sale, adăugă: ... Evident, cealaltă singură soluție posibilă ar fi ca dumneata să-mi fii însoțitoare cel puțin încă un sezon. Aș putea atunci, ieșind în lume, să-ți cunosc toți prietenii. Văzu expresia de groază de pe chipul

* – Fiica regelui Christian IX al Danemarcei, soția prințului de Wales (viitorul rege Eduard VII), ea devine regina Marii Britanii în 1901.

mătușii și continuă: ... Sunt sigură că unchiul George ar înțelege. În fond, curând voi o să vă mutați la Barrington Park și eu nu voi mai avea unde să stau.

– Eu refuz să-ți fiu însoțitoare. N-am s-o fac, orice ar zice George, protestă lady Barrington, iritată. Sunt mult prea tânără ca să joc acest rol și să mă aflu în compania hoaștelor din lumea bună! Pe de altă parte, tu ești mult prea frumoasă ca eu să-ți stau în preajmă, și știi asta.

– Sunt bucuroasă că semăn cu mama, recunoscu Marisa. Toată lumea o considera frumoasă, cu toate că domnișoarei Featherstonehaugh, atunci când venea pe la noi, îi plăcea să-mi spună că mama fusese o „femeie fatală" de îndată ce depășise vârsta copilăriei.

– Domnișoara Featherstonehaugh! exclamă scârbită lady Barrington. Mahalagioaica aia bătrână! Niciodată nu m-a putut suferi și îi plăcea la nebunie să bage zâzanie pe unde se ducea. Dacă de la ea ai tu informații despre înalta societate, pot să te asigur că tot ce ți-a spus este exagerat și veninos.

– Este foarte amuzantă, zâmbi Marisa. Avea întotdeauna o mulțime de anecdote scandaloase de povestit, pe care i le spunea tatei și, firește, eu le ascultam. Cred că, în afară de mama, era singura femeie care-i mai trezea interesul. Dar ea știa foarte bine că interesul pe care el i-l arăta era în funcție de informațiile pe care i le furniza.

– Înțelege odată, Marisa, că ura manifestată de către tatăl tău față de lume era cauzată de felul în care îl trata pe mama ta, și era o reacție absolut normală. Tu ești o fată inteligentă. Tatăl tău a murit și tu poți să uiți acum această ură fanatică, ură ce a deformat totul în ochii lui timp de ani de zile.

– Eu n-aveam decât cinci ani când mama ne-a părăsit, am avut deci destul timp să-l cunosc bine pe tata. La urma urmei, mătușă Kitty, nimeni nu s-a ocupat prea mult de mine până acum.

– Am crezut întotdeauna că ești fericită acolo, la Barrington Park, îi răspunse lady Barrington stânjenită.

– Îți convenea să gândești astfel, îi replică Marisa fără cea mai mică urmă de reproș.

– Te rog, renunță la această idee ridicolă. Am să-i cer unchiului tău să-ți stabilească o sumă de bani. Dacă tatăl tău n-ar fi murit, fără îndoială că ai fi avut destui bani ca să duci o viață confortabilă. Respiră adânc, apoi continuă: ... Și noi suntem destul de strâmtorați încât să nu ne permitem să facem tot ce-am dori, dar George o să-ți dea destul ca să te poți îmbrăca

mai convenabil iar eu voi găsi pe cineva cu care să locuiești. Sunt sigură că verișoara ta Alice ar fi fericită să te aibă alături.

Marisa izbucni în râs.

– Dacă-ți imaginezi, mătușă, că voi accepta să mă duc în mausoleul acela de la Brighton și să-mi petrec restul vieții plimbând potaia verișoarei Alice, te înșeli amarnic. Nu, eu am hotărât deja ce vreau să fac. Așa că, dacă vrei să fiu discretă și să nu deranjez prea mult micul vostru univers, atunci ajută-mă!

– Ăsta-i șantaj, Marisa! Nu există alt cuvânt.

– Este ceea ce fac majoritatea oamenilor atunci când au o țintă precisă.

– Îți repet, este imposibil. Imaginează-ți numai ce ar crede despre asta ducele de Richmond, ducesa de Portland sau lady Brooke dacă ar trebui să angajez o fată ca tine ca să aibă grijă de copiii lor! De altfel, ești și foarte tânără.

– Am să spun că am douăzeci și patru de ani. Și, dacă o să-mi strâng părul la spate, voi părea extrem de modestă și discretă. Aș putea chiar să mă vopsesc, adăugă ea, după o clipă de gândire.

– Nu fi proastă! Părul vopsit n-a înșelat niciodată pe nimeni, și asta n-ar face decât să fii remarcată mai mult. Îți este ușor să mă necăjești, Marisa, dar ți-am spus, nimeni... Se întrerupse brusc... Am o idee... dar nu, este imposibil!

– Ce e imposibil?

– Este imposibil! Tu nu poți să fii guvernanta nici unui copil, nici măcar a fiicei lui Valerius, care, după câte știu, este pe jumătate nebună.

– Valerius! repetă Marisa. Vorbești despre ducele de Milverley?

– Da, evident. Acum vreo două săptămâni eram la Vox Castle și cineva, nu mai știu cine, mi-a spus că fetița aceea este îngrozitoare. Are nouă sau zece ani și nici o guvernantă n-a stat prea mult cu ea. Și a avut deja vreo duzină.

– Dar ce s-a întâmplat cu ducesa?

– A murit. Era o ființă ciudată, bolnavă de nervi. A murit la nașterea copilului. Valerius și cu ea n-au avut nici o șansă să se înțeleagă.

– Atunci, de ce s-au căsătorit?

– Oh! Este o poveste lungă. Ducele era foarte tânăr când s-a îndrăgostit nebunește de frumoasa contesă de Grey. Or, aceasta s-a dovedit a fi rudă fată de duce din moment ce, pe vremea aceea, ea însăși era îndrăgostită de un bărbat mult mai în vârstă.

– Nu de soțul ei, firește, comentă Marisa sarcastic.

– Bineînțeles că nu. Am înțeles că până la urmă ducele, ca să pună capăt bârfelor, a fost nevoit să ceară mâna fiicei marchizului de Dorset, o tânără pur și simplu isterică. Aceasta îl detesta la rândul ei. Certurile lor erau subiect de discuție la ordinea zilei. Când primeau oaspeți, ea avea obiceiul să se ridice de la masă, în mijlocul cinei, și să înceapă să protesteze violent pentru că soțul ei a spus ceva ce i-ar fi displăcut. Moartea ei a fost o ușurare pentru toată lumea, dar se pare că fiică-sa îi moștenește caracterul.

– Ai văzut-o pe fetiță când ai fost la Vox Castle?

– Valerius n-a vorbit niciodată despre ea în prezența mea. Și te asigur, Marisa, că am ceva mai bun de făcut decât să mă intereseze copiii altora.

– Ce-ar fi să mă recomanzi ducelui ca guvernantă pentru fiica lui?

– În nici un caz n-am să-i scriu lui, replică lady Barrington pe un ton sec. De toate problemele se ocupă, la Vox Castle, doar doamna Whitcham. Ea este acolo dintotdeauna, a fost chiar și în slujba mamei ducelui.

– Atunci scrie-i ei. N-ai nimic de pierdut. Dacă au atâtea dificultăți cu guvernantele, poate că o să le facă plăcere să dea peste cineva inteligent.

– Inteligent! exclamă lady Barrington. Biata mea copilă! Mai degrabă ar trebui să fii surdă, mută și oarbă. Dacă te-ar angaja, habar n-ai ce înseamnă să te ocupi de un copil odios care nu-i al tău.

– Accepți să-i scrii și să mă recomanzi?

– Da, și apoi treaba ta ce faci.

– Atunci scrie-i imediat. Nu sunt sigură că n-ai să te răzgândești, cum mă întorc cu spatele.

– Sincer îți spun, Marisa, ești fata cea mai exasperantă pe care am cunoscut-o vreodată. Sper ca „opera" pe care o vei scrie să dea dovadă de un pic mai multă înțelepciune și răbdare... De unde această revoltă împotriva înaltei societăți? întrebă ea după un moment de tăcere. Atitudinea tatălui tău o înțeleg. Se întâmplă rar ca un bărbat să accepte cu dragă inimă să se lase ridiculizat de nevastă. Dar, după câte știu eu, tu n-ai avut niciodată vreo decepție sentimentală.

– Nu cred că ai înțelege dacă ți-aș spune, mătușă, îi răspunse, evaziv, fata. Scrie această scrisoare, mătușă Kitty, și eu am să dispar. N-ai vrea ca unchiul George să mă găsească aici și să-mi pună tot felul de întrebări despre ceea ce am de gând să fac, nu?

Zâmbi malițios, apoi continuă:

– Îți sugerez să-i spui că m-am dus în vizită la niște prieteni, în nordul Angliei, dacă totuși catadicsește să-ți ceară vești despre mine, lucru de care mă îndoiesc.

– Unchiul tău a ținut foarte mult la tine întotdeauna, protestă lady Barrington fără nici un pic de convingere.

Se așează la biroul ei și întrebă:

– Ce pregătire ai? Presupun că ai învățat ceva?

– Vorbesc franceza și italiana. Am studiat latina și știu să cânt la pian.

– Nu cred că un copil de nouă ani ar avea nevoie de mai mult. De fapt, părerea mea este că e chiar o greșeală ca o fată să facă studii. Ale mele vor afla cât mai puține lucruri, te asigur. Dacă este ceva ce un bărbat vrea să evite cu orice preț, este o femeie instruită.

– Și cum eu țin să fiu evitată, îmi convine perfect, răspunse Marisa.

Mătușa ei îi aruncă o privire piezișă. În picioare în fața ferestrei, părul roșcat al fetei strălucea luminos de sub boneta neagră demodată. Avea pielea foarte albă și ochii păreau imenși pe chipul palid. Rochia era dintr-un material ieftin și extrem de prost croită.

– O să-ți trebuiască niște haine mai convenabile, dacă te duci la Vox Castle, remarcă lady Barrington, împinsă poate de o mustrare de conștiință. Chiar și ca simplă guvernantă, va trebui să însoțești copilul în salon. Dar te sfătuiesc să nu porți negru.

– Eu credeam că, dimpotrivă, este culoarea potrivită. Chiar dacă, așa cum zicea tata, a purta doliu este un obicei barbar care ar trebui abandonat.

– Cu părul tău și cu tenul palid, negrul iese prea mult în evidență. În ceea ce mă privește, eu voi fi obligată să port negru cel puțin nouă luni. George ține neapărat la asta. Lucrul acesta mă supără cu atât mai mult cu cât tocmai mi-am făcut niște rochii încântătoare care vor fi complet demodate când voi putea să le port. Suntem cam de aceeași talie, cel mai bine ar fi să ți le dau ție.

Un zâmbet luminâ chipul fetei.

– Chiar așa, mătușă Kitty? Îți mulțumesc mult. Lăsând la o parte faptul că n-am bani de risipit ca să-mi cumpăr rochii, am oroare să stau ore întregi în picioare la probe.

– Necazul cu tine, Marisa, este că tu n-ai nimic feminin. Pentru o femeie este normal să-i placă toaletele, balurile, să vrea să se mărite. Dar nu să vrea să scrie o carte!

– Poate un leopard să facă să-i dispară petele? o întrebă fata râzând. Eu am căpătat unele obiceiuri, mătușă, și dacă sunt cumva cele moștenite de la tata, atunci de vină sunt doar membrii familiei noastre. Știai că la moartea tatei, luna trecută, erau mai bine de doi ani de când nici unul dintr-ai lui n-a venit să-l vadă?

– A cui este vina? Când îi scriam tatălui tău, ori nu ne răspundea, ori o făcea într-un mod dezagreabil...

Marisa se mai îmbună puțin.

– Cu toate astea, adesea se simțea foarte singur. Ar fi vrut să-și vadă fratele și ar fi dorit să poată conta și pe altcineva în afară de mine.

– În sfârșit, acum e prea târziu, răspunse lady Barrington pe un ton nepăsător. Uite scrisoarea, Marisa, și să ne apere Dumnezeu dacă ai să mă dezamăgești.

– N-am s-o fac, îți promit. În treacăt fie zis, cred că voi fi o bună guvernantă. Mă simt absolut capabilă să-i bag câteva noțiuni în capul unui copil nefericit pe care se pare că nimeni nu-l vrea.

– Eu n-am zis niciodată așa ceva! exclamă contesa. Am zis doar că ducele nu mi-a vorbit niciodată despre ea. Poate că își adoră fiica. El este mereu în preajma Prințului, și Alteței Sale Regale îi plac mult copiii. Emily este fina lui, știai?

În timp ce vorbea, contesa luă o fotografie de pe pian și i-o întinse nepoatei sale.

– la privește ce frumoasă se face, pe măsură ce crește.

Marisa privi portretul unei fetițe împopoțonate care se uita fix în obiectiv, și se întrebă dacă nu cumva imaginația ei îi juca feste găsind o asemănare tulburătoare între ochii acestia ușor bulbucați și gura cu buze cărnoase, asemănătoare cu ale moștenitorului tronului.

Își amintea foarte bine de remarcile caustice ale tatălui său, în urmă cu cinci ani, în legătură cu interesul pe care-l manifesta prințul de Wales față de seducătoarea contesă de Barrington.

În ciuda vieții atât de calme de la Barrington Park, tatăl ei părea întotdeauna la curent cu ceea ce se petrecea în cercul de intimi ai prințului și ai frumoasei sale soții daneze.

Nimic nu putea opri bârfele și, chiar și la țară, se afla foarte repede că Prințul se îndrăgostise de cutare sau cutare frumusețe și se știa că regina Victoria, mama prințului de Wales, retrasă la Windsor, era profund șocată de ceea ce se petrecea la Marlborough House.

Lady Barrington lipi scrisoarea și i-o întinse Marisei.

– Expediaz-o chiar tu, în felul acesta vei fi sigură că mi-am ținut cuvântul.

Marisa privi plicul mare și alb adresat „Domnișoarei Whitcham, pentru Excelența Sa ducele de Milverley. Vox Castle, Kent".

– O să mă anunți, mătușă, când vei primi un răspuns?

– Te întorci la Barrington?

– N-am deloc chef să mai stau la Londra. Am să aștept vești de la dumneata. Atunci am să vin să iau și rochiile pe care mi le-ai promis.

Mătușa ei o asculta privind-o cu atenție.

– Știi tu, Marisa, că dacă te-ai strădui puțin, ai putea avea foarte mult succes? Nu din răutate nu vreau să-ți fiu însoțitoare în lumea bună ci pur și simplu din instinct de conservare. Ești mult prea frumoasă. Și, chiar dacă n-ai zestre, sunt sigură că ți-ai putea găsi un soț bogat, chiar vreo persoană importantă. Se întrerupse, înainte de a relua, cu înflăcărare: Renunță la ideea aceea ridicolă de a scrie o carte și eu voi găsi pe cineva care să aibă o fiică de vârsta ta și care ar accepta să-ți fie însoțitoare contra unei anumite sume de bani.

Un zâmbet larg luminâ trăsăturile Marisei.

– Ești foarte drăguță, mătușă, și îți mulțumesc, dar răspunsul este „nu". Eu știu exact ce vreau să fac și m-am pregătit pentru asta. Și dintre toate casele la care m-am gândit că aș putea lucra, Vox mî se pare într-adevăr cea mai bună alegere.

– De ce?

– Poate că am să-ți spun într-o zi! Dar nu înainte să fiu acceptată ca guvernantă.

*
* *

Cinci zile mai târziu, Marisa care lucra în biroul tatălui său, la Barrington Park, primi o telegramă:

„Te rog să te duci imediat la Vox. Iei bagajele când treci prin Londra.

Kitty Barrington"

Fata citi de două ori textul, apoi scoase un strigăt de bucurie. Câștigase!

Nu fusese prea sigură de această victorie. Dar, până la urmă, reușise să-și convingă mătușa – chiar dacă pentru asta trebuise să folosească metode cam brutale – să facă exact ce-i ceruse ea. Și acum se va duce la Vox Castle.

Traversă încăperea și, în picioare în fața ferestrei, privi peluza neîngrijită din lipsă de grădinar.

Tatăl ei, interesat numai de hârtiile lui, de cărți și de „vendeta" pe care o ducea împotriva claselor așa-zise superioare, nu știuse niciodată să-și conducă proprietățile. Uita cu regularitate să-și încaseze arendele și nu se gândise niciodată să numească pe cineva care s-o facă în locul lui.

Fermele lui erau neglijate, oamenii pe care-i folosea îl furau fără rușine și casa avea mare nevoie de reparații.

Noului conte, fratele mai mic al tatălui său, o să-i fie foarte greu să repare totul și asta îl va costa foarte mult, Marisa știa bine.

Era unul dintre motivele care o îndemnaseră să nu-i îngreuneze sarcina unchiului său rămânând în grija lui, în afară de faptul că era hotărâtă să continue lupta în care-l văzuse întotdeauna angajat pe tatăl său. Era susținută în această luptă de entuziasmul ei înflăcărat și de disprețul pe care-l nutrea față de acești ticăloși, acești risipitori care spuneau că reprezintă nobilimea.

Dorința de reformă revoluționară a tatălui său i se părea absolut logică și Marisa se dovedea a fi o adeptă cu atât mai înflăcărată cu cât, ea însăși, dorea să se răzbune.

Conștient, cu destulă întârziere, de responsabilitățile sale, contele de Barrington își trimisese fiica să-și facă debutul în societate la Londra pe vremea când aceasta avea doar șaptesprezece ani, sub supravegherea unei verișoare cu care nu se văzuse de ani de zile.

Foarte prost îmbrăcată, total necunoscătoare a obiceiurilor mondene, Marisa, paralizată de timiditate, suferise un chin de nedescris.

Făcuse o mulțime de gafe din ignoranță. Fusese victima snobismului și fusese umilită de râsetele acelora care se amuzau pe seama stângăciilor ei și a toaletelor fără gust.

Nu găsise niciodată nimic de spus tinerilor care, îndemnați de verișoara ei, o invitau la dans și care nu-și ascundeau plictiseala sau indiferența când stăteau alături de ea la masă.

Pe vremea aceea, ea nu înțelesese ce nu este în regulă. Fusese doar conștientă de nefericirea ei. Simțea o adevărată durere fizică atunci când se gândea la viața liberă pe care o ducea la Barrington Park, la caii ei, la câini, la lungile dizertații pătimașe ale tatălui ei.

Până la urmă, domnișoara Featherstonehaugh, reușise s-o facă să înțeleagă faptul că a fi în stare să susții o discuție este dovada unei bune

educații și că un invitat are datoria să răsplătească ospitalitatea care i se oferă purtându-se plăcut și amabil.

Mai învățase, de asemenea, că femeia are rolul de a părea atrăgătoare și de a înfrumusețea o încăpere ca și cum ar fi fost o vază de flori.

O dată cu trecerea anilor, pe măsură ce devenea mai conștientă de frumusețea ei, Marisa câștigase siguranță, încredere în sine, dar acele câteva luni îngrozitoare petrecute la Londra pe când avea șaptesprezece ani, îi rămăseseră gravate în memorie ca o rană. Totul se cristalizase definitiv în ziua în care verișoara Alice dăduse un bal.

Marisa își amintea de chinul pe care-l îndurase fiind nevoită să întâmpine invitații în picioare alături de gazdă, cu Florence care împărtea cu ea onorurile balului.

Verișoara Alice era marchiză, avea acces în cele mai restrictive medii din Londra și, la rândul ei, își invita des prietenii, încercând să-și introducă fiica în lumea bună.

La acel bal erau prezenți reprezentanții obișnuiți ai familiilor Devonshire, Richmond, Portland și Beaufort, cu sau fără copiii lor. Era un belșug de diademe strălucitoare și de decorații, din păcate nu în onoarea prințului de Wales, ci a uneia dintre fetele, cea mai puțin reușită, reginei Victoria, prințesa Beatrice, ultimul copil al reginei.

Marisa, după ce fusese condusă la bufet de către un tânăr care parcă n-avea bărbie și care n-avea decât un singur subiect de conversație, cursele, se trezi la un moment dat singură. Porni în căutarea verișoarei Alice ca să stea în preajma ei, așa cum o cereau convenientele.

Negăsind-o, traversă încăperile în care avea loc recepția și, de partea cealaltă a unei coloane, zări două persoane așezate pe o canapea, cu spatele la ea.

Se pregătea să se îndepărteze discret când auzi o doamnă acoperită de smaralde zicând:

– Fii prudent, Valerius, știi bine cât de bârfitori sunt oamenii.

– Și crezi că asta mă deranjează? îi replicase bărbatul cu o voce al cărei timbru grav o impresionă pe Marisa. Ești foarte atrăgătoare, Dolly, și tu știi bine.

– Mă văd nevoită să-ți reamintesc de datoriile tale, răspunse femeia cu un râs ușor. În loc să stai aici să sporovăiești cu mine, cum faci de atâta timp, ar trebui să te duci să inviți la dans fetele pentru care s-a dat această petrecere. Nu uita, Valerius, că ești o partidă foarte bună.

– Chiar crezi că am să-i fac ochi dulci fetei aceleia cu față de lună plină și cu o privire goală? întrebă bărbatul pe un ton plin de dispreț. Sau roșcatei care seamănă cu un morcov cules prea de timpuriu?

Marisa se îndepărtase. Descrierea aceasta fusese pentru ea lovitura de grație dintr-un lung șir de insulte.

În ciuda protestelor verișoarei sale, a doua zi dimineața se întorsese acasă sub pretext că tatăl ei, bolnav, avea nevoie de ea.

Nu-i fusese greu să afle identitatea bărbatului care vorbise atât de odios despre ea. Era singurul membru din înalta societate pe care-l chema Valerius.

Ziarele vorbeau adeseori despre ducele de Milverley și reproduceau fotografiile splendidei lui locuințe, Vox Castle, din toate unghiurile. Trăsăturile ducelui îi erau de acum familiare Marisei.

Nu-l văzuse însă niciodată în carne și oase, nu-i auzise decât vocea, dar era convinsă că i-ar putea recunoaște oriunde profilul imperial, cu nasul ușor coroiat, cu expresia dură, aproape crudă a gurii, bărbia pătrată și mai ales expresia cinică a privirii și cele două șanțuri adânci ce porneau de la nas spre buze.

„Îl urăsc", își zisese ea în seara aceea când părăsise sala de bal ducându-se să caute refugiu într-un cabinet de toaletă de la primul etaj. „Îl urăsc", zisese ea cu voce tare când se întorsese la Barrington Park.

Această ură, sentimentul cu totul nou pentru ea, o făcea să înțeleagă și mai bine disprețul manifestat de tatăl său față de cei din înalta societate.

Când contele se ducea, rareori de altfel, la Camera Lorzilor, la întoarcere Marisa îl bombarda cu întrebări, vrând să știe cu cine vorbise, despre ce discutase.

Cu toate acestea, dintr-un motiv pe care nu și-l putea explica, nu îndrăznea niciodată să-l întrebe dacă fusese prezent și ducele de Milverley.

Spera mereu că tatăl ei va pomeni de el, dar acesta n-o făcuse niciodată și ea ajunsese la concluzia, ca atâția dintre contemporanii săi, că ducele nu se interesa nici de țara sa nici de consecințele politice sau sociale ale proiectelor de legi adoptate, și nici de unele reforme, urgente totuși.

„Acești demnitari care strălucesc prin absență sunt ființe demne de dispreț, își zise ea. Și ducele, atât de bogat, bucurându-se de o asemenea influență, este mai rău decât toți."

Acum însă, ea se va duce la Vox și va locui sub același acoperiș cu el.

Avea ciudata impresie că destinul o aducea intenționat în preajma omului pe care-l detesta cel mai mult, cel care o descrisese atât de dispretuitor, cel care practic o gonise din Londra și care nu făcuse decât să confirme ura Marisei față de cei asemeni lui.

Marisa deschise un sertar al biroului. Tatăl ei fusese fericit s-o vadă scriind în aceeași încăpere cu el.

La început, o pusese să-i copieze articolele, nenumăratele scrisori pe care le trimitea la „Times" și circularele pe care le trimitea cu sutele membrilor Camerei Comunelor.

Apoi o încurajase să scrie și ea, dar sub pseudonim, devenit încetul cu încetul familiar redactorilor șefi ai mai multor ziare.

Marisa și-a văzut articolele publicate în „Morning Post", în „Review of Review", „The Fortnightly" și, anul acesta, avusese un mare succes cu noul ziar muncitoresc „The Clarion".

Pe biroul tatălui său se îngrămădeau hârtii pe care nu avusese încă timp să le claseze de la moartea lui, dar propriul ei birou era într-o ordine perfectă. Îi era groază să lucreze în dezordine.

Strecurându-și mâna până în fundul sertarului, scoase două scrisori.

Le privi îngândurată. Pe plicuri, scrisul era grăbit și dezordonat, hârtia șifonată și pătată, ca și cum fusese mânuită des.

Le contemplă minute în șir, apoi, foarte încet, fără să scoată scrisorile din plicuri, le rupse în bucăți mici.

Apoi le aruncă în coșul de hârtii.

Era sfârșitul. Sfârșitul a ceva la care ea ținuse foarte mult, un sentiment de tandrețe pe care nu fusese în stare să-l uite, pentru un bărbat care nu văzuse în ea decât pe „micuța vecină" și pentru care ea nu însemnase nimic... absolut nimic.

Preț de câteva secunde, inima i se strânse. Tocmai aruncase singura amintire pe care o avusese de la el...

*
* *

Venise într-o zi să discute ceva cu tatăl ei despre un mânz pe care voia să-l cumpere.

Era înalt și seducător și, pentru o fată lipsită de o prezență bărbătească, el avusese asupra ei efectul unui zeu grec ce intrase în casa cu pereții scorojiți.

– Bună ziua, zisese el. Eu sunt Harry Huntingdon. Am auzit că lordul Barrington are un mânz de vânzare. Tocmai mi-am cumpărat un domeniu la câțiva kilometri de aici și instalez niște grajduri.

– Vreți să mă urmați în bibliotecă, domnule Huntingdon? îi propusese Marisa, intimidată.

– De fapt, dacă ar trebui să ne conformăm ceremonialului, eu sunt sir Harold Huntingdon, precizase el zâmbind.

– Îmi pare rău.

– Vă rog. Oricum mi-ați spune, voi fi încântat. Dacă și mânzul este la fel de frumos ca dumneavoastră, am să-l cumpăr indiferent de preț.

Ea își ridicase privirea spre el și crezuse că o să i se oprească inima să mai bată.

– ... Veniți să-mi arătați mânzul înainte să-l văd pe tatăl dumneavoastră, sugerase el, și ea acceptase imediat.

Vizita aceasta fusese preludiul a numeroase altele. După ce văzuse mânzul, vrusese să vadă și crescătoria de cai, apoi armăsarul. Și numai Marisa putea să i le arate.

Îi făcea mereu complimente, flirta cu ea cu amabilitatea bărbatului care reușește să le facă pe toate femeile cu care vorbește să creadă că ele ocupă primul loc în viața lui.

După o săptămână, Marisa era convinsă că-l iubește. El îi dădea întâlnire dimineața devreme și făceau lungi plimbări călare prin câmpia întinsă.

Ea nu-și dădea seama că el o trata ca pe o copilă încântătoare care-l amuza și că era prea bine crescut ca să profite de tandrețea vizibilă a sentimentelor ei pentru el.

Abia după trei săptămâni de adevărat extaz pentru Marisa, aceasta află că el era căsătorit și că soția lui, care fusese în vizită la niște rude, urma să se întoarcă a doua zi.

Când Harry Huntingdon o anunțase că nu vor mai putea călări împreună pentru că soția lui ar fi geloasă, ea avusese impresia că primește un glonte direct în inimă.

Se întorsese acasă fără să mai vadă nimic în jurul ei și timp de trei zile zăcuse ca un câine bolnav. Apoi, și-l alungase cu hotărâre din suflet.

Dar niciodată nu se putuse decide să distrugă cele două scrisori pe care le primise de la el, două bilețele scurte de fapt, prin care el o ruga să se întâlnească amândoi într-un anumit loc de pe domeniu. Asta era tot ce-i mai rămăsese.

Acum, i se părea aproape ridicol că această întâmplare a putut să-i modifice atitudinea față de toți bărbații.

Dar dacă ar fi vrut să fie sinceră, ar fi trebuit să recunoască faptul că hotărârea ei de a nu se căsători niciodată nu se datora doar acelor sentimente pe care le avusese față de Harry, ci mai ales faptului că nu voia să riște să se comporte precum o făcuse mama ei și să fugă cu vreun alt bărbat, uitând în urmă un copil nedorit.

De câte ori, noaptea, nu plânsese pentru că era singură, pentru că nu era nimeni care s-o îmbrățișeze la culcare, pentru că toată ființa ei tânjea după iubire.

Și totuși, toate astea n-o făcuseră să-și urască mama care o abandonase, ci mai degrabă pe bărbatul care i-o răpise și pe care îl disprețuia profund. „Era atât de seducător. Nici o femeie nu-i rezista." Aceasta era descrierea care i se făcea de obicei lordului Geltsdale atunci când se credea că ea nu este prin preajmă ca să tragă cu urechea.

– Știi, Lionel, o auzise ea odată pe domnișoara Featherstonehaugh, chiar că nu poți s-o învinuiești pe Clarisse. Lordul Geltsdale era un seducător înnăscut. Ea a fost pierdută din clipa în care el a remarcat-o.

Marisa nu mai așteptase să audă răspunsul tatălui său. Se îndepărtase, clocotind de ură împotriva „seducătorilor" care fură nevestele soților și care fac să nască speranțe deșarte în inimile fetițelor proaste.

Bărbații! Ei erau dușmanul, capcana pe care ea trebuia s-o evite cu orice preț.

Se ridică și se duse din nou la fereastră. Mâine va pleca spre Vox Castle. Luptase din toate puterile ca să facă tot ceea ce-și propusese și, acum, simțea o ciudată reținere la gândul că va pleca spre necunoscut.

Apoi îi veni în minte expresia cinică de pe chipul ducelui. „Am să-l descriu așa cum este. Am să-l fac un personaj al cărții mele și oamenii îl vor recunoaște. Îl voi ridiculiza. Voi face din el un simbol al ororii și dezgustului pentru cei care astăzi îl admiră."

Râse sonor, pentru ea însăși. Această carte care va semăna discordie în înalta societate va fi răzbunarea ei.

Perspectiva succesului o făcu să-și uite teama.

Capitolul 2

În drum spre Vox Castle, Marisa se gândea cu plăcere la ceea ce o aștepta.

Se hotărâse să facă o nebunie și să călătorească cu clasa I. Compartimentul era confortabil și erau puțini pasageri. Trenul urma să ajungă la destinație imediat după prânz.

Sunase la ușa mătușii sale din Londra, la ora micului dejun, și contesa o lăsase să aștepte aproape o oră înainte s-o primească.

În sfârșit, fusese invitată să urce în camera supraîncărcată de mobile și bibelouri scumpe și o găsise pe lady Barrington așezată în fața oglinzii, iar o cameristă îi aranja părul.

– Lasă-ne singure, Rose, îi zisese ea acesteia. Am de vorbit cu lady Marisa.

Camerista ieșise și contesa își răsucise taburetul pentru a se întoarce cu fața spre Marisa.

– Nu cumva, din întâmplare, te-ai răzgândit?

– Oh! Nu, nicidecum, mătușă. Îți mulțumesc pentru telegramă.

– Cu siguranță că au mai pierdut o guvernantă, la Vox. Dar, Marisa, n-am putut să dorm tot gândindu-mă la cartea aceea oribilă pe care vrei s-o scrii și la răul pe care ni-l poți face tuturor.

– Ți-am promis, n-am să vă compromit nici pe dumneata nici pe unchiul George. Nimeni nu va ști niciodată cine a scris cartea.

– Renunță! Te rog, renunță! o implorase lady Barrington, vizibil emoționată. Mă tem, mă tem foarte tare, Marisa, ca nu cumva cineva să descopere identitatea autorului. Și nu vom fi iertați niciodată! Niciodată!

– Te asigur că asta nu se va întâmpla, mătușă Kitty, o liniștise Marisa. Așa că spune-mi ce-ai aflat despre Vox.

– Am primit pur și simplu o telegramă ca răspuns la scrisoarea mea. Era, bineînțeles, semnată de domnișoara Whitcham. Îmi cerea să te trimit imediat. Telegrama era pe undeva pe-aici, dar se pare că a dispărut.

Aruncase o privire distrată în jurul ei.

– Și i-ai răspuns? vrusese să știe Marisa.

– Da. Am expediat aseară o telegramă în care am scris că vei pleca astăzi într-acolo. Sper că ai destui bani de drum. Ți se vor înapoia, firește.

– Am tot ce-mi trebuie. Îți sunt atât de recunoscătoare, mătușă! Îți promit, n-am să te mai deranjez cu nimic, pentru că mi-ai făcut serviciul pe care ți l-am cerut.

– Dacă tu ai dori într-adevăr să-mi faci și mie un serviciu, nu te-ai duce acolo, răspunsese lady Barrington. Plecarea asta mă face atât de nervoasă încât cred că aș prefera să-ți fiu și însoțitoare decât să te las să scrii această carte ridicolă.

– Chiar dacă mi-ai fi însoțitoare, tot aș scrie-o.

– Ești exasperantă!

Se întorsese spre oglindă și se privise fix, ca pentru a se încuraja la vederea grațioasei imagini.

– Rochiile sunt sus, zisese ea. Roșe a împachetat totul. Este aproape un întreg trusou. Ar fi atât de bine dacă te-ai mărita în loc să faci această angajare absurdă la Vox. Dacă se află asta, ne acoperi pe toți de rușine... Îți imaginezi tu ce-o să se spună dacă se descoperă că nepoata lui George este o simplă guvernantă? o întrebase mătușa după câteva clipe de gândire.

Marisa zâmbise și spusese:

– Prestigiul de care se bucură acum la club ar avea de suferit.

– Nu este un subiect de glumă, protestase contesa pe un ton sec. Pentru Dumnezeu, urcă și te schimbă! Rose ți-a pregătit un costum de voiaj. În negru, și cu părul tău ca flăcările, ești prea frapantă.

– Ți-am spus eu, mătușă, ar fi trebuit să-mi vopsesc părul.

– Pleacă odată! exclamase contesa, furioasă. Mă scoți din sărite, Marisa, și asta îmi face riduri pe frunte. Special o faci!

Fata se supusese dorinței mătușii sale și se dusese să se schimbe. Își pusese o rochie bleu-safir și un mantou de aceeași culoare care-i fuseseră pregătite într-o cameră de la etajul doi.

Mai era și o pălărioară asortată și, în ciuda părului tras spre spate, încolăcit într-un coc și strâns într-un fileu, trebuise să recunoască faptul că nimeni, văzând-o, n-ar putea crede că este o „simplă guvernantă" cum zicea mătușa ei.

Cobori din nou în camera mătușii, și aceasta o privise cu insistență.

– Nu pot să spun decât un singur lucru, constatase aceasta. Noroc că la Vox nu există o stăpână a casei. Ți-am mai spus-o, nici o femeie normală nu te-ar angaja ca guvernantă pentru copiii ei.

– Poate că ducele nici măcar nu mă va remarca.

– În privința asta sunt în măsură să te asigur că este o eventualitate de luat în seamă, îi replicase mătușa, pufnind disprețuitor. Deocamdată, ducele este extrem de ocupat cu lady Wantage... deși mă întreb ce-o fi găsit la creatura aceea stupidă care-și petrece timpul rânjind.

– Lady Wantage, repetase Marisa, îngândurată. Nu este cumva una dintre „frumusețile noastre de profesie"?

Eticheta și moda aceasta fuseseră lansate prin 1870 de către Lily Langtry.

Exemplul pe care aceasta îl dăduse, pozând pentru fotografii care mai apoi erau vândute admiratorilor, fusese urmat de lady Randolph Churchill, lady Dudley, lady Helen Vincent și de domnișoara Cornwallis-West.

O bună parte a înaltei societăți găsea această publicitate ca fiind de o extremă vulgaritate și se arăta șocată că niște „doamne" se coborau la așa ceva. Ele contribuiau, se spunea, la dezintegrarea mediului social și acest lucru se datora numai influenței prințului de Wales.

– În ce mă privește, eu n-am admirat-o niciodată pe Hetty Wantage, declarase lady Barrington pe un ton care-i spunea multe nepoatei sale despre animozitatea existentă între cele două femei.

– Ei bine, dacă ducele are inima ocupată, zisese fata pe un ton nepăsător, n-ai de ce te teme că-mi va acorda atenție.

Lady Barrington începuse să râdă.

– N-o să-ți imaginezi totuși că Valerius se va înjosi uitându-se la o guvernantă? Dacă te duci la Vox cu gândul ascuns de a-l cuceri pe celibatarul cel mai bogat, cel mai râvnit și cel mai de neatins din lumea noastră, vei fi teribil de dezamăgită.

– Ideea aceasta de a-l „cuceri" pe duce, cum zici dumneata, nici nu

mi-a trecut prin minte, răspunse Marisa. Ti-am mai spus, mătușă Kitty, deși nu mă crezi, bărbații nu mă interesează. Îi detest și nu vreau să mă mărit niciodată.

– Te vei răzgândi când vei fi îndrăgostită. Deși cu ideile tale radicale, sunt prea puține șanse ca un bărbat convenabil să se îndrăgostească de tine.

Marisa zâmbise.

– Atunci sunt liniștită. De altfel, te asigur, dragostea nu ocupă nici un loc în planurile mele de viitor. Dacă am o inimă, lucru de care mă îndoiesc, ea este înghețată ca un aisberg. Ar fi nevoie de o erupție vulcanică – și nu de un bărbat – ca s-o dezghețe.

– În cazul acesta, nu semeni cu mama ta.

– Din acest punct de vedere, cu siguranță că nu.

Acum, în trenul care o ducea spre Vox, Marisa se gândea la această trăsătură caracteristică mătușii sale și prietenilor ei, toate obsedate de ideea dragostei și a cuceririi bărbaților. Parcă nici n-aveau altceva de făcut.

Marisa aflase de la domnișoara Featherstonehaugh că de fapt acesta era un adevărat joc, cu reguli precise.

Prințul și contemporanii săi nu făceau niciodată curte tinerelor căsătorite. Ar fi fost considerat ceva de foarte prost-gust și ar fi provocat un scandal.

Despre aceleași tinere căsătorite se spunea că ele se comportă discret și le dăruiesc copii soților lor, cel puțin în primii zece ani de căsnicie.

După aceea, la fel de discret și cu multă abilitate, afacerile amoroase erau, în cea mai mare parte dintre cazuri, tolerate de soți, cu condiția ca ele să nu dea naștere la prea multe bârfe.

Marisa era sigură că ducele se conforma regulilor jocului. Nu cunoștea exact vârsta lady-ei Wantage. Fără îndoială că trebuie să fi avut vreo treizeci de ani. Îi văzuse fotografia vândută sub formă de carte poștală. I se păruse drăguță, dar inexpresivă.

Va trebui ca ea să adune cât mai multe detalii posibile. Pentru ca să-l descrie pe duce în cartea sa, va trebui să afle totul despre aventurile lui amoroase trecute și prezente.

N-o să-i fie greu. Cu oricâtă discreție s-ar înconjura personajele la modă, se găseau întotdeauna oameni care să fie la curent cu ceea ce se petrece, și care puteau fi întotdeauna convinși să vorbească.

Marisa chicoti bucuroasă gândindu-se la manuscrisul gros, împachetat cu grijă pe fundul unei genți mari de piele – închisă cu cheie – pe care o ținea cu ea. Servitorii vor putea goli cuferele cu capac bombat pe care i le dăduse mătușa ei, dar geanta de piele n-o va încredința nimănui.

Trenul aproape că ajunsese la gara rezervată special invitaților care veneau la Vox Castle și Marisa abia dacă se gândise puțin la copilul de care urma să se ocupe.

Guvernantele dinainte se perindaseră într-un asemenea ritm încât era puțin probabil ca fetița să fi învățat mare lucru. O clipă, Marisa se întrebă dacă n-ar fi fost mai înțelept să aducă și câteva cărți cu ea. Dar, gândindu-se mai bine, își dădu seama că-i va fi mult mai ușor să facă o listă cu tot ce ar fi avut nevoie. Cu siguranță că ducele nu va refuza să-i ofere fiicei sale cele mai recente publicații pentru copii.

În afara gării în miniatură cu sala ei de așteptare ca pentru păpuși, o aștepta pe Marisa o caleașcă trasă de doi cai superbi.

Se urcă, se sprijini de spetează moale și se gândi că știau cel puțin să primească guvernantele, judecând după echipajul format dintr-un vizitiu și un valet. Era însă perfect conștientă că, în ierarhia unei case mari, ea ocupa un rang foarte modest.

Când zări Vox Castle i se tăie răsuflarea. Se așteptase la ceva impresionant, dar fotografiile și tablourile pe care le văzuse până acum nu reflectau nici pe departe realitatea. Vox Castle era o reședință încântătoare.

Pe una din laturi se ridica un turn normand mare. O mulțime de acoperișuri, de hornuri, de statui se profilau pe albastrul cerului iar castelul se înălța ca o bijuterie de preț, în sipetul de catifea verde al pădurii ce-l înconjura.

Terase pavate, peluze cu iarbă proaspătă coborau până la lacul alimentat de un râu peste care erau aruncate mai multe poduri. Sute de ferestre reflectau lumina soarelui și totul forma un tablou de o asemenea frumusețe, de o asemenea măreție încât Marisa rămase să-l contemple nemișcată, captivată.

Apoi, se gândi dintr-o dată că acest castel fabulos aparținea bărbatului pe care-l ura. I se părea regretabil faptul că el nici măcar nu-și dădea seama de farmecul a ceea ce poseda.

La capătul scărilor ce duceau înspre ușa de la intrare străjuită de coloane, o întâmpină un valet bătrân care apoi îi ordonă altuia s-o conducă până la primul etaj.

– Domnișoara Whitcham vă așteaptă, domnișoară Mitton, zise valetul cel bătrân.

Îi vorbise pe un ton ușor protector pe care cu siguranță că nu l-ar fi folosit dacă ea ar fi venit în vizită, sau sub adevăratul ei nume.

Marisa își stăpâni un zâmbet în timp ce-l urma pe valetul cel tânăr care trâncănea familiar.

– Ai călătorit bine, domnișoară? Sper că ai mers cu clasa I. Când poți să-ți permiți asta, este foarte bine. În ce mă privește, mie nu-mi place să călătoresc pe o banchetă tare, iar când ajungi la destinație parcă ești un cosar.

– Se pare că nu va mai fi chiar așa, răspunse Marisa.

– Ei, da! Până una-alta, eu prefer să mă deplasez cu trăsura, replică valetul. Nu zic că m-aș duce prea des la Londra – este prea scump pentru oameni ca noi – doar dacă, fireste, ne plătește Excelența Sa drumul.

El râse de parcă făcuse o glumă bună, apoi, deschizând o ușă care dădea într-un fel de salon, spuse pe un ton mult mai respectuos:

– A venit noua guvernantă, domnișoară.

Marisa intră și văzu o femeie între două vârste ridicându-se din spatele unui birou.

Cum domnișoara Whitcham venea spre ea, Marisa remarcă discret că secretara era grasă. Avea părul cărunt și un taior din tweed peste o bluză din dantelă englezească.

Aceasta își scoase lornionul de pe nas și îl strecură într-un mic toc de email albastru ce era agățat cu un lănțișor de reverul taiorului.

– Bună ziua, domnișoară Mitton. Este foarte amabil din partea dumitale că ai venit atât de repede.

– Am fost bucuroasă să fiu liberă și să vă pot fi de folos, răspunse Marisa pe un ton pe care-l spera respectuos, dar demn.

– Te rog, ia loc, o invită domnișoara Whitcham arătându-i un scaun și așezându-se apoi în fața ei... Lady Barrington are numai cuvinte de laudă la adresa dumitale, continuă ea. Cum contele și dumneaei însăși sunt prieteni intimi cu Alteța Sa, nici nu aveam nevoie de alte recomandări. Ducele este acum în Scoția și, sunt sigură, ar dori să te întâmpine cum trebuie la Vox, în numele lui.

Marisa nu răspunse și, după un moment de tăcere, domnișoara Whitcham continuă:

– Pari extrem de tânără. Chiar ai douăzeci și patru de ani? Așa spune lady Barrington în scrisoarea sa.

– O cunosc de ani de zile pe lady Barrington, ocoli Marisa un răspuns direct.

Domnișoara Whitcham părea puțin nervoasă, de parcă își căuta cuvintele ca să continue.

– Cred că este de datoria mea, domnișoară Mitton, să-ți explic că lady Aline Verley, acesta e titlul ei, nu este un copil ușor de suportat.

– După câte mi-a spus lady Barrington, am înțeles că s-au perindat pe-aici o mulțime de guvernante.

– Din păcate este purul adevăr! Și domnișoara Graves, cea pe care o înlocuiești dumneata, a plecat, îmi pare rău s-o spun, de pe o zi pe alta și într-o stare de nervi îngrozitoare.

– Din vina lady-ei Aline?

– Da, recunoscu domnișoara Whitcham. Niciodată nu poți ști ce-o să mai inventeze și ne petrecem timpul întrebându-ne ce-o mai avea de gând să facă.

– Și ce i-a făcut domnișoarei Graves?

O clipă, Marisa crezu că domnișoara Whitcham n-o să-i răspundă. Dar aceasta zise cu o voce înăbușită de stânjeneală:

– I-a pus un șarpe în pat!

– Cum a putut, Dumnezeule, copilul ăsta să facă rost de un șarpe?

– Nu era decât o șopârlă inofensivă. Dar domnișoara Graves n-avea de unde să știe. Avea oroare de toate reptilele. Mi-a spus că nu mai rămâne nici o noapte în casa asta, chiar dacă ar plăti-o cu o sută de lire pe minut.

Marisa făcu un efort să nu zâmbească.

– Aline știa de această aversiune a domnișoarei Graves față de reptile?

– Nu m-ar surprinde să fi știut. Voi fi foarte sinceră cu dumneata, domnișoară Mitton, spunându-ți că eu personal nu pot scoate nimic de la Aline. Am încercat în toate felurile. I-am vorbit ca și cum aș fi fost mama ei. Dar este bănuitoare și grosolană. Nu pot decât să sper din toată inima că dumneata vei reuși acolo unde celelalte au dat greș.

– Voi face tot ce-mi stă în putință, promise Marisa.

Tot vorbind, se gândea că ea avea cel puțin un avantaj față de guvernantele care o precedaseră: nu avea deloc intenția să-și prelungească prea mult șederea aici.

În maximum două-trei luni, va avea timp să-și termine cartea. Apoi, dacă va primi din partea editurii avansul-la care spera, lucru de care era

aproape sigură, îl va ruga pe unchiul ei, proprietarul actual de la Barrington Park, s-o lase să ocupe o căsuță de pe domeniu, unde ea va locui împreună cu bătrâna ei guvernantă care de fapt se retrăsese de ani de zile.

Vor fi foarte fericite împreună și domnișoara Gillingham se va ocupa de ea cu dragoste. Ea va continua să scrie și, dacă va câștiga banii la care se aștepta, va fi în măsură să poată călători.

Vox Castle nu era decât o trambulină pentru ambițiile ei și chiar și capriciile micuței Aline, oricare ar fi fost ele, îi vor folosi să demonstreze în cartea ei modul de comportare a tinerei generații din înalta societate. N-o să se formalizeze așadar deloc din această cauză.

– Fără îndoială că acest copil ar fi mai degrabă de plâns, zicea domnișoara Whitcham. La urma urmei, nu mai are mamă, iar tatăl ei...

Se întrerupse brusc.

– Ducele își iubește fiica? întrebă Marisa.

Domnișoara Whitcham ezită înainte să-i răspundă, aproape în silă:

– Este normal ca dumneata să cunoști adevărul. Ducele nu se interesează în mod deosebit de fiica sa.

După felul în care-i vorbise domnișoara Whitcham, Marisa își dădu seama imediat că secretara ar putea să-i spună mai multe dacă ar vrea.

Se vedea bine că este o femeie vorbăreață și, mai devreme sau mai târziu, va fi ușor s-o convingă să-i dezvăluie secrete privitoare la viața ducelui și la relațiile acestuia cu fiica sa.

Dar nu era încă momentul. Domnișoara Whitcham se ridică.

– Cred, zise ea, că ar fi mai bine să urci s-o cunoști pe Aline. Astăzi nu va fi nevoie să te ocupi de ea. Bătrâna ei doică este mereu cu ea și mai are la dispoziție un valet și o bonă.

Marisa nu se putu abține să zâmbească.

– Mi se pare că are o viață foarte confortabilă. Vorbiți-mi puțin despre doica ei.

Domnișoara Whitcham se apropie de ușă și răspunse aproape în șoaptă:

– Este foarte bătrână, și oarecum maniacă. A venit la Vox o dată cu ducesa. Niciodată n-a aparținut de fapt personalului castelului. Deschise ușa și adăugă: Da, prin tradiție, aceleași familii au servit la Vox și pe domeniu de mai multe generații. Doica Alinei este, din acest punct de vedere, o străină; nu s-a înțeles niciodată cu ceilalți servitori.

Marisa o urmă pe domnișoara Whitcham pe o altă scară, ce ducea la etajul doi.

– Acesta este salonașul meu. Sper să putem sporovăi adesea aici amândouă.

– Mulțumesc.

– Apartamentul Alinei este la etajul de deasupra. Este o adevărată ascensiune până acolo. Dar așa cum zicea mama mea: „Cu cât urci mai sus, cu atât ești mai aproape de Cer". Nu uita asta niciodată.

Când ajunseră la etajul al treilea, domnișoara Whitcham deschise ușa unei camere mari, luminată de soare.

Așezată în fața unui șemineu în care ardea focul, o femeie bătrână cârpea o șosetă. Văzându-le intrând, se ridică.

– Bună ziua, doică, zise guvernanta ridicând glasul, ca și cum interlocutoarea ei ar fi fost mai tare de ureche. Iat-o pe domnișoara Mitton, noua guvernantă a Alinei.

Marisa aruncă o privire împrejurul ei și observă un pian lipit de un perete și, într-un colț al încăperii, se îngrămădeau jucării scumpe.

Erau aici o casă de păpuși, un cal-balansoar, nenumărate păpuși și cutii cu cuburi într-o ordine perfectă, ceea ce părea să arate că nu fuseseră folosite astăzi.

Pe masă se afla o cutie mare de carton. Apărătoarea de foc din fața semineului strălucea. Pe o altă masă, în mijloc, erau mai multe cărți de școală, o călimară și un penar.

– Am anunțat-o pe Aline de venirea dumitale, îi zise doica Marisei. I-am scos cărțile ca să le ai la îndemână. Sunt într-o stare bună!

– Unde este Aline? întrebă domnișoara Whitcham pe un ton sec.

– În camera ei, cred. Mi-a spus că s-a săturat de guvernante.

Spunând acestea, bătrâna traversă încăperea, deschise o ușă și strigă încet, cu o voce mieroasă:

– Haide, vino, puișorule. Nu te purta urât cu o tânără care a făcut drumul tocmai de la Londra ca să-ți predea lecții. N-o face să creadă că ești o ignorantă.

Nu primi nici un răspuns și domnișoara Whitcham interveni:

– Ajunge, doică. Lasă-mă pe mine să-i vorbesc.

– O să ai noroc dacă o să-ți răspundă, bombăni bătrâna îndreptându-se spre ușa ce da pe culoar.

Înainte s-o deschidă, întoarse capul. Un zâmbet ușor îi lumina fața ridată și Marisa avu impresia clară că bătrâna se bucura de comportamentul fetiței.

„Ea este cea care o întărâtă împotriva guvernantelor, sunt sigură. Evident, Aline a fost bebelușul ei, este geloasă pe o eventuală altă influență."

Domnișoara Whitcham ajunsese între timp la ușa camerei.

– Vino, Aline, zise ea. Dacă nu vii s-o saluți pe domnișoara Mitton, voi fi nevoită să-i spun tatălui tău că te-ai purtat grosolan. Și tu știi că el are oroare de oamenii prost crescuți.

Aceste cuvinte avură efectul unei formule magice. Copila apăru aproape imediat. Era îmbrăcată într-o rochie de muselină foarte încrețită, cu un cordon lat, un pic prea copilăresc pentru vârsta ei. Fetița era destul de bine dezvoltată, înaltă. Ar fi putut să fie frumoasă dacă nu și-ar fi încruntat astfel sprâncenele încât acestea aproape că se îmbinau la rădăcina năsucului cârn.

Avea părul lung și negru iar privirea, neagră și ea, pe care i-o adresă Marisei i se păru acesteia mai degrabă ironică decât ostilă.

– Ei bine! Aline, zise domnișoara Whitcham pe acel ton de falsă veselie pe care-l folosesc adesea adulții atunci când discută cu copiii, dumneaei este domnișoara Mitton și vreau să-i spui, politicos, bună ziua.

Aline nu reacționă în nici un fel și, pentru a depăși momentul stânjenitor, domnișoara Whitcham adăugă repede:

– ... Arată-i toate jucăriile tale și mai ales această încântătoare păpușă pe care ți-a dăruit-o lady Wantage, săptămâna trecută. Văd că este pe masă. Oh! Dumnezeule, asta mă face să-mi doresc să fiu iar copil. Eu n-am avut niciodată o păpușă atât de frumoasă.

Aline, cu sprâncenele tot încruntate, rămase nemișcată în pragul ușii sale în timp ce secretara se întorcea spre masa pe care era pusă cutia de carton, printre alte jucării.

– ... Păpușile sunt atât de frumoase astăzi, îi zise ea Marisei. Și aceasta are o rochie cusută de mână, din dantelă adevărată. Lady Wantage mi-a spus că este de la Paris. Îți dai seama, Aline, tocmai de la Paris!

Tot vorbind, sălta capacul cutiei și-l puse pe masă. Apoi, scoase un țipăt.

Marisa, care se apropiase, știind că asta se aștepta din partea ei, se aplecă să privească.

Nici o îndoială, păpușa trebuie să fi costat foarte scump. Dar acum, era decapitată și fața îi fusese zdrobită cu un ciocan; rochița roz, tivită cu dantelă, era sfâșiată, tăiată în bucăți.

– Cum ai putut să faci un lucru atât de îngrozitor! exclamă

domnișoara Whitcham. Ce-o să zică tatăl tău, când lady Wantage a avut amabilitatea să-ți facă un cadou atât de frumos?

– O detest! începu fetița să urle. O detest și detest și păpușa asta idioată care îi seamănă.

– Aline... începu domnișoara Whitcham.

Marisa făcu un pas înainte, îi luă capacul din mâini și îl puse la loc pe cutie.

– Cred, zise ea calm, că lucrul cel mai bun ar fi să ne lăsați singure, pe mine și pe Aline, ca să putem face cunoștință.

– Da, bineînțeles, dacă așa doriți, zise cealaltă, vizibil ușurată. Dar, Aline, sunt consternată de ceea ce ai făcut! Într-adevăr consternată!

Apoi ieși, închizând ușa în urma ei.

Marisa își scoase mantoul, îl puse pe un scaun și se apropie de șemineu.

Soarele strălucea și încă era cald, ca adeseori la început de septembrie, dar adia un vânt rece și fata remarcase asta când coborâse în gară.

Își scoase apoi mănușile și căciula și traversă încăperea iar, ca să le pună peste mantou.

Fără s-o privească, își dăduse seama că Aline se apropiase de una dintre ferestre.

– N-am să învăț nici o lecție, declară ea în sfârșit, îmbufnată.

– Cu atât mai bine! Asta îmi va lăsa mie timp să învăț tot ceea ce vreau să știu.

Urmară câteva clipe de liniște pe care Aline le întrerupse pe un ton din care străbătea o oarecare curiozitate:

– Dar dumneata ești o persoană adultă... Ce mai vrei să înveți?

– Oh! O mulțime de lucruri. Începând chiar cu poveștile extraordinare legate de acest castel. Vreau să aflu totul, de la început, să știu de ce un senator roman a construit tocmai în acest loc o fortăreață și de ce a numit-o „Vox".

– Toată lumea știe povestea asta idioată, îi replică Aline. Senatorul roman a fost întrebat cum va mai putea să vorbească oamenilor aici, în Anglia, dacă se va închide într-o fortăreață ca asta, și el a spus: „Fortăreața aceasta va fi vocea („vox") mea; va vorbi pentru mine".

– Da, dar despre ce urma el să le vorbească oamenilor? o întrebă Marisa fără să-i ia în seamă răspunsul provocator. Crezi că a făcut toată această călătorie, că a venit tocmai de la Roma, pentru a-i învăța pe

englezi lucruri speciale, magice? Se întrerupse, deși nu aștepta nici un răspuns, apoi continuă: Am citit undeva că era un om foarte misterios, că era considerat un fel de vrăjitor.

– N-am auzit niciodată vorbindu-se despre asta, zise Aline pe un ton pe care-l voia insolent.

– Ei bine, iată un lucru despre care vreau să aflu mai multe și, bineînțeles, să mă informez și despre normanzii care au construit un imens castel în același loc.

Traversase încăperea continuând să vorbească, pentru a se apropia de Aline care privea pădurea de dincolo de parc.

– ... Și după ce voi fi explorat acest minunat castel și toate comorile din el, după ce voi fi aflat secrete pe care poate nimeni nu le cunoaște, atunci mă voi duce să explorez pădurea.

Făcu o scurtă pauză, apoi recită cu voce scăzută:

– ... „În păduri... unde dorm dragonii, unde zânele se joacă, noapte și zi, domnește vraja..."

– Ai spus... zânele?

– Da, într-adevăr.

– Doica zice că nu există zâne.

– După părerea mea, acesta este un lucru de care trebuie să își dea seama fiecare în parte. În ce mă privește, eu am văzut uneori, dimineața, în iarbă, cercuri de un verde mai închis, și sunt sigură că, peste noapte, acolo au dansat niște picioruse. Am văzut ciuperci care erau așezate ca și cum folosiseră ca scăunele, la rădăcina unor copaci mari. Și, cu urechea lipită de trunchiurile stejarilor bătrâni, am auzit spiridușii care lucrau pe dinăuntru.

Urmă o clipă de tăcere, după care se auzi o voce slabă:

– Și... și vei descoperi toate astea singură?

– Dacă dorești, vei putea să vii cu mine, răspunse Marisa, indiferentă. Dar dacă ai altceva mai bun de făcut, nu-i nimic, voi merge singură. Se îndepărtă de fereastră... Deocamdată, ceea ce aș vrea să descopăr este locul unde am să dorm și dacă mi-au fost aduse bagajele.

– Am să-ți arăt eu, îi propuse Aline aproape cu entuziasm. Este camera din față. E frumoasă, dar domnișoarei Graves nu-i plăcea pentru că dădea spre curtea din față. Zicea să trăsurile o împiedică să doarmă, atunci când tata avea oaspeți.

– Eu, dimpotrivă, cred că trebuie să fie mai degrabă amuzant să-i vezi. Nu ți se pare că oamenii au în general trăsuri care le seamănă?

Unele sunt luxoase, capitonate, frumoase; altele sunt ca niște lăzi vechi trase de un cal care nu poate merge decât la pas, iar proprietarii lor sunt niște bieți oameni cumsecade, roșii la față, cu pălării deformate și care fumează din pipe de pământ.

Aline chicoti ușor.

– Sunt oameni care seamănă cu niște cai, zise ea.

– Da, am observat și eu adeseori.

Traversară împreună culoarul și Marisa văzu că deja îi fuseseră urcate două cufere. Mătușa Kitty fusese foarte generoasă și îi umpluse în total patru.

O cameristă mărunțică, cu obrajii proaspeți, tocmai sălta capacul unuia dintre cufere căruia lacheul îi desfăcuse curelele.

– Vreți să vă pun hainele pe umeraș, domnișoară? întrebă camerista.

– Da, mulțumesc.

Marisa își puse în cuier mantoul și boneta și se întoarse spre Aline.

– Cred că am avea timp să facem câteva descoperiri înaintea ceaiului. Ai vrea să-mi arăți și încăperile celelalte, de jos?

Trecu mai bine de o oră până ce se întoarseră pe teritoriul fetiței.

Marisa avusese timp să vadă o bună parte din casa cea mare. Galeria cea lungă cu minunata colecție de tablouri de van Dyck, saloanele cu mobilierul superb și biblioteca îi smulseră exclamații de bucurie.

– Nu-i decât o grămadă de cărți vechi, spusese Aline referindu-se la bibliotecă.

Continua să se străduiască, dar fără prea mare succes, să nu manifeste nici un entuziasm în fața lucrurilor care o încântau pe Marisa.

– Despre ce secrete vorbeai?

– Tot felul de secrete! Dacă vrei, de exemplu, să afli ceva despre zâne, am să-ți găsesc povești despre ele, poeme, descrieri. Și, dacă vom căuta bine, poate că vom găsi și niște portrete de-ale lor.

– Adevărat? Nimeni nu mi-a mai vorbit înainte despre asta.

– Poate că nu s-a dorit să știi.

Așa cum se așteptase Marisa, afirmația aceasta o hotărî imediat pe Aline să nu se lase exclusă.

– Ce-ar fi să începem să căutăm chiar acum? propuse ea.

– O să avem mult de lucru înainte să reușim, răspunse Marisa.

În timp ce vorbea remarcă pe un birou din mijlocul încăperii o carte legată în piele roșie. O deschise și descoperi, așa cum bănuise, că era vorba despre un catalog.

– ... Și ăsta ne va ajuta. Dar nu cred că vom avea acum timp, Aline, să căutăm zâne. Îți amintești însă ce ti-am povestit, când eram în salonul cel mare, despre această măsuță frumoasă care a aparținut reginei Maria Antoaneta? Și despre perucile ridicole pe care le purtau femeile pe vremea aceea? Erau atât de înalte încât, într-o zi, o doamnă a descoperit în peruca ei un cuib de șoareci.

Aline începu să râdă.

– Cred că era o proastă. Ar fi trebuit să-i audă chițăind.

– Ce-ai zice dacă am căuta un portret de femeie coafată astfel?

– Oh, da!

De jur-împrejurul rafturilor înalte ale bibliotecii se afla o galerie la care se ajungea pe o scară în spirală.

Marisa găsi secțiunea rezervată operelor franțuzești. Urcară pe galerie și, în ciuda eforturilor ei, Aline nu-și putu ascunde bucuria la vederea gravurilor și costumelor de pe vremea domniei lui Ludovic al XVI-lea.

Aspectul ridicol al perucilor și al fustelor pe sârme o făcu să râdă cu poftă. Apoi Marisa puse cu grijă cartea la locul ei.

– Trebuie să fim atente să punem totul la loc acolo unde a fost, zise ea, altfel n-am mai putea găsi nimic și n-am mai putea reveni aici, și-ar fi îngrozitor.

– N-o să ne împiedice nimeni! exclamă fetița. N-am să-i las s-o facă.

– În orice caz, mai bine să fim prudente și cred că nimeni nu va încerca s-o facă, replică Marisa. Acum am face bine să ne ducem să ne bem ceaiul.

– Eu nu vreau ceai.

– Ei bine, eu vreau. Dacă n-am să beau, mă voi simți prea slăbită ca să pot să-ți mai spun povești.

– Așadar, știi mai multe povești?

– O mulțime. Și pe cele pe care nu le știu, le vom găsi împreună în această bibliotecă.

– Chiar există chestii interesante în toate cărțile astea? întrebă fetița, neîncrezătoare. Doica spune că nu sunt altceva decât niște prostii fără importanță.

Era evident că doica era în mare măsură răspunzătoare nu numai de refuzul Alinei de a învăța, dar și de comportamentul ei mai puțin obișnuit.

Masa pentru ceai era așezată în apartamentul copilului. Marisa îi aminti că trebuie să se spele pe mâini.

– Nu vreau să mă spăl, hotărî Aline, pe un ton obraznic.

– Eu mă spăl, răspunse Marisa. În ce mă privește, cred că trenurile sunt niște locuri murdare și nu vreau să-mi murdăresc ceea ce mănânc. Să mănânc murdărie din tren! Puah!

Se duse în camera ei și, la întoarcere, remarcă, fără să spună nimic, că Aline se spălase pe mâini.

Se așezară la masă.

– După părerea mea, zise Marisa pe un ton neutru, ar trebui ca amândouă să modificăm puțin încăperea asta.

– Una dintre guvernantele noastre, domnișoara Thompson, a schimbat mobilele, răspunse Aline. Dar, îndată ce a plecat, doica a pus totul la loc. Ei nu-i plac schimbările.

– Mie schimbările mi se par distractive. Pentru început, propun să-i zicem sala de studiu. Ești prea mare ca să continui să locuiești într-o „grădiniță".

– Crezi?

– Da. Și prea „bătrână" pentru toate aceste jucării.

Privirea fetiței se îndreptă spre o grămadă de jucării așezate într-un colț al încăperii.

– Vrei să spui că le putem scoate de aici?

– Și de ce nu? Am putea să le punem în altă parte până vom găsi o fetiță săracă; aceasta va fi foarte fericită să le aibă. Ai putea să i le dăruiești chiar tu.

Remarcând că Alice manifesta interes pentru această idee, Marisa continuă:

– Cred de asemenea că ar trebui să scăpăm de această păpușă înainte s-o vadă și altcineva.

– O detest.

– Pentru că este un cadou de la lady Wantage?

Fetița încuviință din cap.

– Ea vrea ca tata să o iubească... Dar el n-o iubește. N-o iubește. Eu știu sigur.

Toată problema era deci aici. Copilul își adora tatăl și era gelos pe femeile cărora acesta le dădea atenție.

– Știi ce făcea bunicul meu când nu-i plăcea de cineva? întrebă Marisa.

Aline ridică spre ea niște ochi strălucitori și așteptă.

– Îi scria numele pe o bucată de hârtie pe care o punea apoi în

fundul unui sertar al biroului. Asta îl împiedica să se mai gândească la acea persoană, zicea el, și mai ales zicea că dacă gândești de rău despre cineva, poartă ghinion. Dacă, după zece ani, găsea hârtiile acelea în birou, nici nu-și mai amintea cine fuseseră persoanele cărora le scrisese numele, și nici de ce.

– Făcea farmece?

– Într-o oarecare măsură, da. Înțelegi, când urăști pe cineva, este ca și cum i-ai da o lovitură cu o spadă invizibilă. Ai crede că asta o să-i facă rău, dar dacă celălalt are o putere magică specială pentru a se proteja, spada se întoarce împotriva ta și te rănește. Asta, te asigur, este o adevărată magie.

Aline o privi mult timp înainte s-o întrebe:

– Și când iubești pe cineva, cum se întâmplă?

Era o întrebare la care Marisa nu se gândise niciodată. Dar, după câteva clipe, răspunse:

– Eu cred că dragostea este ceva frumos pe care toată lumea și-l dorește; și când ai parte de ea, o păstrezi... Îți iubești tatăl, nu-i așa?

– Îl iubesc și mă iubește și el. Da, mă iubește! strigă fetița.

Pusese atâta pasiune în glasul ei încât Marisa fu surprinsă.

– Doica spune că tata nu iubește pe nimeni, în afară de el, continuă copilul. Dar știu că pe mine mă iubește.

Se ridică grăbită de la masă și Marisa își dădu seama că o făcuse pentru a-și ascunde lacrimile.

Așa că schimbă subiectul discuției.

* * *

Seara, după ce Aline se duse la culcare, Marisa coborî în salonașul doamnei Whitcham.

Era o încăpere caldă și confortabilă, plină de tot felul de fleacuri, bibelouri, amintiri din călătoriile făcute în decursul anilor de către proprietara lor. Aceasta păstrase chiar și felicitările cu ocazia diverselor sărbători, pe care i le dăruise ducesa.

– Mâine, sper că vei prefera să cinezi aici, cu mine, decât sus, zise ea. Nu ți-am propus să vii astă-seară pentru că m-am gândit că trebuie să fii foarte ocupată să te instalezi. Dar presimt că vom deveni foarte bune prietene. Îți mărturisesc că mi se întâmplă deseori să mă simt singură.

– Nu mă miră.

– Evident, sunt mereu foarte ocupată. Ducele se bazează în întregime pe mine pentru a avea grijă de toate detaliile mondene. Eu trebuie să hotărăsc cum vor fi repartizați invitații în camerele de oaspeți și te asigur că uneori este o adevărată bătaie de cap.

– De ce?

Domnișoara Whitcham păru stânjenită.

– Felul în care îi plasezi pe oameni este foarte important. Dacă, de exemplu, ducesa de Manchester dorește să nu fie prea departe de un anume domn cu care flirtează discret, va fi foarte supărată să constate că i s-a dat o cameră la un alt etaj.

Marisa zâmbi.

– Oh! Într-adevăr, cred că asta cere o mare doză de diplomație.

– Îți mărturisesc că, în casa asta, se petrec prea puține lucruri cu care eu să nu fiu la curent. Firește, păstrez totul pentru mine.

– Bineînțeles, repetă Marisa, convinsă că secretara trebuie să fi fost, dimpotrivă, vorbăreață ca o cotofană.

– Ducele știe că eu nu spun nimic. Poate n-ai să crezi, dar zilele trecute mi s-a povestit că nu a fost, de exemplu, schimbată la timp mapa de corespondență aflată pe biroul dintr-una din camerele de oaspeți ale celui mai frumos castel din Anglia. Rezultatul: ocupanta următoare a camerei a putut să citească o scrisoare mai mult decât tandră adresată soțului ei de către o doamnă al cărui nume nu pot să ți-l spun!

– Este înspăimântător să te gândești că o neglijență atât de neînsemnată poate să provoace atâtea neplăceri! exclamă Marisa.

– Asta a fost cât pe-aci să se termine printr-un proces „celebru". Oh! De aceea eu trebuie să am grijă de toate. Excelența Sa are încredere în mine.

– Și sunt sigură că pe bună dreptate. Ce-ar face dacă dumneata n-ai fi aici?

– Și eu mă întreb adeseori. Înainte să moară, mama ducelui îmi spunea mereu: „Nici nu îndrăznesc să mă gândesc ce-ar face ducele fără tine, Whitchy". Ea mă poreclise astfel.

– Aline este foarte atașată de tatăl ei, remarcă Marisa.

– Oh! Da. Ți-a spus și dumitale?

– Da. Mi-a spus că-l iubește.

– Mă și întreb de ce, zise secretara pe un ton sec. El nici măcar nu se ocupă de ea.

– Poate că l-am putea convinge să-i arate mai multă afecțiune?

Domnișoara Whitcham păru absolut îngrozită.

– Oh! Te implor, domnișoară Mitton, să nu cumva să-i sugerezi așa ceva. Este inimaginabil!

– Dar de ce? se miră fata. Micuța nu mai are mamă. Ducele trebuie să înțeleagă că este absolut normal ca ea să se întoarcă spre el pentru a găsi dragostea și securitatea pe care orice copil o caută lângă părinții săi.

Domnișoara Whitcham se neliniști.

– Mă pui într-o situație dificilă, zise ea în sfârșit... Te așteaptă o viață grea alături de Aline. Dumneata ești foarte diferită de guvernantele pe care le-am angajat până acum. Oricât de ciudat ar părea – cu atât mai mult cu cât pari foarte tânără și abia te cunosc – nu pot să nu-ți spun că am încredere în dumneata.

– Atunci, sper că mă vei ajuta. Explică-mi însă de ce nu-i pot sugera ducelui să-i acorde afecțiune unicei sale fiice, afecțiune de care ea are în mod evident nevoie?

– Fără îndoială că n-ar trebui să-ți spun... dar oricum o să afli de la vreun servitor sau de la mahalagioaica aia bătrână de doică. De fapt...

Se întrerupse.

– Te rog, continuă, îi ceru Marisa.

– Bine. Știi desigur că ducesa era de o nervozitate extremă. La drept vorbind, uneori dădea impresia că nu era în toate mințile. Îi făcea plăcere să-l vadă suferind pe soțul ei. Cred că asta se întâmplă adeseori la oamenii dezechilibrați. Ei par să-i urască pe cei care-i ajută cel mai mult. În orice caz, ea căuta prin toate mijloacele să-l supere sau să-l rănească.

– Ce-a făcut, de fapt?

– I-a spus Excelenței Sale, răspunse secretara aproape în șoaptă, că fetița nu este a lui.

Capitolul 3

Ducele de Milverley coborî pe peronul gării Saint-Pancras. Era prost dispus.

Călătorise, de la castelul Dunrobin, din Scoția, cu trenul particular al prințului de Wales, unde li se servise o masă copioasă și li se distribuise invitaților prima ediție a ziarelor de dimineață, luate la trecerea prin Crewe.

Se jucase bridge până în zori și, chiar dacă n-ar fi existat un alt motiv pentru nervozitatea sa, acesta ar fi fost poate de ajuns să nu se afle în cea mai bună formă.

Printre invitații veniți să vâneze pe domeniul ducelui de Sutherland, la castelul Dunrobin, se afla și prințul de Wales.

Prințesa Alexandra și prințesele Victoria și Maud erau în Danemarca și Alteța Sa Regală apreciase mult, ca de obicei, compania fermecătoare a fru fru recunoscă printre ele pe fascinanta lady Brooke de care prințul era foarte îndrăgostit de vreo doi ani.

Daisy Brooke, cerând ajutorul Alteței Sale Regale în legătură cu o scrisoare indiscretă, nu numai că-i cucerise inima Prințului, dar începea să-și dea seama că și ea îi împărtășea sentimentele. Pe lângă faptul că era foarte frumoasă, avea și un farmec care-i fascina pe toți cei ce se aflau în preajma ei. Cele mai înțelepte dintre rudele sale nu se puteau abține să țină la Daisy, deși nu prea apreciau ceea ce făcea.

Ducele de Milverley fiind unul dintre oaspeții castelului Dunrobin, era de la sine înțeles ca și lordul și lady Wantage să figureze pe lista invitaților.

Era prima vizită a lady-ei Wantage la acest castel ca-n povești, cu tur-

nurile și turnulețele ce dominau marea și înconjurat de minunate grădini împodobite cu fântâni arteziene ce aminteau de cele de la Versailles.

Hetty Wantage admira totul și ducele găsea entuziasmul ei destul de înduioșător. În plus, aerul curat îi împrospătase obrajii roz și făcea să-i strălucească părul blond; în tartanul cu care se îmbrăcase, era fermecătoare.

Dar, la trei zile după ce ajunseseră la castel, Hetty îl luase deoparte pe duce și-i spusese că lordul Wantage începea să-i facă probleme.

– Ce înțelegi prin asta?

– Este gelos, Valerius. Ți-am mai spus-o. De unsprezece ani de când suntem căsătoriți, nu m-am uitat niciodată la altcineva, și Bernard nu apreciază prietenia noastră.

– Bănuiește oare ceva?

Hetty ridică din umeri. Era un obicei învățat de la francezi și știa că acest gest îi pune în valoare umerii albi și gâtul de lebădă.

– Trebuie să fim prudenți, zise ducele cu fermitate.

– Da, evident, trebuie să fim foarte prudenți, admise Hetty ai cărei ochi mari și albaștri se umplură de lacrimi. Oh, Valerius! Nu pot, nu pot să renunț la tine!

– Nici nu se pune problema, replică ducele cu vocea lui gravă. Dar să facem în așa fel încât să nu atragem atenția asupra noastră, pentru numele lui Dumnezeu. Poartă-te cât mai fermecător cu putință cu soțul tău.

Știa din experiență că multe femei îndrăgostite de un alt bărbat – și aici era pericolul – își neglijau soțul sau chiar manifestau aversiune față de acesta.

Ar fi fost prost, ceea ce nu era cazul, dacă nu și-ar fi dat seama că atracția pe care o exercita asupra femeilor ținea în mare măsură de faptul că nu le considera indispensabile vieții lui.

Avea multe alte subiecte cu care să-și ocupe mintea și, spre deosebire de numeroși contemporani de-ai săi, nu-și consacra toate gândurile, tot timpul și toată energia sexului slab.

Rămânând perfect conștient de farmecul său și de inconvenientele ce decurgeau de aici, nu avea deloc de gând să se lase din nou prins în capcana unei căsătorii cu vreo tânără stupidă care visa să poarte diamantele familiei Milverley.

De la moartea soției sale, avusese numeroase legături discrete, dar foarte plăcute, cu femei măritate ai căror soți erau orbi sau „înțelegători".

Nici nu-i trecuse prin minte că lordul Wantage ar fi remarcat că el îi făcea curte delicioasei Hetty, sau chiar că s-ar fi putut supăra din cauza asta.

Bernard Wantage era un personaj pe care ducele îl califica drept un „excentric deliberat". Se îmbrăca strident și purta cu mândrie o enormă mustață care făcea deliciul caricaturiștilor și făcuse ca trăsăturile lui să devină familiare omului de pe stradă.

Se bucura de o mare popularitate la cursele de cai.

Cu jobenul mereu dat spre spate și cu mustața lui celebră, atrăgea atenția oriunde se ducea.

Avea întotdeauna o garoafă galbenă la butonieră; cazaca jocheilor lui era și ea galbenă, ca și livreaua servitorilor; trăsurile lui erau și ele galben cu negru.

Fusese poreclit „Wantage viespea" și ducele începea să se întrebe dacă această poreclă se datora numai faptului că trăsurile lui semănau cu această insectă cu acul atât de dezagreabil.

Deși era mai tânăr decât prințul de Wales, ducele și acesta erau foarte apropiați, și Milverley nu avea deloc chef să provoace un scandal care s-ar fi răsfrânt imediat asupra Casei Marlborough.

Deocamdată, toți cei care țineau la Prinț se străduiau să nu dea naștere la bârfe și critici și să facă uitată povestea Tranby Croft pe care ziarele o întorseseră pe toate fețele și care o ofensase într-atât pe regina Victoria. Aceasta îi scrisese fiului său că afacerea „discreditase întreaga monarhie". Până și oamenii din popor știau că „nu se face să trișezi".

Faptul că sir William Gordon-Cumming a îndrăznit să intenteze un proces de calomnie împotriva acelora care-l acuzaseră că trișează la baccara – și prințul de Wales era unul dintre aceștia – stârnise atâtea comentarii încât, oricare ar fi fost rezultatul procesului, vor rămâne mereu urme ale mocirlei răscolite în timpul audierilor.

Sir William fusese expulzat din armată și din toate cluburile, dar oamenii își manifestaseră indignarea mai ales împotriva prințului de Wales.

– Presa a fost deosebit de severă și crudă pentru că se știa că eu nu pot să mă apăr, îi spusese Prințul ducelui.

Acesta nu putuse decât să-și exprime speranța că timpul va așterne uitarea peste proces.

Având în vedere însă împrejurările, ducele era perfect conștient de

faptul că dacă lordul Wantage se hotăra să facă scandal, situația devenea foarte dificilă.

Nu închise un ochi în timp ce trenul străbătea întunericul. Știa foarte bine că, dacă ar fi fost rezonabil, i-ar fi spus lady-ei Wantage că cel mai înțelept lucru ar fi să nu se mai vadă decât în public. Cel puțin până ce bănuielile soțului ei se vor mai potoli.

La castelul Dunrobin, acesta se purtase amuzant ca de obicei. După cină, povestise obișnuitele lui anecdote scârboase. Avusese noroc la vânătoare, pierduse la cărți cu nonșalanță și se comportase tot timpul exemplar.

Sincer vorbind, dacă ducelui i s-a părut că simte o oarecare răceală în felul în care i-a vorbit Bernard Wantage, poate că n-a fost decât rodul imaginației lui.

„Trebuie să renunț la ea", își zicea el. Dar imediat reacționa. „Și de ce naiba aș renunța? Îmi place, iar ea crede că este îndrăgostită de mine."

Ochii ei mari și albaștri, mereu umezi, îl atrăgeau mult. Ducelui îi plăceau femeile foarte feminine. Acestea îi dădeau un sentiment de forță și superioritate.

La drept vorbind, toate amantele lui fuseseră femei care se agățaseră de el, care-i mărturiseau dragostea lor. Și el le accepta așa cum un sultan acceptă tributul adus de concubinele lui.

Când se despărțise de Prinț și de prietenii lui în gara din Saint-Pancras, mulțumise Cerului că nu era un bărbat profund îndrăgostit. După aventura cu lady de Grey, își jurase să nu se mai îndrăgostească niciodată. Și se ținuse de cuvânt.

Adeseori, se putea să se simtă sedus, atras, chiar ușor fascinat dar, undeva, în subconștientul lui, o parte din el însuși veghea, rece, calculată. Niciodată nu va mai fi un bărbat vulnerabil, bolnav de dragoste, hoinărind noaptea pe străzi pentru că nu era în stare să închidă un ochi.

Își amintea și acum de orele interminabile pe care le petrecuse în fața unei anumite case de pe Berkeley Square, aducând un omagiu tăcut femeii pe care o iubea.

Își amintea cu o claritate de neînchipuit fericirea nebună pe care i-o producea un cuvânt amabil de-al ei, un zâmbet discret al acelor buze roșii... sau, dimpotrivă, infernul acestei dependențe fatale.

Îi va părea rău dacă va trebui să renunțe la lady Hetty Wantage dar,

dacă soțului ei îi trecea prin minte să le facă dificultăți, aceasta va fi singura soluție. Va lua o hotărâre în acest sens la sfârșitul săptămânii, după ce aceștia vor veni la Vox.

Prințul spusese că el ar vrea să vină la castel a doua zi și să stea până luni, deoarece marți se întorcea prințesa Alexandra. Evident că ducele știa pe cine trebuie să invite și, firește, lordul și lady Brooke figurau pe listă.

– Să rămânem, joi seara, mai între noi, îi sugerase Prințul.

– Bună idee, Monseniore.

– Ceilalți vor putea veni vineri și cu siguranță că vor voi să-ți vâneze potârnichile sâmbătă.

– Asta o să fie ușor de aranjat.

Se hotărâse ca, o dată ajuns la Londra, să se ducă direct la Vox decât să-și petreacă noaptea la Milverley House de pe Grosvenor Square.

În ciuda faptului că abia sosise, i se rezervase totuși un compartiment în trenul de Sussex. Valetul lui personal, fără de care nu călătorea niciodată, și alți trei servitori ocupau un alt compartiment.

Aflând că stăpânul său nu va poposi la Londra, secretara de aici venise la gară să aducă toată corespondența ce sosise între timp la Milverley House.

Ducele nu catadicsi să arunce vreo privire teancului de ziare puse alături sau să guste din mâncarea adusă într-un coș împodobit cu coroana ducală, și pregătită într-un timp record de către bucătarul lui din Londra.

Privi aproape în silă pateul de gâscă, prepelița în aspic, cotletele de miel și piersicile enorme venite direct din serele de la Vox.

Își turnă însă șampanie și, sprijinit de spetează banchetei, privea fără să-l vadă peisajul ce-i defila prin fața ochilor.

Se gândea la căldura, la finețea trupului lui Hetty, la felul ei impulsiv de a i se arunca în brațe, de a-și încolăci brațele pe după gâtul lui îndată ce rămâneau singuri. Când îl vedea intrând în salon chipul ei se lumina și petreceau multe după-amiezi singuri, în timp ce lordul Wantage se afla la club, înainte să plece cu toții în Scoția.

Poate că Hetty nu era la fel de frumoasă ca unele dintre celelalte femei cărora ducele le acordase atenție. Dar lui i se părea fascinantă și-i displăcea ideea de a se lipsi de o creatură atât de agreabilă, cu atât mai mult cu cât se îndepărta de ea, în ochii lui asta însemna că se comportă ca un laș.

– Dumnezeule, Wantage ar putea să se poarte mai civilizat!

Vorbise cu voce tare. Dacă rolurile s-ar fi inversat, în ceea ce-l privește, el n-ar fi avut nici o obiecție ca soția lui să aibă micile ei aventuri, în măsura în care ar fi fost cât se poate de discretă.

Ducele fusese atât de absorbit de gândurile lui încât, atunci când trenul ajunse la Vox, își dădu seama că nici nu se uitase prin corespondență sau prin ziare.

Îl aștepta în gară trăsura lui cu vizitiul și alți doi valeți. Îi lăsă pe ceilalți servitori să se ocupe de armele și bagajele aduse din Scoția și el porni spre casă.

Ca întotdeauna, vederea castelului avea asupra lui un efect calmant. Domeniul era atât de frumos, făcea în asemenea măsură parte din sufletul lui încât la fiecare întoarcere avea o caldă senzație de plăcere.

Copacii începuseră să-și piardă frunzele, stejarii erau ruginii iar vântul sfârșitului de septembrie începea să înțepe ușor.

Valetul care-l aștepta la intrare îl salută cu o plecăciune adâncă.

– Fiți binevenit, domnule duce.

– Spune-le să pună șaua pe Samson. Mă duc să mă schimb, apoi vreau să călăresc puțin.

– Bine, domnule duce.

Ducele se repezi în fugă spre primul etaj, cu înflăcărarea unui puști care se pregătește să plece în vacanță. Se simțea dintr-o dată cuprins de dorința nebună de a simți vântul biciuindu-i fața, de a uita de toate, în afară de Vox.

O va vedea pe domnișoara Whitcham la întoarcere pentru a pune la punct împreună cu ea detaliile recepției planuite, îl va convoca și pe paznicul de vânătoare pentru a hotărî ce vânat vor oferi puștilor invitații lui, sâmbătă.

Până atunci însă, doar gândul de a-l încăleca pe Samson, un armăsar cumpărat de curând, era o plăcere în sine.

Abia urcat în șa, ducele porni în galop și, traversând parcul, se îndreptă spre pădure. Existau, în partea de nord a domeniului, pământuri pe care nu fusese de mult. Poate că aici era o rezervă mai bogată de potârnichi decât în zonele mai apropiate, unde se vâna mai des.

Cel mai bun mijloc de a-și da seama de asta era, firește, să se ducă să vadă. Potecile rar frecventate erau acoperite cu muschi peste care se așternuse un covor gros de frunze uscate, încât abia dacă se auzea zgomotul copitelor calului său.

Călărețul tocmai ieșise de sub poala pădurii și mergea agale printre tufișuri, când se auzi un foc de armă.

Se gândi imediat că are de-a face cu un braconier și îndemnă calul să meargă mai repede.

Apoi, exact în fața lui, văzu un fazan ridicându-se deasupra tufișurilor.

– Nu trage! strigă o voce de femeie.

Dar se auzi un nou foc de armă și ducele văzu fazanul clătinându-se în aer.

– L-am nimerit! L-am nimerit! strigă un copil.

– Este rănit! zise femeia.

Pasărea, vizibil rănită, se îndepărta greoi când răsună o nouă împușcătură.

Ducele nu se putu împiedica să admire îndemânarea remarcabilă a trăgătorului. Atins direct în cap, fazanul căzu ca o piatră.

Se auzi un strigăt de bucurie.

– A murit!

Ieșind dintre tufișuri, ducele zări mai întâi un copil în care o recunoscu pe fiica sa, alergând peste ogorul arat, fără îndoială pentru a aduce pasărea.

O femeie, în picioare, cu o pușcă în mână, o privea. Ducele de Milverley se întoarse spre ea, furios.

– Cine ești dumneata? întrebă el. Și de unde naiba ți-a venit ideea să-mi împuști fazanii în afara sezonului de vânătoare?

Strigase, cuprins de furie. Femeia se întoarse spre el și ducele întâlni privirea a doi ochi mari și verzi.

Preț de câteva secunde, citi în ei o întrebare: cine era el? Apoi expresia ochilor se schimbă și, spre marea lui surprindere, văzu în ei strălucind ostilitatea, dacă nu chiar o antipatie pură.

Urmă un moment de liniște și, cu o voce muzicală, cu o demnitate la care el nu se așteptase, necunoscuta îi răspunse:

– Sunt noua guvernantă a Alinei, domnule duce. Mă numesc Mitton.

– Noua guvernantă! Și dumneata apreciezi că tirul trebuie să facă parte din instruirea unei fete?

– Prin el învață precizia, rapiditatea de apreciere a situației și echilibrul.

Ducele era pe punctul de a-i răspunde când remarcă faptul că guvernanta o privea pe Aline culegând pasărea și întorcându-se spre ei. Marisa se întoarse apoi spre duce.

– Spuneți-i Alinei că a țintit bine! zise ea, pe un ton aproape imperativ. Este foarte important să-i faceți acest compliment.

Vorbise cu o asemenea insistență încât surprinderea îi luă pentru o clipă graiul. Niciodată nu s-ar fi așteptat ca o guvernantă să-i spună ce să facă, cu atât mai mult cu o asemenea autoritate.

– Domnișoară, eu cred că...

Dar nu-și sfârși fraza. Aline îl văzuse și venea acum alergând, sărind peste brazdele de pământ, ținând fazanul de picioare.

– L-am nimerit, tată! L-am nimerit! M-ai văzut?

– Da, te-am văzut, zise el, dar pe un ton sec.

Remarcă deodată pușca mică pe care fata o ținea sub braț și care fusese a lui la aceeași vârstă.

Acest lucru îl împiedică să rostească vorbele usturătoare destinate domnișoarei Mitton și, când Aline ajunse lângă cal și-i întinse pasărea vânată, cu obrajii îmbujorați și cu ochii scânteietori, se simți stânjenit să mai fie atât de sever pe cât avusese de gând.

– A murit, tată! Eu l-am nimerit!

– Cu puțin ajutor din partea însoțitoarei tale, remarcă tatăl său pe un ton rece.

– Este greu să omori un fazan cu o armă de acest calibru, declară domnișoara Mitton.

– Dar eu știu să trag, tată! Deja am mai omorât un porumbel și cred că am nimerit un iepure, dar nu l-am mai găsit.

În timp ce ea vorbea, unul dintre ajutoarele paznicului de vânătoare ieși din pădure împreună cu câinele său. Pe umăr ținea un băț de care atârna un sortiment variat de vânat. Erau vreo șase porumbei, două prepelițe, o cioară, o gaiță și trei iepuri.

– Paznicul de vânătoare ne-a autorizat să împușcăm acestea, îi explică Marisa.

– Frumoasă recoltă, domnișoară! zise ducele sarcastic.

– Fazanul, evident, a fost o greșeală. Aline era un pic mai surescitată, fără îndoială, pentru că știam amândouă că sezonul la fazani se deschide abia săptămâna viitoare.

– Mă simt ușurat să aflu că ai cunoștințe atât de vaste în acest domeniu, făcu ducele, pe același ton sarcastic.

– Am tras bine, nu-i așa, tată? continuă Aline ținând încă pasărea în mână, cu capul ridicat, cu o privire aproape imploratoare către tatăl său.

– Este adevărat, l-ai atins, răspunse el.

Apoi își întoarse calul și reintră în pădurea de unde ieșise.

Aline îl urmări cu privirea atât de îndurerată încât Marisa zise repede:

– A spus că ai tras foarte bine, Aline.

– N-a spus așa, răspunse fetița cu o voce tremurată.

– Cred că mai degrabă a fost surprins să ne vadă. Dacă ai fi fost băiat, tatălui tău i s-ar fi părut perfect normal să te folosești de o pușcă, dar el este obișnuit cu ideea că o fată n-ar trebui să facă așa ceva.

– Dacă aș fi fost băiat, mi-ar fi spus că am tras foarte bine.

– Cu siguranță, acesta-i adevărul! Dar, Aline, trebuie să înțelegi că bărbații se așteaptă ca femeile să stea cuminți toată ziua, pictând sau brodând. Va trebui ca, tu și cu mine, să-l convingem pe tatăl tău că noi vrem să facem și altceva.

Licărirea vioaie reapăru în ochii copilului.

– Oare o să-l putem face să înțeleagă? întrebă Aline.

– Ne vom strădui. Acum, dă-i fazanul lui Scott. Trebuie să ne întoarcem la castel. Nu știam că tatăl tău se întoarce astăzi.

Pe drumul de întoarcere, Marisa se întreba dacă ducele îi va interzice fiicei sale să vâneze din nou.

Spera să-l poată convinge să n-o facă. Totuși, furia din glasul lui și expresia nu-i prevesteau nimic bun pentru viitor. Știuse că-l va detesta imediat ce-l va vedea. În ciuda frumuseții și aspectului pașnic al castelului Vox, Marisa simțea prezența ducelui ca pe o amenințare aproape tangibilă.

Crezuse însă că știa cum arată. Vederea lui în carne și oase o surprinsese. Nu se așteptase să fie atât de înalt, atât de impresionant. Reprezenta însăși puterea, gândi ea. Ți-l puteai imagina pe Alexandru cel Mare arătând ca el, sau pe Hanibal trecând Alpii cu elefanții săi.

Simțise dintr-o privire că era un luptător, un șef, un bărbat care nu se mulțumea doar cu oportunități, care nu va accepta un raționament logic decât dacă acesta îi convine.

De fapt, își zise ea, ducele era chiar mai rău decât și-l închipuise. Dintr-o dată îi fu îngrozitor de teamă că el va distruge tot binele pe care ea reușise să i-l facă Alinei de la sosirea ei la Vox.

Se afla la castel de trei săptămâni și făcuse atâtea schimbări încât era o prostie dacă n-are recunoaste că toate astea s-ar putea să nu-i placă ducelui. Marisa fusese stupefiată să constate ce viață nefericită, limitată, ducea Aline. Mai întâi, aproape niciodată ea nu făcea mișcare, plimbări.

Guvernanta dinainte detesta plimbările. De trei ori pe săptămână, copilul era dus să facă o plimbare pe un ponei gras și leneș, ținut de o sfoară lungă legată de un stâlp.

Restul timpului și-l petrecea în apartamentul ei, fără nimic care s-o îndemne să-și folosească creierul sau imaginația, fără nimeni care să se ocupe într-adevăr de ea, doar cei care-i aduceau mâncarea – și asta prost echilibrată – și care-i spuneau mereu să fie cuminte.

Mâncărurile erau bine gătite, dar după concepția pe care o avea bucătarul despre alimentația copiilor. I se dădeau multe budinci indigeste, prea multă pâine albă, unt, prăjituri foarte dulci. Prea puține fructe, în ciuda faptului că serele de la Vox erau pline de piersici, de struguri și de legume proaspete.

Faptul că Aline avea cosuri pe față era dovada alimentației ei dezechilibrate. Marisa ceruse să stabilească ea meniurile împreună cu bucătarul, iar domnișoara Whitcham, după ce remarcase că acest lucru nu se mai făcuse niciodată, cedase cu destulă bunăvoință.

Cum Marisei îi plăcea foarte mult să călărească, tinuse ca Aline să călărească și ea cel puțin câte două ore în fiecare dimineață. În fiecare după-amiază, făceau lungi plimbări pe jos. Explorau pădurea și, așa cum îi promisese copilei, făceau tot soiuri de descoperiri.

Marisa fusese îngrozită să constate că nici una dintre guvernante nu-și dăduse silința să-i arate Alinei care este diferența dintre un stejar și un fag. După cum n-o învățase să recunoască legumele cele mai simple și la ce folosesc ele. Nici o guvernantă nu săpase împreună cu eleva ei într-o movilită de nisip pe care o găsiseră sub pini, în spatele tufișurilor.

Aici îngropaseră, discret, păpușa mutilată, cadoul de la lady Wantage. Fetița apreciase mult secretul operațiunii și bucuria de a face o groapă destul de adâncă pentru a ascunde jucăria.

Marisa vedea cu încântare reapărând culorile în obrajii copilei și constata că era din ce în ce mai rar îmbufnată.

Îi câștigase încrederea și, din această cauză, putea s-o controleze mult mai ușor. Când fetița făcea o criză de furie, ceea ce se întâmpla atunci când nu se ceda capriciilor ei, Marisa ieșea din încăpere. După vreo zece minute, Aline venea să-i bată la ușă și să-și ceară iertare. O dată, când Aline fusese deosebit de furioasă, Marisa ieșise să se plimbe prin grădină. Trecuse vreo jumătate de oră, când simțise o mânuță caldă strecurându-se într-a ei și auzise o voce speriată spunându-i:

– Nu reușeam să te găsesc... Mi-a fost teamă că ai plecat!

Într-o zi, domnișoara Whitcham o întrebase pe Marisa:

– Mă întreb ce i-ai făcut copilei ăsteia. Nu mai este deloc așa cum era. Faci într-adevăr minuni, domnișoară Mitton.

– Ba deloc, mă mulțumesc doar să dau dovadă de puțin bun simț, îi răspunsese Marisa.

De fapt, era de-a dreptul indignată de felul în care fusese lăsată să crească Aline, fără reguli precise, fără afecțiune. Din acest punct de vedere, îl condamna pe duce.

Întoarse la castel, luară ceaiul. Aline avea dreptul și la un ou moale. Erau pregătite și sandvișuri cu roșii, salată de creson, precum și multe fructe proaspete.

– Crezi că tata ar vrea să mă vadă? întrebă fetița.

– Poate că astă-seară este prea ocupat, îi răspunse Marisa care-și mușcă buzele când văzu dezamăgirea din ochii copilei.

*
* *

Doica, bombănind și purtându-se cu Marisa pe cât putea să-și permită de dezagreabil, veni și o luă pe Aline s-o ducă la culcare. După puțin timp, un valet bătu la ușa sălii de studiu.

– Domnul duce dorește să vorbească cu domnișoara. Sunteți așteptată în salon.

Auzindu-l, Marisa își dădu seama că de fapt se așteptase la această convocare. Pentru o clipă, i se făcu teamă. Îl vedea și acum călare pe armăsarul lui negru și nu uitase că i se păruse măreț și un pic înspăimântător.

Dar își ridică, trufaș, bărbia. Nu-i era teamă de nimeni. La urma urmei, de ce i-ar fi fost teamă? În cel mai rău caz, o va concedia. Oricum, ea n-avea de gând să stea prea mult la castel.

Dar ar fi neplăcut s-o concedieze atât de repede, pentru că fusese atât de ocupată cu Aline încât avusese prea puțin timp să se mai gândească la cartea ei.

Se dusese aproape în fiecare seară în bibliotecă, după ce se termina cina luată împreună cu domnișoara Whitcham, dar multimea de cărți, nu numai din domeniul literaturii, era atât de ispititoare încât, în loc să facă cercetările necesare cărții ei, se cufundase în citirea

ultimelor apariții despre care doar auzise vorbindu-se dar nu avusese încă ocazia să le citească.

Se apropie de încăperea în care aflase că ducelui îi plăcea să stea, cu capul sus, dar conștientă că, atât pentru binele Alinei cât și al său, nu trebuia să se poarte provocator.

Încăperea dădea spre lac și soarele care apunea în spatele brazilor arunca o lumină care, atunci când ducele se depărtă de fereastră pentru a se apropia de Marisa, îl înconjură parcă într-un nimb de foc.

După ce închise usa în urma ei, se opri în prag. Părul blond-roșcat ca o flacără, proiectat pe panoul de lemn lăcuit al ușii, mai atenua un pic sobrietatea rochiei de un verde-închis, pe care și-o pusese din cauza gulerului și a manșetelor albe care-i dădeau o oarecare înfățișare puritană. Lady Barrington cumpărase rochia cu valuri de dantele pe care Marisa le îndepărtase, părându-i-se prea ostentative pentru o simplă guvernantă. Cu toate acestea, nu avea cum să facă încât culoarea închisă a rochiei să nu-i accentueze tenul alb sau să ascundă faptul că ochii ei verzi scânteiau de furie, dar și de puțină îngrijorare.

– Intră, domnișoară, zise ducele. Aș vrea să-ți vorbesc.

Se așeză în fotoliul cu spetează înaltă din spatele biroului și ei îi arătă un scaun din fața lui.

Era de o extremă eleganță, dar fără nimic ostentativ. Hainele, remarcabil croite, păreau totuși a fi pentru el doar niște accesorii fără o importanță deosebită.

Marisei însă i se păru arogant felul în care se sprijinise de spetează și felul în care ochii lui cenușii înregistrau parcă fiecare detaliu al toaletei ei.

Avea impresia că el îi scotocește în adâncul sufletului, ca și cum ar fi căutat ceva... Dar ce anume, habar n-avea. Poate simțea că ea nu este cea care pretindea a fi. Imposibil! Era o idee ridicolă! Ducele nu era decât un tip superficial, un bărbat fără scrupule și morală, care n-avea alt scop în viață decât să se culce cu nevestele altora neglijându-și fiica.

Totuși, Marisa trebuia să recunoască faptul că era extrem de frumos, în ciuda cutei din colțul gurii, care-i dădea o expresie cinică, și a felului nepăsător în care își închidea pe jumătate ochii.

În plus, doar faptul că îl detesta o făcea să fie teribil de conștientă de personalitatea lui. Își reproșa aproape cu furie că se simțea atât de

emoționată de simpla lui prezență. Și, în ciuda hotărârii sale de a părea indiferentă la tot ce-ar fi putut el să-i spună, inima ei începu să bată mult mai tare ca de obicei.

Se lăsă o tăcere apăsătoare care o făcu să-și ridice bărbia. În sfârșit, ducele spuse:

– Domnișoară Mitton, aș vrea să-ți cunosc părerea despre fiica mea. Celelalte guvernante pe care le-am avut mi-au vorbit întotdeauna despre inteligența ei în niște termeni puțin măgulitori. Chiar este proastă?

– Dimpotrivă. Mie mi se pare că Aline are o minte foarte vioaie, răspunse Marisa. Are o memorie bună și o imaginație bogată, care însă nu i-a fost încurajată niciodată. După părerea mea, este copilul cel mai neglijat pe care l-am întâlnit vreodată.

– Neglijată!

Dacă Marisa avusese de gând să-l surprindă pe duce, ei bine, reușise. El își îndreptă spatele și-i aruncă o privire pătrunzătoare, continuând:

– Ce înțelegi dumneata prin „neglijată"? N-o să-mi spui că nu se ocupă destulă lume de ea?

– Mai întâi, este bătrâna doică, dar este mult prea în vârstă ca să se mai ocupe de copii și ar fi trebuit de mult să iasă la pensie. Ea însă este hotărâtă să nu lase pe nimeni altcineva s-o influențeze pe Aline. Din cauza ei, copila este agresivă; și-i impuie capul cu o grămadă de povești stupide. Atâta vreme cât doica va rămâne în preajma Alinei, orice guvernantă va avea puține șanse de succes.

Marisa lăsă cuvintelor ei timp să-și croiască drum în mintea ducelui, apoi continuă:

– Celelalte persoane care se ocupă de ea sunt evident servitorii. Aceștia trâncănesc și spun tot felul de povești în prezența ei, ca și cum ca n-ar fi de față. Este un obicei pe care servitorii n-ar trebui să-l aibă, domnul duce trebuie să știe asta.

– Fără îndoială că ești foarte directă, domnișoară Mitton. Aș putea să te întreb în ce fel te gândești să-i ameliorezi soarta Alinei?

– Aveam de gând să vă întreb, îndată ce vă întoarceți, dacă nu merg și alți copii de vârsta ei pe domeniu. Vă puteți imagina ce înseamnă pentru o fetiță de vârsta Alinei să nu aibă pe nimeni cu cine să se joace și să râdă? În fond, ea a fost crescută în același fel ca și prințul de Wales căruia nu i-a fost permisă niciodată prezența unui pusti de vârsta lui; întotdeauna, regina și prințul consort erau de față.

– Cel puțin, eu nu comit aceeași greșeală, remarcă ducele.

– Și totuși, acesta ar fi singurul lucru care ar ajuta-o pe Aline.

Interlocutorul ei o întrerupse imediat:

– Am aflat de la domnișoara Whitcham că Aline a distrus o păpușă foarte scumpă pe care i-a dăruit-o una dintre prietenele mele. Am de gând să-i vorbesc despre asta, dar poate că dumneata ai pedepsit-o deja așa cum merită.

– Nu. N-am pedepsit-o, răspunse Marisa, dar am îngropat împreună corpul delict.

– Ați îngropat-o! exclamă ducele.

O clipă, Marisei i se păru că zărește o scânteie în privirea lui.

– Dar cărui fapt îi atribui dumneata o asemenea purtare din partea ei?

– Faptului că este geloasă.

– Geloasă? Dar e absurd!

– Chiar credeți? În fond, este absolut de înțeles. Nevăzând pe nimeni altcineva în preajma ei decât servitori, toată atenția Alinei este îndreptată spre dumneavoastră. Se știe că fetițele își adoră tații. Eu îmi adoram tatăl. Dar, la Aline, acest lucru se transformă în obsesie. Din acest motiv, și este lesne de înțeles, ea îi detestă pe toți cei care vă reține atenția sau care, crede ea, încearcă s-o facă.

Ducele se ridică și traversă încăperea îndreptându-se spre fereastră.

– Îmi vine greu să admit că ceea ce-mi spui dumneata este adevărat.

– Vă rog, încercați să mă credeți. Dacă ați vrea să fiți un pic mai drăguț cu Aline, dacă ați accepta s-o încurajați și s-o lăsați să vă arate puțină afecțiune, vă asigur că va deveni o fetiță perfect normală și fermecătoare.

Ducele nu răspunse și continuă să privească apusul de soare.

– Cu siguranță mi-ai oferit un subiect de gândire, zise el după câteva minute. Până una-alta, mai ai de gând să continui s-o înveți pe fiica mea să tragă cu pușca? Eu mă gândeam că este încă mult prea mică.

– Și dumneavoastră ați învățat la aceeași vârstă.

– Eram băiat.

– Dar erați și copil, replică fata; aveați nevoie de ceva interesant, incitant, de exercițiul pe care acest lucru îl implică.

– Nu mi se pare o ocupație prea feminină.

– Aline nu este genul de fetiță căreia să-i placă să coasă sau să picteze, răspunse Marisa cu o voce aspră. Pe de altă parte, eu n-am fost

niciodată convinsă că toate astea contribuie la drăgălășenia sau la farmecul unei femei.

Ducele se desprinse de la fereastră.

– Încep să mă tem, domnișoară Mitton, că dumneata ești una dintre acele femei moderne despre care vorbesc ziarele. Cu toate aceste idei ciudate și revoluționare pe care le introduci în sala de studiu, nu pot decât să sper că opiniile dumitale politice nu sunt la fel de explozive.

– Voi face în așa fel încât opiniile mele politice să nu figureze în programa școlară a Alinei, răspunse Marisa pe un ton calm.

– Deduc de aici că ele nu sunt aceleași cu ale mele, zise contele.

Se făcu liniște și lordul Milverley se așeză din nou pe fotoliul din spatele biroului.

– Dă-mi voie să-ți spun foarte sincer că ideile dumitale mă surprind. Dar domnișoara Whitcham mi-a vorbit despre progresele uimitoare ale Alinei de când ai venit dumneata aici. Bineînțeles, îți sunt recunoscător. Îmi lași timp să mă mai gândesc la ceea ce mi-ai spus în legătură cu alți copii cu care ar fi bine să se întâlnească? Poate că vom mai putea vorbi despre asta înaintea plecării mele la Londra, săptămâna viitoare.

Marisa se ridică.

– Vă mulțumesc, domnule duce. Voi aștepta cu nerăbdare să aflu părerea dumneavoastră.

Ducele se ridicase și el. În clipa în care fata se întoarse spre ușă, el îi vorbi din nou, pe un ton schimbat:

– Cine ești dumneata? De unde vii?

– Am fost recomandată de lady Barrington, domnule duce. Dumneaei mă cunoaște de ani de zile.

– Și unde locuiești?

– În Hertfordshire.

– Părinții dumitale trăiesc?

– Nu, domnule duce, au murit amândoi.

– De aceea probabil că trebuie să-ți câștigi pâinea... Nu prea semeni cu o guvernantă obișnuită, domnișoară Mitton.

– Acesta este evident un handicap serios.

– În ce mă privește, sunt de părere că natura a fost foarte generoasă cu dumneata, răspunse el pe un ton grav.

O licărire malițioasă trecu prin ochii fetei.

– Am fost prevenită că, dimpotrivă, acest lucru ar putea fi pentru mine un mare dezavantaj dacă aș fi fost interogată de stăpâna casei.

– Poate că a fost mai bine că eu n-am fost aici când ai sosit dumneata.

– Domnul duce vrea să-mi dea de înțeles că nu m-ar fi autorizat să fac parte din personalul casei?

– Nici vorbă de așa ceva! Sunt doar surprins că o fată atât de drăguță ca dumneata nu și-a găsit de făcut ceva mai potrivit.

– Vă asigur, domnule duce, că funcția aceasta mi se potrivește perfect. Aici există atâta frumusețe, și pot învăța atâtea lucruri, încât doar dacă privesc în jurul meu, mi se taie răsuflarea. Vă dați seama că nimeni, niciodată, n-a încercat să-i spună Alinei povestea moștenirii ei sau să-i explice ce înseamnă cărțile, mobilele, toate obiectele din această încăpere?

– Mă uimești cu cunoștințele dumitale. Când ai avut timp să studiezi atâtea la o vârstă atât de fragedă?

– Învăț în continuare.

– Și eu, răspunse el. Poate că există lucruri despre care ne putem învăța reciproc.

Vorbise pe un ton neutru dar, ridicând privirea, Marisa fu surprinsă de expresia ochilor lui.

Preț de o clipă, rămaseră parcă nemișcați, și lumea împreună cu ei. Era ca și cum se întâlneau, nu pentru prima oară, ci dincolo de eternitate. Apoi, cu părul ei scăldat în lumina apusului de soare, Marisa își coborî pleoapele și genele-i negre îi umbriră pielea albă a feței.

– Îi mulțumesc domnului duce că a binevoit să mă asculte, zise ea aproape în șoaptă.

Apoi se îndreptă spre ușă, o deschise și ieși.

Capitolul 4

– ... Apoi, a fost marchiza de Paddington, continuă domnișoara Whitcham. Era frumoasă și-i plăcea mult vânătoarea. Și-a lăsat aici caii o iarnă întreagă. Noi toți ținem la ea, iar ea pur și simplu adora și urmele pașilor domnului duce.

Marisa vrusese să se informeze despre diversele legături ale „stăpânului" său, dar acum, fără să-și poată explica de ce, simțea o ciudată stânjeneală că-i scotocea trecutul. Era ceva parcă greșos în a o asculta pe secretara care se delecta povestindu-i iubirile ducelui, și Marisa nu putea să nu se întrebe cum reușise cumătra asta să-și păstreze postul.

Domnișoara Whitcham asculta toate bârfele servitorilor și înmagazina în minte cel mai mic amănunt al indiscrețiilor culese. Evident că acesta era derivatul clasic al complexului de frustrare al fetei bătrâne, își zise Marisa întrebându-se dacă, într-o zi, va face și ea același lucru, dacă viitorul ei va consta în a trăi, printr-o persoană interpusă, aventurile amoroase ale altora în loc să le aibă ea însăși. Nu, nu va fi așa, acum era doar puțin deprimată pentru că ducele îi dăduse limpede de înțeles că dezaproba metodele pe care le folosea ea cu Aline.

Simțea că, mai devreme sau mai târziu, el o va împiedica să facă tot ceea ce ea plănuise pentru acest copil. Și poate chiar o va concedia.

Exista în persoana lui ceva nemilos, și nimic nu-l putea opri atunci când se hotăra să respingă pe cineva care-i tăia calea, sau i se opunea în mod deliberat.

– Nu vreau să plec acum, zise cu voce tare fata.

I-ar fi foarte greu să se lipsească de plăcerea imensă pe care i-o dădea biblioteca, de bucuria de a călări minunații cai ai ducelui, și de a nu se mai simți înconjurată de atâta frumusețe, de atâtea comori.

Și, dacă voia să fie sinceră cu sine, mai exista ceva. În ciuda tuturor planurilor sale de a pleca repede de aici, se atașase de Aline. Copilul avea pentru ea mai multă importanță decât îndrăznea să recunoască. Fusese ceva ca și cum ai privi o plantă crescând, constatarea că Aline putea să înflorească, să se dezvolte atunci când era îngrijită așa cum trebuie.

– Așadar, n-o să-mi predai nici o lecție? o întrebase Aline pe Marisa la o săptămână după ce aceasta venise la castel.

Ea zâmbise.

– Azi-dimineață am avut o lungă lecție de istorie atunci când am vorbit despre acel frumos tablou al ducelui de Wellington, din salonul albastru.

Așteptase câteva zile, pentru ca fetița să priceapă sensul cuvintelor ei, apoi continuase:

– Și apoi, îți amintești, am privit împreună harta Belgiei, cea din bibliotecă, și am văzut unde a avut loc bătălia de la Waterloo. Am găsit în cărți ilustrații și chiar un desen al balului dat la Bruxelles în ajunul marii bătălii. A fost o lecție de geografie și istorie la un loc.

– Adevărat? spusese Aline, neîncrezătoare. Dar n-a fost ca o adevărată lecție. Mai degrabă m-am distrat.

– Sper ca toate lecțiile pe care ți le voi preda să te amuze. Pentru că eu nu știu să predau altfel.

– Dar e minunat! Minunat! exclamase fetița, înlănțuind cu brațele talia Marisei și strângând-o cu putere. Este atât de plăcut să fim împreună!

Și Marisa simțise imediat un nod în gât. Nu, acum nu mai voia să plece prea curând de la castel. Îl detesta pe duce, dar iubea copilul și adora acest loc.

– Spune-mi, cine vor fi invitații? o întrebă ea pe domnișoara Whitcham încercând s-o îndepărteze de subiectul ce privea amorurile ducale.

– Nu-i nevoie să-ți mai spun că vor veni lordul și lady Brooke, răspunse ea cu un zâmbet malițios. Prințul nu s-ar duce nicăieri unde lady Brooke n-ar fi invitată. Se pare că niciodată n-a mai fost îndrăgostit ca acum.

– Pare ceva extraordinar, remarcă Marisa, dacă ne gândim că Alteța Sa Regală face cincizeci de ani anul acesta.

– Iar lady Brooke are treizeci și unu. Dar ce are a face vârsta aici? În afară de faptul că Alteța Sa Regală place mult femeilor, lady Brooke profită de toate avantajele care decurg din introducerea ei la Curte. Zâmbi iar, insinuant. Am auzit spunându-se că în timpul sezonului de curse, a călătorit împreună cu Prințul, în trenul lui special și, firește, dacă nu soția Alteței Sale Regale, măcar regina inimii lui.

– Va veni multă lume? întrebă iar Marisa.

– Astă-seară vor fi paisprezece. Am aici lista cu toate numele. Mâine, la prânz, vor fi douăzeci, la cină vor fi treizeci, și aproape toți atâția duminică.

– Este o muncă enormă pentru dumneata!

Secretara se umflă în pene.

– M-am obișnuit de mult cu asta. Evident, prezența Prințului schimbă multe lucruri. Trebuie să am grijă să se instaleze un serviciu poștal și pregătesc o întreagă aripă a castelului pentru suita sa.

– Aduce mulți servitori cu el?

– Aduce doi valeți, răspunse domnișoara Whitcham. Valetul lui personal care poartă livreaua regală și care stă în permanență în spatele scaunului său, la masă, și-l servește. Doi încărcători, pentru pușile sale, dacă se vânează. Un băiat de serviciu și unul sau doi scutieri. Dacă Alteța Sa Regală este însoțit de Prințesă, numărul se ridică la vreo douăzeci și cinci.

– Dumnezeule! Dar este o adevărată armată!

– Prințul este moștenitorul tronului, draga mea.

Marisa aflase deja că și lordul și lady Wantage făceau parte dintre invitați, și spera să facă în așa fel încât Aline să nu afle.

Dar, din nefericire, a doua zi dimineața pe când luau micul dejun, domnișoara Whitcham intră în sala de studiu.

– Am uitat să-ți spun, domnișoară Mitton că, de obicei, atunci când avem oaspeți, Aline coboară în salon la ora 17.00, când se servește ceaiul. Va trebui s-o însoțești, firește, și să aștepți discret în colțul încăperii până ce va veni timpul să urcați din nou.

– N-aș putea s-o las acolo? întrebă repede Marisa.

– Nu, în nici un caz! răspunse cealaltă, socată. O guvernantă așteaptă întotdeauna.

Se întoarse să iasă din încăpere, apoi se răzgândi și, pe un ton pe care Marisa îl consideră absolut inutil de sever, se adresă Alinei:

– Va fi și lady Wantage aici, Aline. Sper că dacă te va întreba despre

frumoasa păpușă pe care ți-a dăruit-o, nu-i vei spune modul rușinos în care ai distrus-o. Sunt sigură că ar fi profund rănită.

Aline își lăsă jos cuțitul și furculița și se încruntă.

– Îi voi spune adevărul, replică ea cu insolență. O să-i spun ce-am făcut cu păpușa ei imbecilă. Sunt prea mare ca să mă mai joc cu păpușile... mi-a spus domnișoara Mitton.

– Ajunge, Aline, interveni Marisa pe un ton calm. O să discutăm despre asta mai târziu... când vom fi singure.

Spusese acestea privind-o pe secretara care înțelese aluzia, dar crezu că este de datoria ei să-i mai spună Alinei:

– Ai face bine să fii cuminte, sau altfel tatăl tău te va pedepsi.

Abia ieși din cameră că Aline se ridică dintr-un salt.

– O detest pe lady Wantage! zise ea. N-am nevoie de cadourile ei. Dacă o să-mi aducă altele, am să i le arunc în cap.

Marisa știa din experiență că era inutil să discute cu ea când era într-o asemenea stare.

– Dacă nu ne grăbim, caii or să ne aștepte, zise ea ridicându-se la rândul ei. Am programat pentru astăzi o plimbare lungă. Grăbește-te și pune-ți cizmele.

Ieși din încăpere înainte ca Aline să mai apuce să spună ceva și, când amândouă terminară să se îmbrace, Marisa o conduse repede pe fetiță până la parter și apoi până la grajduri, printr-o ușă laterală.

Aline încă mai era îmbufnată, încruntată, dar Marisa nu ținu seama de asta.

Plimbarea și aerul proaspăt erau cele mai bune remedii pentru proasta ei dispoziție și, după vreun sfert de oră de galop, Aline își regăsise într-adevăr zâmbetul.

O luară într-o direcție diferită de cea în care mergeau de obicei, pentru că Marisa voia s-o țină pe Aline departe de casă toată dimineața.

Avusese de gând să găsească momentul potrivit în decursul zilei ca să-i spună că tatăl său îi invitase pe lordul și lady Wantage. Dar acum, după ce domnișoara Whitcham o dăduse de gol, nu mai putea decât să spere că oboseala va face ca Aline să fie mai puțin agresivă.

Călăreau de mai bine de o oră și peisajul se schimbase, devenise ceva mai abrupt. Deodată le apăru în fața ochilor un spectacol destul de neplăcut.

Peretele dealului era găurit cam peste tot, de jur-împrejur se înălțau grămezi de zgură, unelte acoperite de rugină era sprijinite de enormele excavatoare din jur.

– Ce-o fi asta? întrebă Marisa, surprinsă.

Priveliștea era teribil de nepotrivită cu paradisul de verdeață pe care-l reprezenta restul domeniului.

– Este vechea mină de fier, răspunse Aline.

– Ce interesant! exclamă fata. Știam că în Sussex sunt multe mine mici de fier, încă de la începutul secolului, dar nu le văzusem niciodată și le credeam pe toate închise.

– Și asta este închisă, îi explică Aline. Acum au plecat cu toții să se instaleze nu prea departe de aici. Le-am auzit pe doică și pe domnișoara Whitcham vorbind despre oamenii care lucrează în mină. Sunt grosolani și vulgari. În principiu, eu n-am dreptul să vin aici.

– Și de ce nu mi-ai spus? Deși eu nu văd nici un rău în asta.

– Nici eu. Dar doica este o maniacă bătrână, iar pentru domnișoara Whitcham, oricine nu este un prieten al prințului de Wales, este vulgar.

Marisa nu se putu abține să râdă.

– Lumea este plină de snobi. Dacă tot suntem aici, hai să aruncăm o privire la noua mină.

Mai merseră la trap vreun kilometru; apoi, ajunse în vârful unei pante line, văzură în vale cărute încărcate cu bare de fier, vagonete oprite în fața unor deschideri negre săpate în peretele dealului.

Și aici era o grămadă mare de zgură și una de cărbuni alături de un cazan aparent foarte primitiv. Printre uneltele în dezordine, se aflau mulți bărbați, inactivi la prima vedere, care stăteau în picioare sau așezați.

La câteva sute de metri de aici se zărea un cătun. Casele păreau mizerabile. Unele dintre ele abia dacă erau puțin mai mari decât o colibă. Acoperișurile crăpate fuseseră reparate cu bucăți de scândură iar cele mai multe dintre ferestre aveau geamurile sparte.

– Asta aparține tatălui tău? o întrebă Marisa pe fetiță.

– Bineînțeles. Totul este al lui pe o întindere de kilometri.

– Nu-i un loc prea atrăgător, remarcă Marisa aproape în șoaptă.

– Doica zise că oamenii aceștia nu sunt mai buni decât animalele.

– Sunt totuși ființe umane, zise încetișor Marisa. Au și ei copii cărora trebuie să le dea de mâncare, copii pe care-i iubesc, care plâng atunci când sunt nefericiți și care au foarte puține jucării, și nici unul dintre lucrurile frumoase pe care le ai tu, Aline. Cred că am găsit cui să-i trimitem jucăriile tale.

– Ai spus că pot să le dăruiesc chiar eu.

Marisa ezită.

– Va trebui să întreb dacă se poate. Tatăl tău s-ar putea să nu-ți dea voie să mergi până în satul minerilor.

– Vreau să dau păpușile mele unei fetițe sărace, replică Aline. Vreau să văd dacă asta îi face plăcere.

– O să ne mai gândim.

Erau pe punctul de a se întoarce, când trei bărbați urcară dealul. Văzându-le pe Marisa și Aline călare, le priviră cu o curiozitate evidentă. Aveau trăsături aspre, eșarfe legate în jurul gâtului, o cască decolorată peste părul în dezordine. Fumau din pipe scurte de pământ.

Trecură foarte aproape de cai și Marisa, care trăise întotdeauna la țară, știa că se obișnuiește să saluți atunci când întâlnești pe cineva.

– Bună ziua, zise ea.

Bărbații părură surprinși că ea le vorbește, apoi unul dintre ei, cel mai în vârstă, își atinse cu degetele cozorocul cu un gest respectuos.

– Bună ziua, domnișoară. Frumoasă vreme!

– Într-adevăr, răspunse Marisa.

Altul, ceva mai tânăr, o privea pe Aline.

– Asta nu-i puștoaica pe care o crește ducele?

Aline reacționă înainte ca Marisa să le poată răspunde:

– Ducele este tatăl meu!

Bărbatul zâmbi în colțul gurii și aruncă:

– Așa se crede!

Când ajunseră jos, Marisa se întoarse și-i zări pe bărbați, siluete proiectate pe cer, care le priveau.

– Par atât de brutali pentru că sunt obișnuiți să lucreze în condiții grele și în murdărie, îi explică fata copilei. Fie că sapă pentru a căuta fier, sau ardezie, sau cărbune, praful le intră în ochi și în nări, li se lipește de piele și de păr. Fierul este unul dintre metalele cele mai vechi cunoscute. S-a găsit într-o piramidă din Egipt o foaie de fier care avea cel puțin cinci mii de ani.

Continuă să-i povestească Alinei cum primii englezi se foloseau de bare de fier ca monedă de schimb și că minunatul grilaj de la Vox era făcut din fier forjat.

Ca întotdeauna, Aline era foarte interesată de spusele ei pentru că Marisa, practic, îi preda o lecție ca și cum i-ar fi spus o poveste.

Ajunseră la castel exact la timp pentru prânz. Îndată ce se termină masa, Aline se duse să se odihnească iar Marisa urcă în camera ei.

Se așezase și citea o carte deosebit de interesantă, când auzi apropiindu-se o trăsură și văzu coborând din ea o femeie îmbrăcată după ultima modă.

Părea ciudat ca vreunul dintre invitați să vină atât de devreme, obiceiul fiind ca ei să nu apară înainte de ora cinci sau șase. Asta le lăsa timp servitorilor să le desfacă bagajele înainte de cină și n-o obliga pe gazdă la întâlniri suplimentare înaintea orei prevăzute pentru recepție.

Faptul că-și punea întrebări n-o ajută pe Marisa să ghicească identitatea noii-sosite. Așa că se așeză la loc să citească, dar fu nevoită să se întrerupă iar, pentru că domnișoara Whitcham intră în încăpere.

– Te deranjez cumva, domnișoară Mitton? întrebă aceasta.

De la prima vedere, Marisa înțelese că ea avea nevoie să vorbească cu cineva. În decursul ultimelor săptămâni, se obișnuise să-i fie confidentă la fiecare amenințare de criză. Era evident că domnișoara Whitcham găsea în ea o prietenă mult mai inteligentă decât bătrâna doică, și pe deasupra considera și că Marisa era singura persoană de la castel față de care se simțea pe picior de egalitate.

– Ce se întâmplă? întrebă Marisa, bănuind că trebuie să se fi produs ceva senzațional ca s-o facă pe domnișoara Whitcham să urce până-n camera ei.

– N-o să-ți vină să crezi! Lady Wantage tocmai a sosit! Și singură!

– Singură? repetă Marisa.

– Am auzit vorbindu-se, și dintr-o sursă sigură, zise domnișoara Whitcham aproape în șoaptă, că lordul Wantage s-ar fi purtat destul de dezagreabil cu ducele, în timpul ședерii în Scoția. Atunci de ce i-ar arunca el în mod deliberat pe unul în brațele celuilalt?

Marisa nu-și întrebă interlocutoarea de unde avea această informație. Știa bine că unul dintre valeții ducelui îi era devotat domnișoarei Whitcham.

– Dar acest lucru îți încurcă planurile la masă!

– Evident! Noroc însă că ducele mi-a spus că lordul Frederick Farrington se află în acest moment la un conac la vreo zece kilometri de aici. Am expediat deja un mesager invitându-l să vină la cină și să-și petreacă noaptea aici.

– Asta pentru că nu voiai să fie treisprezece la masă! zise Marisa zâmbind.

Domnișoara Whitcham aproape că țipă:

– Nici nu se putea pune problema! Niciodată, niciodată Prințul n-ar accepta așa ceva. Alteța Sa Regală este foarte superstițioasă.

– Chiar așa? Mi se pare puțin cam copilăresc.

– Oh! Asta nu-i nimic, dar când Prințul stă mai mult timp aici, eu dau ordine precise să nu se întoarcă saltelele vinerea. Iar la oficiu, toată lumea are grijă cum așază cuțitele. În nici un caz nu trebuie încrucișate.

Marisa începu să râdă.

– Vorbesc serios, zise secretara. Prințul are idei foarte demodate în anumite privințe. Mi s-a spus că într-o seară când se dădea un dineu în onoarea lui, al paisprezecelea invitat era în întârziere, și el a refuzat să se așeze la masă.

Marisa izbucni din nou în râs.

– N-aș vrea să fiu în locul dumitale.

– Și eu mi-aș schimba în acest moment cu plăcere locul cu al dumitale. Dar îți dai seama de îndrăzneala lady-ei Wantage care a venit cu trei ore înainte? Evident că toată lumea de la castel vorbește. Și dacă vor afla și ceilalți invitați, pot să te asigur că își vor pune întrebări.

– Ducele știe că ea este aici?

– Noroc că n-a plecat nicăieri. Era în biroul său. Cred că imediat ce s-a închis ușa în urma ei, el a primit-o cu brațele deschise și au petrecut un moment plăcut singuri... Dar n-am timp să mai stau de vorbă cu dumneata! Am atâtea de făcut. Se opri o clipă în prag. Trebuie să mă asigur că totul este în ordine în apartamentul rezervat lady-ei Wantage, chiar vizavi de cel al ducelui, zise ea pe un ton acru.

Ieși, închise ușa, și Marisa se sprijini de speteaza scaunului. Tocmai asemenea detalii vrusese să descopere înainte de sosirea lui Vox. Trebuia să le noteze în caietul ascuns în geanta de piele încuiată cu cheia, din fundul dulapului.

„N-am timp acum, își zise ea. Trebuie s-o duc pe Aline la plimbare."

Se duse în sala de studiu și, aruncând o privire pe fereastră, văzu că începuse să plouă. Apăru și Aline frecându-se la ochi.

– Am adormit.

Marisa îi zâmbi.

– Mă așteptam la asta. Am călărit mult azi-dimineață.

– Mergem la plimbare?

– Plouă. Am putea face o lecție de muzică în locul plimbării.

Pe fruntea fetiței apăru cuta obișnuită dintre sprâncene.

– Nu-mi place muzica!

– Ce păcat! Mie îmi place foarte mult.

Tot vorbind, Marisa ajunsese lângă pian. Îl deschise și se așeză pe taburet. Fuseseră atâtea de făcut de la sosirea ei aici încât n-avusese timp să-i vorbească despre muzică elevei sale.

Remarcase totuși partiturile de pe pian și bănuise că guvernantele dinainte o puseseră pe fetiță să facă numeroase game. În ceea ce-o privește, întotdeauna a crezut că acesta este cel mai bun mijloc de a dezgusta pe cineva de muzică.

Se așeză la pian și începu să cânte melodia la modă lansată de Baxden Coffin, care se răspândise rapid în toate saloanele victoriene și pe care o fluierau toți comisionarii.

De ce să mai așteptăm până mâine?
Astă-seară, tu ești regina inimii mele.

Marisa cânta cu o voce caldă, melodioasă și simți, fără a întoarce capul, că Aline se apropiase de pian. Continuă imediat cu melodia „Monkey on a Stick", cu care Lettie Lynn avusese un mare succes, apoi cântă:

Atenție, atenție, vine bau-bau,
Ascundeți-vă capul sub cearșaf,
Căci, dacă poate, o să vă prindă...

Îl cântă până la capăt apoi, adresându-i-se Alinei, spuse:

– Cântă cu mine.

Reluă refrenul de două ori și Aline, timidă la început, apoi cu o voce din ce în ce mai sigură, i se alătură.

Marisa își ridică mâinile de pe clape, apoi se întoarse complet spre Aline.

– Ei, nu ți se pare amuzant?

– Dar asta nu-i lecție de muzică!

– De ce? la arată-mi mâinile.

Aline le întinse, cu palmele-n sus. Marisa le examină o clipă, cu o expresie de surprindere pe chip.

– Ai niște mâini foarte frumoase, Aline, zise ea în sfârșit. Și cu distanța asta dintre degetul mare și arătător, poți foarte ușor cuprinde o octavă. la încearcă împreună cu mine. Nu-i prea complicat.

Marisa nu se înșelase. Aline avea ureche muzicală și, foarte repede, reuși să cânte cu un deget, acompaniată de ea.

– Îmi place! exclamă copila, triumfătoare, după ce termină de cântat cântecul fără greșeală. Mă mai înveți și altul?

– Bineînțeles. O să-i cerem domnișoarei Whitcham să ne comande de la Londra toate cântecele noi, și le vom cânta împreună.

– N-o să fie nevoie să fac exerciții? întrebă Aline.

– Nu, doar dacă vei voi să-ți mlădiezi degetele. Asta poate fi amuzant. Așa, de exemplu.

Și Marisa execută un arpegiu rapid.

– Oh! Mi-ar plăcea să fac și eu așa! exclamă fetița.

– Ei bine, încearcă, îi sugeră Marisa.

Copila se străduia s-o imite, când se auzi o bătaie în ușă.

– Cine este? întrebă Marisa.

Apăru un valet.

– Domnul duce îi transmite complimentele sale domnișoarei Mitton și o roagă să binevoiască s-o aducă pe domnișoara Aline în salonul albastru.

Marisa aruncă o privire pendulei și văzu că este ora patru și cinci minute.

– Mulțumesc, James, răspunse ea.

De ce o chemau pe Aline atât de devreme? De n-ar fi avut lady Wantage ideea să-i mai aducă vreun cadou!

„Mă întreb de ce se interesează atât de fetiță?" își zise ea. Dar, la urma urmei, nu era decât un truc vechi să încerci să câștigi favorurile unui văduv prin intermediul unui copil fără mamă.

Aline fusese îmbrăcată în vederea plimbării. În câteva minute însă își schimbă rochia simplă de bumbac cu o toaletă mult mai complicată, împodobită cu volănașe și dantele.

– Detest rochia asta, decretă Aline.

– Și eu, recunoscu Marisa, nu prea mai este pentru tine. După ce se va termina recepția dată de tatăl tău, o să mergem în oraș și o să văd dacă nu pot să-ți găsesc ceva mai potrivit.

Privirea Alinei se lumină.

– Adevărat? Vom putea s-o facem?

– Cu o condiție. Când începi să porți rochii de fetiță mare, trebuie să te porți ca atare. Când încetezi să mai fii un bebeluș, încetezi să faci și scene. Iar dacă acum lady Wantage îți face un cadou, va trebui să-l accepți bucuroasă, mulțumindu-i așa cum se cuvine. Și dacă te întreabă de păpușă, spune-i că aceasta se odihnește. La urma urmei, asta și face în groapa aia cu nisip.

Aline începu să râdă.

– Îmi promiți? insistă Marisa.

– Da... îți promit, așa o să-i spun.

– Acum că tu ești gata, mă duc să mă pieptăn și eu puțin.

Se grăbi spre camera ei. Se gândise că n-o să mai aibă timp să se schimbe înainte de a coborî și purta o rochie de o simplitate elegantă, din muselină mov-pal, împodobită cu panglici de aceeași nuanță. Îi dădea o înfățișare foarte tinerească și-i accentua strălucirea părului.

Se gândi o clipă la rochia ei cu guler și mânșete sobre, mai potrivită rolului de guvernantă. Dar era prea târziu ca să și-o mai pună. Nu voia să-l facă pe duce să aștepte și, poate, să se supere pe Aline.

Întoarsă repede în sala de studiu, o găsi pe Aline cu o poșetuță de mătase roz în mână, asortată cu rochia.

– Tii neapărat să iei și asta? o întrebă Marisa.

– Mi-am pus batista în ea.

– Foarte bine că te-ai gândit să ți-o iei.

Și, luând copila de mână, o conduse spre scară. I se păru că Aline se cam lasă târâtă.

– Mi-ai făcut o promisiune, Aline.

– Am să mi-o țin.

– Îi vei mulțumi politicos lady-ei Wantage, dacă îți dăruiește ceva?

Traversară galeria și unul dintre valeți le deschise ușa ce dădea în salonul albastru. Ducele și lady Wantage erau așezați alături pe o canapea, în fața focului.

Marisa fu frapată de expresia stăpânului casei. Părea întunecat, supărat chiar. În schimb prietena lui era numai zâmbet și seducție.

Își schimbase costumul de călătorie cu o rochie de după-amiază foarte elegantă și, Marisa trebui să recunoască, era foarte frumoasă. Mătasea bleu-pal îi punea în valoare suplețea taliei și îi accentua albastrul ochilor, cu o privire, ce-i drept, cam goală.

– Dar aceasta-i micuța Aline! exclamă ea cu afectare. A trecut atâta timp de când nu te-am văzut, comoara mea! Vino, și spune-mi ce-ai mai făcut frumos de la ultima noastră întâlnire.

Marisa, cu un ghiont ușor, îndemnă copila care înremenise pe loc. Lady Wantage întinse brațele într-un gest lipsit total de naturalețe.

– Apropie-te, draga mea. Știu cât de izolată trebuie să te simți, singură în acest castel mare.

Foarte încet, de parcă și-ar fi numărat fiecare pas, Aline înaintă spre femeie. Când ajunse în fața ei, își ridică ochii spre tatăl său.

– Azi-dimineață am făcut o plimbare lungă călare, tată.

Marisa, care supraveghea scena, nu zări nici o licărire de interes în ochii ducelui.

– Într-adevăr? făcu el, indiferent.

Marisa l-ar fi pălmuit pentru asta. După tot ceea ce-i spusese, nu înțelesese el oare că n-ar fi trebuit sub nici o formă s-o cheme aici pe Aline ca să se întâlnească cu lady Wantage? Dar răul era de-acuma făcut, și măcar ar fi putut să arate mai mult interes față de ceea ce-i spunea copila.

– Am făcut kilometri întregi. Ne-am dus până la minele de fier.

De data asta, el reacționă întorcând brusc capul spre Marisa.

– La mina de fier! exclamă el. Nu exista nici un motiv s-o duci pe Aline acolo, domnișoară Mitton.

– Îmi pare rău, domnule duce. Nu mi-am dat seama că am depășit granițele domeniului decât când am ajuns acolo. Nimeni nu m-a avertizat.

– Oricum, era o plimbare mult prea lungă pentru o fetiță de vârsta Alinei.

Îi vorbise pe un asemenea ton de repros încât indignarea Marisei nu mai ținu seama de prudență.

– Și dumneavoastră, la nouă ani, mergeați la vânătoare, domnule duce!

– Nu se poate face nici o comparație, răspunse el pe un ton sec.

Lady Wantage își lăsase brațele în jos și asculta. Părea că abia acum o remarca pe Marisa.

– Nu cred că o cunosc pe această tânără persoană, zise ea. Nu poate fi vorba, cred, despre noua guvernantă a Alinei!

– Este domnișoara Mitton, zise ducele.

Și Marisa făcu o mică reverență.

– Mi se pare mult prea tânără pentru o asemenea funcție.

Aceste cuvinte fuseseră spuse aproape în șoaptă, dar Marisa le auzi perfect.

– Nu-i prea tânără, interveni Aline înainte ca tatăl său să spună ceva. De când este aici, m-a învățat o mulțime de lucruri. Este formidabilă!

– Ei bine, atunci e perfect! zise lady Wantage fără pic de entuziasm. Ia privește, Aline, ți-am adus ceva. Nu-i așa că este drăguț din partea mea că m-am gândit la tine? Luă pachețelul de pe măsuța de lângă canapea. Iată.

Este împachetat special pentru tine. Sper că toți cei care vor veni în seara asta aici își vor fi amintit de tine și că vei avea multe pachete de desfăcut.

Îi întinse Alinei cadoul, dar aceasta nu manifestă nici o grabă să-l ia.

– Ia-l și spune mulțumesc, îi ordonă ducele.

– Mulțumesc.

Luă pachetul și îl puse pe un scaun de lângă tatăl său.

– Nu vrei să-l deschizi? se miră lady Wantage.

Și, cum Aline nu-i răspundea, adăugă:

– Evident, ești prea timidă, biata de tine. O să-l deschizi când ajungi în camera ta. Sunt sigură că vei vrea să i-l arăți frumoasei tale păpuși de la Paris. Te-ai jucat frumos cu ea?

Se făcu liniște totală. Marisa își ținu respirația.

– Se... se odihnește acum, răspunse în sfârșit Aline.

– Oh! Ai culcat-o! exclamă femeia. Ești adorabilă! Valerius, fetița ta este o comoară!

În timp ce vorbea, se întorsese spre duce străduindu-se, Marisa ar fi putut să jure, ca ochii ei albaștri ridicați spre el să aibă o expresie blândă și maternă. Ducele însă nu o privea.

– Acum, poți să te duci în camera ta, Aline. Dacă mai vrea și altcineva să te vadă, domnișoara Mitton te va aduce din nou aici mai târziu.

– Dar toată lumea va voi s-o facă, Valerius! exclamă musafira cu un râs cochet.

Aline, nemișcată, o privea fix și Marisa înțelese instinctiv că pune la cale ceva.

– ... Vino să mă săruți înainte să pleci, puișorule. Apoi ascultă-l pe tatăl tău. Trebuie să faci întotdeauna ce-ți cere tatăl tău.

Râse din nou cu acel râs pe care, într-o zi, un admirator îl comparase cu un clinchet de clopoțel. Și lady Wantage nu uitase asta.

Aline bâgă mâna în poșetă și spuse încet:

– Am... am și eu un cadou pentru dumneavoastră.

– Oh! Ce drăguț din partea ta! N-am să mă despart niciodată de el.

Aline îi întinse mâna cu pumnul strâns. Neliniștită, Marisa se întrebă ce putea să fie cadoul fetiței. Apoi, când lady Wantage își întinse mâna albă, Aline își desfăcu degetele.

Ceva mic și brun rămase o clipă nemișcat în palma fetiței, apoi sări pe genunchii tinerei doamne. Se auzi un țipăt strident, un adevărat urlet de groază. Apoi lady Wantage se agăță de brațul ducelui țipând îngrozită:

– Ia asta de pe mine...! Ia-l! Nu pot să suport!

Marisa traversă repede încăperea îndreptându-se spre Aline care începuse să râdă.

– ... Oh, Dumnezeule... unde este...? Mi-e atât de frică de șoareci! Valerius, scapă-mă!

Ducele se eliberă din strânsoarea ei.

– Aline, urcă în camera ta! îi ordonă el cu o voce tunătoare. Îmi este rușine cu tine!

Apoi se adresă Marisei care o luase pe copilă de mână:

– Dacă acestea sunt rezultatele noii dumitale metode educative, felicitările mele!

Marisa o luă în grabă pe fetiță și plecă. Ajunseseră la capătul unei scări și încă mai auzeau suspinele și țipetele lady-ei Wantage. Marisa nu scoase un cuvânt înainte să ajungă în sala de studiu.

– Unde ai găsit șoricelul acela? întrebă ea atunci.

– În camera mea. Doica a pus o capcană de șoareci pentru că eu i-am spus că i-am auzit rozând în perete. Nu-i plac capcanele care omoară șoarecii. Urma să-l înece mai târziu.

– Ce-aș mai putea să-ți spun? Știai că faci un lucru rău.

– Ea mi-a făcut un cadou, i-am făcut și eu unul.

– Știai că se teme de șoareci?

– Da. Ultima oară când a fost aici, am auzit-o pe camerista ei spunându-i doicii că îi este o teamă nebună.

– Atunci, e și mai rău, zise Marisa cu severitate. Fiecăruia îi este frică de ceva. Tu știai că domnișoara Graves se teme de șerpi, că lady Wantage se teme de șoareci... Tie de ce îți este cel mai teamă, Aline?

Urmă o tăcere lungă după care, cu o voce slabă, Aline răspunse:

– Nu... n-ai să mă închizi niciodată într-un dulap întunecos, nu-i așa?

– De ce aș face-o?

– Domnișoara Thompson a făcut-o o dată. Am țipat... nu mă mai puteam opri din țipat... Doica a zis că dacă o să-mi mai facă așa, trebuie să cheme doctorul.

– Atunci, dacă tu îți amintești ce teamă ți-a fost în dulapul acela întunecos, știi foarte bine ce simt oamenii când le este frică.

– Pe dumneata n-am să te sperii. Te iubesc.

– Nu asta-i problema, Aline. Este vorba despre cruzime, față de oricine. Ce părere ai tu, ce pedeapsă ai merita?

– Pot să aleg?

– Poți să-mi propui ceva. Dar trebuie să fie vorba despre o adevărată pedeapsă. Să nu trișezi.

– Cred că ceea ce m-ar supăra cel mai mult, ar fi să nu-mi mai spui povești, răspunse Aline pe un ton jalnic.

– Foarte bine. Fără povești timp de două zile. Și cred că acum te-ai putea duce la culcare. Cu siguranță că astă-seară tatăl tău nu-ți va mai cere să cobori.

– Crezi că este foarte supărat pe mine?

– Nu numai pe tine, dar și pe mine. Acum, totul va fi mult mai greu. Nu vom mai putea face lucrurile amuzante pe care le făceam împreună, pentru că el nu va aproba metodele mele.

– Vrei să spui că nu-mi va mai da voie să... trag cu pușca... să călăresc... să caut... secrete în bibliotecă?

– Este foarte posibil.

– Oh! Regret! N-am vrut să-l supăr pe tata. Am făcut-o numai pentru că știam că o să înceapă să țipe când va vedea un șoarece și el își va da seama cât este de proastă. Se poartă așa cu mine numai pentru a-l face pe tata să creadă că mă iubește. Dar ea nu mă iubește cu adevărat.

Marisa își ascunse un zâmbet. Era greu să-i spui povești unui copil atât de inteligent. Ea însăși își dăduse seama că lady Wantage juca teatru numai pentru a-i face o bună impresie ducelui. Marisei îi venea însă greu să-i spună că și ea era de aceeași părere.

– Iartă-mă, te rog, iartă-mă!

Pentru prima oară de când Marisa o cunoștea, îi văzu ochișorii umplându-se de lacrimi care acum nu mai erau de furie. Cu un gest impulsiv, îngenunche și îmbrățișă trupul firav.

– Nu plânge, draga mea, zise ea. N-ai făcut bine și tu știi asta. Vom face însă tot ce vom putea pentru ca tatăl tău să te ierte.

Aline își aruncă brațele pe după gâtul ei.

– Te iubesc, zise ea. Promite-mi că n-ai să pleci și că n-ai să mă lași singură pentru că sunt rea.

– Nu, n-am să plec pentru că tu ai fost rea. Dacă vreodată voi pleca, nu va fi din cauza asta.

– Îmi... îmi promiți?

– Da, îți promit.

O strânse pe fetiță la piept și își dădu seama deodată că, în ciuda hotărârilor ei la sosirea la castel, începuse să țină la acest copil. O iubea așa cum nu mai iubise vreodată vreun copil.

Capitolul 5

Marisa își pieptăna părul care-i ajungea până la mijloc, când se auzi o bătaie în ușă. Fără să aștepte răspuns, domnișoara Whitcham năvăli în încăpere.

– Repede, domnișoară! strigă ea. Trebuie să cinați împreună cu invitații.

– Cu invitații? repetă Marisa, surprinsă.

– Da... da! răspunse secretara încă gâfâind după ce urcase în fugă scările. Lady Elcho are febră și s-a așezat în pat imediat ce a venit. Asta înseamnă iarăși treisprezece persoane la masă.

Marisa zâmbi. Era conștientă de importanța ei de moment. Ar putea să refuze deoarece era chemată în ultima clipă și asta l-ar pune pe duce într-o încurcătură teribilă.

– Nu mai avem timp să căutăm pe altcineva, îi explică domnișoara Whitcham. Și chiar Excelența Sa s-a gândit la dumneata. Domnul duce mi-a spus: „Spune-i domnișoarei Mitton să coboare. Presupun că are o rochie de seară".

Acest ultim comentariu o făcu pe fată să clocotească de furie. Cum îndrăznea ducele să vorbească despre ea ca și cum ar fi fost o sărăntoacă și n-ar mai fi luat parte niciodată la un dineu? Cum îndrăznea el s-o trateze ca pe o servitoare căreia putea să-i ordone orice fără ca măcar să catadicsească să spună „te rog"?

„Refuz!" fu prima ei reacție. „Am să-i spun că mă doare capul și că o să mă culc." Apoi însăși furia ei o făcu să se răzgândească.

Îi va arăta ducelui că ea are într-adevăr o rochie de seară. Îi va dovedi că știe să se poarte în lume, chiar și în prezența prințului de Wales.

Poate că el se gândea că-i ordonase să coboare unei umile guvernante. Ei bine! Își va da seama de greșeala lui...

– Foarte bine, domnișoară Whitcham, răspunse ea. Voi cobori la dineu, așa cum a sugerat domnul duce.

Secretara nu-și putea ascunde neliniștea.

– Nu-ți face griji, voi fi punctuală. Dar trimite-mi aici o cameristă îndemânatică. Voi avea nevoie de ajutorul ei pentru rochia mea.

– Am să trimit. Dar acu, trebuie să mă grăbesc să refac planul așezării la masă, pentru a mia oară!

Ieși ca o vijelie și Marisa, plecând de la oglindă, se îndreptă spre șifonier. Deschise ușa și, cu un zâmbet pe buze, contemplă rochiile de seară încluse de mătușa sa în „trusoul" ei.

Lady Barrington dăduse dovadă întotdeauna de extravaganță iar camerista ei o ascultase probabil orbește când ea îi spusese să împacheteze toate rochiile colorate și să le pregătească pentru nepoata ei.

Nu erau mai puțin de șapte rochii de seară, una mai elegantă decât alta și, cele mai multe, niciodată purtate.

Marisa le mai privi câteva clipe, apoi se întoarse în fața oglinzii. Își răsuci părul roșcat și îl ridică în creștetul capului după moda lansată de prințesa Alexandra. Apoi, își deschise geanta de piele, ținută încuiată cu cheia până acum.

În afara manuscrisului, geanta mai conținea o cutie cu bijuterii care aparținuseră bunicii ei.

– Mama le păstrase pentru fiul ei cel mare, îi explicase contele când i le dăruise Marisei. Cum eu nu am nici un fiu căruia să i le dau, prefer să le porți tu mai degrabă decât cocheta aceea descreierată care este nevasta lui George.

Vorbea întotdeauna disprețuitor despre cumnata lui pe care n-o iubea deloc.

Nu numai că Marisa știa că era absolut inutil să discute cu tatăl său în privința drepturilor legitime ale unchiului George, dar fusese chiar fericită să primească bijuteriile.

Pe de o parte, pentru că erau foarte frumoase, iar pe de altă parte, nu putea să nu se gândească la faptul că ele reprezentau o asigurare serioasă împotriva sărăciei.

Scoase deci din micul sipet de catifea trei steluțe de diamant. Deoarece la dineu asista și prințul de Wales, fiecare femeie va purta cu siguranță o diademă sau o agrafă cu diamant în păr.

Marisa își înfipse cea mai mare dintre steluțe în mijlocul coafurii. Pe celelalte două le puse de o parte și de alta. Apoi își puse colierul, și acesta de diamante. Bijuteria aceasta nu era de o prea mare valoare, dar avea o lucrătură foarte frumoasă și strălucirea pietrelor rivaliza cu licărirea provocatoare din ochii ei.

Când camerista sosi grăbită, Marisa se duse iar la șifonier. Își alesese deja rochia. Nu și-ar fi imaginat niciodată că va avea ocazia să poarte rochia pe care hotărâse să și-o pună astă-seară. Era din tul verde, brodată în întregime cu strasuri, cu excepția trenei și a volanului care înconjura decolteul puțin cam îndrăznet poate pentru o fată, dar n-avea importanță.

Era pregătită pentru lupta ei cu ducele și imaginea din oglindă îi confirmă că este absolut încântătoare.

Ducelui îi va fi greu să recunoască în ea pe micuța guvernantă intimidată atunci când o certase pentru purtarea necuviincioasă a fiicei sale. Nu exista nimic umil în înfățișarea Marisei când cobori fără grabă scara de onoare.

Cu capul sus, cu gâtul elegant înconjurat de diamante, și cu verdele rochiei care dădea pielii sale albe strălucirea magnoliei, arăta în același timp rafinată și frumoasă.

Își calculase intrarea în marele salon în care erau adunați invitații pentru exact ora opt fără două minute. Când apăru ea, valetul o privi surprins. Deschise ușa și anunță:

– Domnișoara Mitton.

Marisa fu conștientă de liniștea care se făcu după apariția ei. Traversă covorul mare de Aubusson îndreptându-se spre grupul adunat în fața șemineului.

Preț de câteva clipe, nu recunoscu nici un chip familiar, apoi ducele se desprinse de ceilalți și veni în întâmpinarea ei.

– Trebuie să-ți mulțumesc, domnișoară Mitton, că ne-ai ajutat să ieșim dintr-o situație foarte delicată, zise el.

Vorbise pe un ton convențional, dar Marisa avu un sentiment de triumf văzându-i surprinderea din privirea care înregistra coafura ei în formă de coroană și extrema eleganță a rochiei. Apoi, el o conduse spre prințul de Wales.

– Îmi permiteți să v-o prezint pe domnișoara Mitton, Monseniore? A avut amabilitatea să ne fereacă să fim treisprezece la masă, astă-seară.

Marisa își îndoi genunchiul făcând o reverență adâncă.

– Domnișoară Mitton, îți suntem îndatorați, zise Prințul cu sinceritate. Apoi, când Marisa se ridică, el adăugă, cu o strălucire în privire: Ești foarte severă în privința disciplinei, domnișoară Mitton? Nu pari, în orice caz.

– Nu, Monseniore. Urmez și eu exemplul Alteței Voastre din domeniul afacerilor externe. Mă străduiesc, în același timp, să-mi folosesc puterea de convingere și farmecul.

Cu capul dat pe spate, Prințul izbucni în râs, vizibil încântat de complimentul făcut. Apoi, ducele o conduse pe Marisa ca s-o prezinte și celorlalți invitați. Pentru ea, nu erau decât o mulțime de chipuri cărora îi era greu să le dea un nume. Dar, la masă, se trezi așezată lângă Arthur Balfour.

Îl recunoscu după fotografiile apărute în ziare și știa că el tocmai fusese ales șeful opoziției conservatoare din Camera Comunelor.

Încercă să-și amintească tot ce auzise spunându-se despre el. Tatăl ei, deși avea opinii diferite, îi vorbise despre inteligența lui, și parcă o auzea și acum pe domnișoara Featherstonehaugh spunând: „Este un tip rece, dar are farmec și un fel delicios de a-și înclina capul".

Mai auzise povestindu-i-se tatălui său că domnul Balfour era foarte îndrăgostit de vicontesa Elcho...

Marisa ocupa tocmai locul acestei doamne la masă și fără îndoială că domnul Balfour era foarte dezamăgit s-o aibă pe ea ca vecină și nu pe femeia pe care o iubea.

Domnișoara Featherstonehaugh o cunoscuse pe lady Elcho de mică.

– Arthur Balfour o fascinează, îi povestise ea tatălui Marisei. Îl privește cu admirație și încântare. Și cine ar putea-o condamna? El este erudit, muzician, bine crescut și are o minte strălucită. Bătrâna domnișoară adăugase, clipind des: Este un seducător înnăscut. Nici o femeie n-ar putea să-i reziste.

– El reprezintă vulgaritatea acestei societăți depravate, bombănise contele de Barrington.

– Esti deplasat, Lionel! Arthur Balfour n-a fost niciodată vulgar. Este un gentleman și poveștile lui de dragoste au întotdeauna clasă.

– Balzac zicea că marile povești de dragoste încep cu șampanie și se termină cu ceai. În Anglia, ele se termină prin căscături și, eventual, un joc de crochet!

Marisa încă mai auzea răsunându-i în urechi râsul domnișoarei Featherstonehaugh. Ea era singura persoană care mai putea să-l facă pe tatăl Marisei să-și uite posomoreala.

Acum, fata privea cu interes și cu o oarecare curiozitate fruntea înaltă și privirea destul de insolentă a vecinului ei.

– Vă place să predați? o întrebă el după ce li se servi aperitivul.

– Foarte mult, pentru că și eu învăț multe ca să pot preda.

În timp ce vorbea, se gândea la tot ceea ce aflase despre Aline și cum trebuia să se poarte cu ea, de când sosise aici.

– Aveți dreptate, încuviință el. Iar o curiozitate totală, universală, nepotolită mái ales, este o plăcere care durează mai mult decât oricare alta.

– Sunt convinsă. Iar aici, în acest castel, această formă de plăcere este nemăsurată. Există biblioteca aceasta bogată, cea mai minunată din câte am văzut până acum.

– Și, sunt sigur, gazda noastră o ține la zi. Să nu uitați, domnișoară Mitton, s-o învățați pe fiica lui să vorbească limbi străine la fel de bine ca el.

Marisa păru atât de surprinsă încât el o întrebă:

– Nu știați că ducele este un remarcabil lingvist? Este chiar excepțional, vă asigur. Această calitate a lui a fost adeseori foarte utilă guvernului.

– În ce fel?

– Primul ministru și ministrul afacerilor externe v-ar răspunde mai bine decât mine la această întrebare. Dar nu trădez nici un secret spunându-vă că ducele este întotdeauna binevenit în cursul numeroaselor călătorii ale Alteței Sale Regale în străinătate. Nu numai din cauza prezenței în sine a ducelui, ci mai ales pentru cunoașterea perfectă a limbii țării vizitate.

– Nu știam, murmură fata.

Era stupefiată să audă un om politic atât de strălucit, atât de remarcabil, vorbind despre duce atât de călduros.

Surprinderea ei vizibilă îl amuză pe domnul Balfour.

– Este posibil, domnișoară Mitton, ca dumneavoastră să judecați un bărbat doar superficial?

– Mă credeam perspicace, răspunse ea. Dar poate că, în ceea ce-l privește pe duce, nu mi-am dat seama.

– Poate că vă temeți de el pentru că sunteți angajata lui. Dar, cunoscându-l de atâția ani, pot să vă asigur că impresia de suprafață nu trebuie luată în seamă. Căutați mai adânc și veți găsi un om care, dacă ar vrea ar putea aduce un imens serviciu țării sale și ar reprezenta o adevărată forță în Camera Lorzilor.

În acel moment, atenția domnului Balfour fu reclamată de vecina sa din dreapta și Marisa, încă sub imperiul stupefacției față de acest aspect nou al caracterului ducelui, se întoarse spre vecinul din stânga.

Marisa aruncă o privire în jurul mesei. Ce mină de aur ar fi adunarea aceasta pentru redactorul unui ziar de scandal!

N-avea cum să te înșele licărirea din ochii Prințului atunci când i se adresa lady-ei Brooke, așezată la dreapta sa, nici felul în care lady Wantage îi zâmbea ducelui. Aceasta nu-și ascunsese antipatia față de Marisa când ducele o prezentase invitaților săi înainte de cină. Fata își dăduse seama imediat că ochii albaștri și reci ai lady-ei Wantage înregistrau fiecare detaliu al rochiei luxoase a Marisei, diamantele care străluceau la gâtul și în părul ei. Cu siguranță că nu va pierde ocazia să fie dezagreabilă.

Marisa nu se înșelase. Abia se retraseseră femeile în salon, că lady Wantage, cu o voce pe care puteau s-o audă toți, remarcă:

– Îți admir diamantele, domnișoară Mitton și, ai să mă ierți, dar sunt puțin curioasă să știu cum le-ai obținut.

Auzind-o, Marisa pricepu deodată la ce se gândea lady Wantage și poate și celelalte femei ca ea. Nu-i trecuse prin minte că apărând într-o rochie care trebuie să fi costat mai mult decât salariul anual al unei guvernante, și cu diamantele scânteietoare, toți își vor închipui că toaleta ei este datorată generozității ducelui.

Chiar puteau să creadă că un gentleman, demn de acest nume, își va face amantă pe guvernanta fiicei sale? Dar înțelese, după expresia bănuitoare a lady-ei Wantage și după tăcerea în care celelalte femei așteptau răspunsul ei, că tocmai la asta se gândiseră.

– Diamantele le am moștenire de la bunica mea, răspunse ea. Este prima oară când le pun și sunt încântată că s-a întâmplat să fie o ocazie atât de memorabilă.

Cele ce-o ascultau aproape că oftară ușurate. Dar lady Wantage își continuă atacul veninos.

– Și rochia? Este foarte elegantă. Și ea este un cadou de la bunica dumitale?

Marisa făcu un efort pentru a n-o sfătui să nu se mai amestece unde nu-i fierbe oala. Așa că, încet, îi răspunse cu toată sinceritatea:

– Rochia este un cadou de la o prietenă, obligată să poarte doliu anul acesta. Mi-a mai dat multe altele. Dar, recunosc, nu credeam că voi avea ocazia să port ceva atât de elegant.

Ca prin minune, văzu cum bănuiala se șterse de pe chipurile din jur. Apoi lady Brooke, cu farmecul ei deosebit, veni și se așeză lângă ea.

– Îți place la Vox? o întrebă aceasta. Castelul a fost întotdeauna unul dintre preferatele mele.

Marisa se lăsă imediat fermecată de ochii frumoși ai lady-ei Brooke, în care părea să joace o scânteie veselă dar care erau, în același timp, plini de înțelegere și de compasiune. Așa că mai sporovăiră puțin.

– N-ar fi bine ca eu să trec la pian? întrebă în sfârșit fata.

Era, după părerea ei, momentul să-i ofere lady-ei Brooke o scuză pentru a o abandona și a se alătura prietenelor ei. Era perfect conștientă de amabilitatea pe care i-o arătase această femeie cu experiență rămânând alături de ea, după grosolănia lady-ei Wantage.

– Ar fi drăguț din partea dumitale, îi răspunse lady Brooke, dar să nu-ți pese dacă nimeni n-o să te asculte.

– Vreau doar să ofer un fond muzical conversațiilor lor, zise Marisa cu un zâmbet căruia lady Brooke îi răspunse atunci când ea se ridică pentru a se duce la pian.

Era cel mai frumos instrument la care cântase vreodată și, foarte repede, uită unde se află, degetele alergându-i pe clape într-un vals de Chopin. Fu aproape surprinsă să constate că bărbații se alăturaseră femeilor și că toată lumea trăncănea în jurul semineului. Oare, dat fiind că Prințul era aici, ea ar trebui să se oprească din cântat și să se ridice? Dar, la urma urmei, nimic n-ar fi mai stânjenitor decât să stea în afara cercului în care toată lumea se cunoștea.

Se hotărî deci să continue să cânte și-l văzu pe duce întorcând capul spre ea. Distanța dintre ei nu-i permitea să-și dea seama dacă el aproba sau nu ceea ce făcea ea, dar nu putea să nu constate în ce măsură el se deosebea de ceilalți.

Exista ceva în felul de a-și ține capul, în lărgimea umerilor, în echilibrul trăsăturilor, ce îl distingea de ceilalți. Sigur, ei îi era antipatic, dar ducele nu era dintre acela pe care poți să-i ignori.

Fata înțelegea acum de ce găsise în bibliotecă ultimele apariții din autorii francezi, fără a mai vorbi de germani, spanioli și italieni.

De două ori pe săptămână, venea un domn în vârstă pentru a pune catalogul la zi și a așeza în rafturi ultimele publicații. „Ar fi trebuit să bănuiesc că ducele le-a ales" gândi ea, întrebându-se cum putuse să fie atât de mărginită și să atribuie alegerea lucrărilor bătrânului bibliotecar.

Și-ar fi dorit mult să vorbească cu Milverley despre ultimele lui achiziții, dar existau puține șanse ca o asemenea discuție să aibă loc. Și Marisei i se strânse inima la gândul că ar fi foarte posibil ca, luni, s-o concedieze. Nu-i va ierta niciodată atitudinea Alinei față de lady Wantage.

Va trebui să-i dea o explicație, să-și justifice comportamentul față de cleva sa și să încerce să-l convingă pe duce să n-o pedepsească prea aspru. Cu aceste gânduri în minte, îi dispăru tot interesul pe care-l manifestase până acum față de petrecere.

Fusese o aventură destul de extraordinară să coboare, să asiste la dineul la care participa prințul de Wales, să vadă somptuoasele bijuterii ale tuturor femeilor care semănau cu tot atâtea flori. Ele fuseseră podoaba unei mese care depășise în măreție tot ce-și putuse imagina Marisa.

Termină de cântat și, cu degetele încă pe clape se gândea la următoarea piesă. Deodată simți mirosul puternic al unei țigări și auzi în spatele ei vocea odioasă a lordului Frederick.

– Văd că ai tot atâta talent pe cât ești de frumoasă! zise el.

Ea îi aruncă o privire furioasă. El se apropie atât de mult încât Marisa îi simți corpul lângă umărul-ei gol.

Începu repede să cânte o melodie vioaie care, spera ea, îi va acoperi glasul.

– Trebuie să te revăd, zise el. Sunt nerăbdător să-ți văd părul desfăcut peste pielea albă.

– În acest caz, veți fi dezamăgit, îi replică ea sec.

– Ascultă-mă. Am să-ți spun cum o să fac...

Nu avu timp să spună mai mult.

– Vrei să joci bridge, Freddie? îl întrerupse ducele.

Se apropiase de pian fără ca Marisa să-și dea seama, și ea se întreba acum dacă nu cumva el o suspecta că-l încurajează pe lordul Frederick.

– Alteța Sa Regală nu vrea să joace deocamdată, continuă Milverley, dar lordul Brooke vrea, și sunt sigur că vei dori să i te alături.

– Bineînțeles, răspunse lordul Frederick.

Se îndreptă spre locul în care se instalează mesele de bridge. Marisa continuă să cânte. Avea impresia, fără să ridice ochii, că ducele o privește, dar n-ar fi putut spune dacă o făcea cu dezaprobare, așa cum se temea ea.

Mai cântă cam vreo jumătate de oră. Apoi, spre ușurarea ei, observă că Prințul, căruia îi plăcuse întotdeauna să se culce devreme, se ridicase.

Era aproape miezul nopții, și invitații spunându-și noapte bună, Marisa se îndreptă și ea spre ușă. Aproape că ajunsese când ducele o văzu.

– Noapte bună, domnișoară Mitton. Și mulțumesc.

– Noapte bună, domnule duce.

Se întreba dacă el mai era supărat pe ea tot atât de mult cât fusese după ceea ce făcuse Aline în salon, când își dădu seama deodată că lordul Frederick îi tăie calea.

– Noapte bună, domnișoară Mitton, zise el întinzându-i mâna.

Firește, i-o întinse și ea pe-a ei și el i-o strânse cu putere apoi îi gâdilă palma cu degetul. Marisa ridică privirea și constată că el o privea cu insistență.

Nu era decât o părere poate, dar ceva în ochii lui ușor bulbucați și în buzele groase o făcu să se înfioare. Își smulse mâna și ieși repede din salon.

Ajunsese aproape la scara cea mare când, brusc, se răzgândi și, întorcându-se din drum, o luă pe culoarul ce ducea într-o altă aripă a castelului, până la sala armelor.

Găsind ceea ce căutase, urcă la ea în cameră pe o scară secundară. Totul era calm. Focul mai ardea încă în sala de studiu. Deschise ușa camerei Aline. Cum copilei îi era teamă de întuneric, dormea cu o veioză aprinsă. Respira regulat și era bine învelită.

Marisa lăsă ușa de la camera fetiței întredeschisă așa cum făcea de obicei, apoi pe cea de la sala de studiu larg deschisă și, întoarsă în camera ei, răsuci cheia în broască.

Puse obiectul adus din sala armelor pe birou. Apoi traversă încăperea ca să se privească în oglindă.

Își examină părul roșcat și stelușele de diamant care scânteiau, rochia verde care-i venea mai bine decât tot ce purtase ea până acum, și începu să râdă.

Nu era de mirare că-i surprinsese. Cine s-ar fi așteptat ca o guvernantă să semene cu o pasăre a paradisului? Dar acu, balul se sfârșise și Cenușăreasa se întorsese acasă. Totuși, n-avea nici un chef să fie dorită de lordul Frederick. Omul acesta era îngrozitor, atât de îngrozitor încât tot disprețul pentru înalta societate insuflat de tatăl ei se transformă dintr-o dată într-un val de silă față de acesta.

Dacă ar fi fost într-adevăr o biată guvernantă venită cine știe de unde, ar fi fost ea oare cucerită, emoționată de complimentele acestui bărbat grosolan, de felul lui de a fi, de felul în care căutase s-o atingă?

Existau oare femei care ar fi apreciat toate astea, sau care s-ar fi lăsat păcălite, crezând că este un interes real din partea lordului Frederick și nu doar o dorință trecătoare?

Marisa își scoase rochia, o agăță în șifonier și continuă să se dezbrace. Părul ei lung eliberat din agrafe căzu ca o cascadă pe umeri, ca un fluviu de foc.

Era pe punctul să se culce când auzi un țipăt. Se repezi imediat la ușă și ascultă. Țipătul se repetă – era Aline. Înainte să iasă, Marisa ezită o clipă și se întoarse spre birou, unde pusese obiectul adus. Îl luă, se întoarse spre ușă și ascultă iar. Nici o îndoială, Aline țipa cerând ajutor. Fata ieși, traversă alergând culoarul și se repezi în sala de studiu. Se opri o clipă, cât să aprindă o lampă pusă pe o masă. Îi trebuiră câteva secunde luminii aurii ca să umple încăperea și să risipească umbrele.

Apoi Marisa se duse la fetiță. Aline avea un coșmar. Aprinse două lumânări și o luă încetișor pe copilă în brațe.

– Totul e-n ordine, iubito, zise ea. Trezește-te. Nu-i decât un vis.

– Ajutor... ajutor! striga Aline. Vrea... vrea... să mă prindă.

Deschise ochii și o zări pe Marisa.

– Oh, domnișoară Mitton! A fost oribil! Ea voia să... să mă prindă... încerca să mă bată cu păpușa...

– Ai visat. N-a fost decât un vis urât și idiot, atâta tot, o liniști cu blândețe Marisa.

Aline suspina încet.

– Uită-te la mine. Sunt aici. Nu mai este nimeni altcineva în camera ta.

– Am visat că lady Wantage încerca să... mă prindă, murmură fetița.

– Cred că și ea visează acum același lucru.

Aline râse ușor.

– Sper ca și ea să țipe și să plângă!

Marisa nu-și putu reține un zâmbet.

– E prea târziu ca să fii răzbunătoare. Și apoi, nu uita că regreți că n-ai fost cuminte.

Aline se ghemui la pieptul ei.

– Spune-mi o poveste, ca să pot adormi din nou, o imploră ea.

– Nu pot. Îți amintești ce-am hotărât: fără povești timp de două zile, îi răspunse Marisa.

– Este... este într-adevăr prea lung timpul.

– O pedeapsă n-ar servi la nimic dacă nu pedepsește.

În timp ce vorbea, strângea copila la piept și o sărută pe frunte.

– Dacă mi-ai citi ceva, n-ar fi același lucru, îi sugeră Aline, malițioasă.

– Mai vorbim mâine. Acum culcă-te și să nu mai visezi prostii.

– Vrei să lași o lumânare aprinsă? Este îngrozitor de întuneric aici, chiar și cu veioza.

– Da, am s-o las. Dar știi că n-ai voie s-o atingi?

– Da, da, știu; nu mă ating niciodată de lumânări.

– În cazul acesta, ți le las pe amândouă aprinse, murmură Marisa. Dar bagă-te sub cearșafuri pentru ca lumina să nu te împiedice să dormi.

Aline o ascultă imediat. De fapt, îi era teribil de somn.

Marisa o înveli și așteptă să audă respirația regulată a fetiței. Asigurându-se că adormise, ieși tiptil din încăpere.

Lampa pe care o lăsase aprinsă lumina sala de studiu, dar abia după ce închise ușa Alinei, fata simți miros de țigară și-l zări pe lordul Frederick, în picioare în fața semineului.

Instinctiv, ascunse la spate obiectul pe care-l ținea în mână. Apoi, strângându-și bine capotul pe lângă ea, îl privi.

– Ce doriți? îl întrebă ea, cu voce joasă.

– Știi foarte bine ce vreau, replică el. În timp ce vorbea, își aruncase țigara în foc. Părul dumitale este și mai frumos decât mi l-am imaginat. Sunt șuvițe de mătase cu care să legi inima unui bărbat, să-l faci prizonier.

– Plecați! Nu aveți dreptul să veniți aici, și știți foarte bine.

– Când o femeie este atât de frumoasă ca dumneata, draga mea, trebuie să se aștepte ca bărbații să se intereseze de ea, și chiar cu înflăcărare.

– Faceți o greșeală, lord Frederick, zise ea cu o voce plină de dispreț. Veți găsi femei care să aprecieze atențiile unui desfrânat ca dumneavoastră, dar eu nu sunt dintre acestea! Sau ieșiți imediat din această încăpere, sau trag.

– Glumești, făcu el.

Dar nu mai înaintă și în ochii lui se zărea o licărire de îngrijorare.

– Nicidecum. Și să știți că trag foarte bine. N-am să vă omor, pentru că n-am de gând să fiu spânzurată pentru un individ atât de demn de dispreț ca dumneavoastră. Dar vă voi împușca în picior, ceea ce vă va împiedica, câteva luni de acum încolo, să urcați două etaje urmărind cine știe ce biată fată care ar fi prea speriată încât să se plângă cuiva de atitudinea dumneavoastră dezgustătoare.

– Devii ridicolă. Un sărut și o mică mângâiere n-a făcut niciodată rău nimănui și eu te-aș putea învăța cum se face dragoste, cum n-ar putea-o face nici unul dintre ageamii cu care probabil că îți petreci zilele.

– Faceți o greșeală grosolană dacă vă închipuiți că eu aș aprecia orice ați putea dumneavoastră să mă învățați. Acum plecați până ce nu-mi pierd răbdarea.

Vorbise pe un ton sec, ridicând un pic glasul. În aceeași clipă auzi un zgomot de pași pe palier și, tocmai când își încheiase fraza, ducele apăru în pragul ușii rămase deschise.

Fetei i se păru că acestuia îi fusese de ajuns o privire ca să-și dea seama de situație. Apoi spuse, cu un calm aproape lipsit de expresie:

– Oh! Aici erai, Freddie! Credeam că te-ai rătăcit căutându-ți camera. Mă tem că ai greșit etajul.

Cei doi bărbați se priviră lung. Apoi, lordul Frederick capitulă.

– Ești foarte amabil, Valerius! zise el, cu o ușoară notă de sarcasm. Mărturisesc că te poți rătăci ușor în castelul tău.

– Bănuiam că aceasta este explicația prezenței tale aici, zise ducele.

Spunând acestea, se dădu la o parte pentru a-l lăsa pe celălalt să treacă și să i-o ia înainte, ceea ce lordul Frederick și făcu, cu o demnitate prefăcută.

Înainte să-l urmeze, Milverley se întoarse spre Marisa. Aceasta avu impresia că, în privirea cu care el o învăluia văzând-o îmbrăcată în capotul de muselină pus peste cămașa de noapte, cu șuvoiul luminos al părului căzut pe umeri, nu era decât dispreț și dezaprobare.

– Ar fi mult mai eficace și cu siguranță mult mai puțin dramatic, domnișoară Mitton, zise el cu răceală, dacă ți-ai închide ușa cu cheia.

Apoi ieși, lăsând-o pe Marisa atât de furioasă încât acesteia îi trecu o clipă prin minte să-l împuște în spate. Înfuriată peste măsură, încuie ușa, răsucind cheia în broască și aruncă pistolul pe jos.

Cum putea el s-o acuze că ea își lăsase special ușa descuiată? Că nu-și luase toate măsurile ca să prevină o scenă ca aceea pe care tocmai o trăise!

Dacă Aline n-ar fi avut acel coșmar, lordul Frederick ar fi putut să bată toată noaptea în ușă. N-ar fi avut până la urmă altceva de făcut decât să se retragă.

Se întreba dacă ducele remarcase cumva manevrele lordului Frederick de a o aborda, în timpul dineului. I se păruse că era prea ocupat cu lady Wantage ca să mai privească în direcția ei.

Poate că bănuielile i se treziseră când lordul Frederick se apropiase de pian în timp ce ea cânta. Căutase oare un pretext pentru a se duce mai târziu în camera prietenului său și, negăsindu-l, ghicise unde putea să fie?

Atâtea întrebări la care nu găsea răspuns! Știa însă un lucru: încă o dată, ducele o umilise și o pusese într-o situație neplăcută. Ca un făcut, trebuia ca, în ochii lui, ea să apară mereu într-o lumină proastă.

Marisa începu să-și scoată capotul. În aceeași clipă, auzi zgomot afară, pe alee. Curioasă, întrebându-se cine putea să fie la ora asta, se duse la fereastră.

Era lună plină și cerul era spuzit de stele. Sub clarul de lună, parcul și lacul erau o minune de frumusețe. Era un spectacol atât de frumos încât Marisa îl contemplă o clipă, aproape subjugată. Apoi auzi din nou zgomot în curte.

Privi și, spre marea ei uimire, văzu un faston condus de un bărbat cu joben. Alături de el, destul de înghesuiți, alți doi bărbați, cu melon. Atelajul trase la scară și valetul din spate sări jos și alergă în fața cailor.

Cel ce condusese faetonul coborî încet și, cum se îndrepta spre ușă, Marisa îl văzu clar la lumina lunii.

Nu era nici o îndoială. Felul în care-și purta pălăria, enorma lui mustață ale cărei vârfuri îi depășeau și-n dreapta și-n stânga fața îngustă... Din locul în care se afla, fata putea să-i vadă și garoafa galbenă de la butonieră, la fel de galbenă ca și trăsura cu roțile negre.

Era lordul Wantage! Îl văzuse destul de des în caricaturi și o auzise pe domnișoara Whitcham descriindu-l, râzând de mustața lui și de dragostea lui pentru culoarea galbenă. „I se spune Wantage-viespea, precizase secretara. Și după câte știu eu, își merită pe deplin porecla."

Fascinată, Marisa îl privea urcând treptele de la intrare. Ceilalți doi bărbați îl urmau respectuoși, și ea se întrebă despre ce o fi vorba. Brusc, înțelese!

Doar lordul Wantage se putea gândi să sosească la castel în mijlocul nopții, însoțit de doi detectivi!

O clipă, se gândi că asta-i va fi învățătură de minte lui Milverley. N-o să capete decât ce merită atunci când lordul Wantage, cu cei doi martori, va da peste el în dormitorul soției lui.

Apoi, ca o strălucire, rațiunea avu câștig de cauză. Trebuia neapărat să împiedice această dramă, când la castel se aflau însuși prințul de Wales și domnul Arthur Balfour.

Ce scandal ar fi dacă lordul Wantage va cere divorțul împotriva soției sale citându-l pe duce drept complice!

Povestea ar apărea cu titluri mari în toate ziarele. Întreaga presă îl va condamna nu numai pe duce, dar și pe Prinț pentru că un alt prieten de-al

lui va fi compromis. S-ar putea chiar să fie citată însăși Alteța Sa Regală ca martor și, Marisa era aproape sigură, lordul Wantage cu dorința lui de publicitate nu-l va cruța nici pe viitorul rege nici pe prietenii lui, dacă va dori să-și pedepsească soția și pe amantul acesteia.

Deodată, Marisa înțelese ce avea de făcut. Tremurând toată, își strânse capotul în jurul ei, deschise ușa și se repezi pe scări.

Drumul era lung până la scara de onoare, dincolo de care se afla apartamentul ducelui și, chiar în față, de cealaltă parte a culoarului, cel al lady-ei Wantage.

Când Marisa ajunse în capul scării, îl auzi pe paznicul de noapte traversând încet holul ca să răspundă la clopoțelul pe care-l trăgea necontenit lordul Wantage.

Marisa alergă de-a lungul palierului, apoi pe culoar. Știa unde este dormitorul lui Milverley, așa că se opri la ușa de vizavi.

Bătu încet. Nici un răspuns! Bătu din nou.

Când auzi murmur de voci de cealaltă parte a culoarului, înțelese că lady Wantage se dusese ea în camera ducelui.

O fracțiune de secundă, ezită înainte să bată în ușă. Se făcu liniște, apoi se auzi vocea aspră a lui Milverley:

– Cine este?

– Lordul Wantage și doi detectivi tocmai au sosit! răspunse Marisa cu sufletul la gură. Urcă scara chiar în acest moment.

Se auzi un țipăt ascuțit, dar fata nu mai așteptă să vadă ce se întâmplă. Se întoarse și porni în fugă pe unde venise.

Când ajunse în capul scării, îi văzu pe lordul Wantage și pe ceilalți doi bărbați care-l însoțeau apropiindu-se de palier. Marisa se ascunse în umbra tocului unei uși.

La capătul celălalt al culoarului, zări o umbră care ieșea din camera ducelui și intra repede pe ușa de vizavi.

Cu un oftat de ușurare, o luă pe scara ce ducea la etajul de deasupra, fără să se mai grăbească de această dată.

Capitolul 6

Ducele își luă la revedere de la ultimul dintre invitații săi și, în timp ce trăsurile se îndepărtau, îi spuse valetului:

– Spune-le să pună imediat șaua pe Samson.

După vreo douăzeci de minute, galopând prin parc, avea asemenea senzație de libertate încât i se părea că tocmai ieșise din închisoare.

Ultimele trei zile fuseseră insuportabile. Urând șiretlicurile, dispretuindu-se pentru propria ipocrizie, trebuise să facă un efort imens ca să se arate surprins la vederea lordului Wantage, vineri dimineața, și să dea dovadă de multă abilitate pentru a evita o scenă cu lady Wantage pe tot parcursul weekendului.

La fel ca toate femeile, Hetty Wantage vrusese să vorbească despre ceea ce se întâmplase, să justifice comportamentul soțului ei și să se asigure că ducele, în ciuda tuturor acestor fapte, va rămâne amantul ei.

Dar el era hotărât să n-o lase să-și facă iluzii. Ținuse de un fir de păr ca să nu izbucnească un nou scandal, care i-ar fi afectat pe toți prietenii lui și îndeosebi pe prințul de Wales. Nu putea înțelege cum de fusese atât de prost încât să nu bănuiască nimic atunci când lordul Wantage îi permisese soției sale să vină singură la Vox.

„Chiar și unui tâmpit i s-ar fi părut ciudat", se acuza el.

Știa bine că lordul Wantage nu era omul care să se lase înșelat fără să pedepsească. N-ar fi dat înapoi în fața publicității create de un divorț și chiar s-ar fi complăcut în rolul soțului batjocorit, înșelat nu numai de soția sa, dar și de un membru foarte distins al lumii pe care o frecventau amândoi.

„I se potrivește de minune porecla", murmură el.

Îi dădu pinteni lui Samson, porni în galop și viteza îl mai eliberă în sfârșit de încordarea care-l chinuia. Ajuns la marginea parcului, ducele își umplu plămânii cu aerul proaspăt de octombrie și își conduse armăsarul, printr-o mică plantație, spre o pistă de călărie tocmai bună pentru antrenament.

Concepută de către tatăl său, pista era destul de rar folosită de când ducele își mutase herghelia la Newmarket. Astfel că fu surprins, atunci când ieși de sub poala pădurii, să vadă doi cai venind în viteză spre el.

Cel mai mic dintre cai părea că este călărit de un jocheu. Cum deja se apropiase, constată că nu era vorba despre un băiat, ci de fiica sa. Aceasta era călare pe un cal pe care el l-ar fi crezut prea mare pentru ea. Cu o caschetă de catifea, aplecată peste gâtul animalului, Aline călărea, trebuia să recunoască, extrem de bine.

Ceva mai în spate, dându-i evident un ușor avans fetiței, venea Marisa pe un cal nervos, o corcitură de arab. Remarcabilă călăreață, se vedea bine că nu este o începătoare. Era într-un costum negru de amazoană, un pic cam uzat, dar care-i ședea bine. Trusoul dat de lady Barrington nu cuprindea și ținuta de călărie.

Același tul alb al jaboului se regăsea și în voalul care-i lega pălăria cu calotă înaltă și care-i plutea în spate când galopa. Părul roșcat, prins într-un coc, făcea o pată de culoare pe care ducele o remarcă atunci când ea trecu prin fața lui fără să-l vadă, ocupată să supravegheze fetița din față.

Când ajunseră la un țăruș înfipt în pământ și de care era prinsă o batistă albă, Marisa își îndemnă calul astfel că amândouă animalele trecură linia de sosire în același timp.

– Am câștigat! Am câștigat! strigă Aline când se opriră, și ducele o auzi.

Mai galopară până la celălalt capăt al pistei, apoi se întoarseră. Milverley putea să-și audă fiica repetând:

– Am câștigat, nu-i așa, domnișoară Mitton?

– Cu o jumătate de cap, îi răspunse Marisa zâmbind.

– Și l-am condus bine pe Kingfisher?

– Foarte bine. Faci progrese în fiecare zi.

– Crezi că tata... începu Aline.

Se întrerupse brusc, văzându-l pe tatăl său. Acesta ieșise de sub copaci și venea pe pistă. Se apropie de ele, își ridică pălăria în fața Marisei și se adresă fiicei sale pe un ton rece:

– Călărești la fel cum m-aș fi așteptat să călărească un băiat de la grajd.

Aline simți reprosul și strălucirea luminoasă a ochilor ei se stinse. Ducele se întoarse spre Marisa, dar aceasta nu-i lăsă timp să vorbească.

– Pot să vă explic. Dar prefer s-o fac fără martori. Aline și cu mine ne putem continua plimbarea, sau doriți să ne întoarcem imediat la castel?

Tonul ei glacial contrasta cu obrajii îmbujorați și cu buclele mici ce scăpaseră din coc.

– Terminați-vă plimbarea, domnișoară Mitton. O să vorbim în biroul meu, după dejun.

Își ridică din nou pălăria și se îndepărtă. Marisa și fetița îl urmăriră cu privirea, fără să scoată o vorbă. Bărbatul și calul, puternici amândoi, inspirau respect.

– Pare să facă corp comun cu calul său, murmură Marisa, mai mult pentru sine.

– Era supărat, zise Aline în șoaptă.

– Numai pentru că te-a văzut îmbrăcată în pantaloni. Am crezut că a plecat și el o dată cu invitații. Dar nu-i nimic, astăzi trebuie să ajungă și fusta-pantalon pe care am comandat-o, croitorul a promis că-i gata.

– Nu știam că tata vine să călărească pe aici.

În vocea fetiței era atâta dezamăgire încât Marisa îl dădu dracului pe duce, în sinea ei. Întotdeauna se întâmpla așa. La fiecare apariție a lui bucuria fetiței dispărea.

După dejun, Marisa, simțindu-se mai degrabă ca un elev decât ca un profesor, cobori în birou.

Avusese grijă să se îmbrace în rochia aceea neutră cu guler și mânșete albe. Își strânse părul cât putuse de tare și-l prinsese într-un coc atât de strâns încât o durea pielea capului. Dar nervozitatea și emoția făceau ca ochii ei să fie mai verzi ca niciodată și fața foarte palidă.

Ducele era așezat în spatele mesei de lucru. Când Marisa sosi el ridică privirea și ocoli încet biroul.

– Vino, domnișoară Mitton, zise el. Cred că avem de discutat mai multe subiecte.

Cu un efort teribil, Marisa se îndreptă spre scaunul din fața biroului, conștientă de privirea lui Milverley ațintită asupra ei.

Se așeză, foarte țeapănă, și își împreună mâinile pe genunchi, ca un copil gata să-și spună lecția. Urmă un moment de tăcere, apoi ducele întrebă:

– ... Așadar, domnișoară Mitton, cu ce să începem?

Ei i se păru că percepe o notă de amuzament în vocea lui.

Nemulțumită, își zise că el o punea în mod deliberat într-o situație stânjenitoare. Cuprinsă de furie, reuși să pună întrebarea pe un ton agresiv:

– Care dintre explicații dorește Excelența Voastră s-o audă mai întâi?

– Am putea începe cu șoricelul?

– Aline regretă mult ceea ce a făcut, dar Excelența Voastră îmi va ierta impertinența dacă-i voi spune că nu a fost prea înțelept știind ce i se întâmplase păpușii, să-i ceară Alinei să coboare atunci când erați singur cu lady Wantage.

Așa cum se așteptase, ducele ridică sprâncenele uimit auzind acest răspuns. Apoi zise liniștit:

– N-aveam de ales. Lady Wantage dorea să-i dea personal Alinei cadoul pe care i-l adusese. Insista, și nu era cuviincios să-i spun că fiicei mele nu-i plac cadourile ei.

– Fără îndoială că ar fi fost greu să-i spuneți asta... dar nu neapărat imposibil, murmură Marisa.

– Deci, eu sunt de condamnat pentru tot ce s-a întâmplat?

– Excelența Voastră va înțelege cu siguranță că există circumstanțe atenuante pentru comportamentul extrem de necuviincios, recunosc, al Alinei.

– Mă bucur că recunoști. Și acum, aș putea să te întreb de ce fiica mea călărește într-un fel pe care și oamenii mai îngăduitori l-ar califica drept deplasat?

– Aline nu-i decât un copil, răspunse repede Marisa.

– Dar un copil destul de mare ca să tragă cu pușca?

– Am descoperit că, deși este foarte dotată pentru călărie, ani de zile Aline a călărit doar pe un cal priponit cu coardă. Acest lucru i-a întreținut sentimentul de nesiguranță, de teamă. De asemenea, eu am crezut întotdeauna că, pentru o fetiță, este greu să învețe să controleze animalul călărind ca amazoanele. Așa că, pentru a-i da puțină încredere în sine Alinei, i-am dat voie să încalece bărbătește.

Ducele tăcea; Marisa își continuă discursul.

– Îmi pare rău că Excelența Voastră a văzut-o astăzi. Mâine va avea o fustă-pantalon pe care i-am comandat-o. Va părea mult mai feminină și poate că astfel va mai crește în ochii dumneavoastră.

– N-o să-mi spui totuși că ar fi trebuit s-o felicit pentru comportamentul ei de joi după-amiază?

– Putem fi nemulțumiți de ceea ce face un copil, dar nimic nu rănește mai mult decât indiferența.

– Cea pe care eu o manifest de obicei față de fiica mea? întrebă ducele pe un ton din care răzbătea cinismul.

Marisa ezită o clipă, apoi fără să-l privească, cu pleoapele lăsate și cu genele-i lungi umbrindu-i pielea albă, îi spuse:

– Aline... vă seamănă mult. Are aceeași franchețe, aceeași... hotărâre, atunci când vrea să facă ceva.

– Chiar crezi că-mi seamănă?

De data aceasta, era imposibil să se înșele asupra cinismului amar din glasul lui.

– Eu cred că de anumite caracteristici familiale nu poți scăpa.

Îl privi pe duce în față pentru prima oară, și în ochi îi apăru o licărire provocatoare când continuă:

– ... De exemplu, eu am părul roșcat ca mama, ca bunica și ca străbunica. Este o moștenire preluată de femei în familia noastră. Bărbații în general sunt bruneți. Și cei din familia Milverley au o trăsătură comună.

Ducele nu-și putu ascunde surprinderea.

– ... Trebuie s-o fi remarcat și dumneavoastră în portretele strămoșilor, adăugă fata.

– Habar n-am despre ce vorbești, răspunse el pe un ton indiferent, ca și cum discuția ar fi deviat de la subiect.

Marisa se ridică.

– Aș vrea să vă arăt ceva, zise ea.

Traversă încăperea. Fără să privească în urma ei, simți că ducele o urmează. Se opri în dreptul semineului. Deasupra acestuia se afla portretul primului duce de Milverley, pictată de Van Dyck. Purta un costum complicat, după moda de pe vremea lui Charles II, și o perucă întunecată ondulată până la umeri încadra un chip interesant, cu trăsături fine, aristocratice.

Era o operă minunată. Având Vox Castle drept fundal, ducele era reprezentat sprijinit nonșalant de o mobilă stil. Mâna lui stângă ieșea cu eleganță de sub o manșetă de dantelă.

– Constatați că are aceeași particularitate ca dumneavoastră? întrebă Marisa, încetișor.

Ducele privi tabloul cu potretul strămoșului său.

– Este cumva o ghicitoare? Poate că avem unele trăsături comune, dar...

– Nu vă uitați la fața lui, ci la mână. Van Dyck picta admirabil mâinile. Asta se poate remarca în toate portretele.

Ducele examină mai îndeaproape mâna pictată.

– Și acum priviți-o pe-a dumneavoastră, zise Marisa.

El își întinse degetele lungi, fine, bine formate.

– Chiar nu vedeți?

– Îmi pare rău, explică-mi. Fără îndoială că sunt obtuz, dar nu înțeleg absolut nimic.

– Priviți-vă degetul arătător, zise Marisa. Nu vedeți că este exact de aceeași lungime cu mijlociul? Este un lucru total neobișnuit la cei mai mulți dintre oameni; arătătorul este mai scurt, așa cum este al meu.

În timp ce vorbea, întinse mâna și o puse alături de cea a ducelui. Era foarte mică în comparație cu a lui, dar și ea avea degete lungi și elegante. Așa cum spusese, arătătorul ei era mult mai scurt decât mijlociul.

– ... Dacă veți privi portretele rudelor dumneavoastră, care se află peste tot prin castel, continuă fata, în vreme ce ducele își contempla nedumerit mâna, veți constata, atunci când artistul a pictat mâna cu grijă, că arătătorul are mereu aceeași lungime cu mijlociul. Ea arătă spre tablou. Un lucru ciudat este că această caracteristică se găsește doar la mâna stângă a celor din neamul Milverley... Mâna Alinei este absolut asemănătoare cu a dumneavoastră. Degetul ei arătător are aceeași lungime cu cel mijlociu și are aceleași unghii bombate.

Ducele păstră tăcerea câteva clipe. Continua să-și privească mâna.

– Este adevărat? întrebă el în sfârșit cu o voce răgușită.

– Veți constata chiar dumneavoastră.

– Dumnezeule! murmură el.

Se îndepărtă de ea, traversă încăperea și, incrementit înaintea ferestrei, privea în grădină.

Marisa nu se clinti din loc. Știa că acum ducele privea de fapt în adâncul sufletului lui și își dădea seama că timp de nouă ani își pedepsise propriul copil pentru că femeia cu care fusese căsătorit vrusese să-l pedepsească pe el și să-l umilească.

Ducele tăcu atât de multă vreme încât fata se gândi să iasă din încăpere, fără zgomot.

Apoi, însă, fără să se întoarcă, el o întrebă:

– De unde ai știut, în noaptea aceea, că venise lordul Wantage?

Marisa nu-i răspunse imediat.

– Nu dormeam, zise în sfârșit, cu o voce surdă. Camera mea dă spre curtea din față. Am auzit o trăsură apropiindu-se.

– Și de unde ai știut că a adus și detectivii cu el?

– Am... am bănuit, se bâlbâi ea. Am auzit vorbindu-se că lordul Wantage... n-a privit cu ochi buni faptul că-i faceți curte soției lui... pe timpul cât ați stat la Dunrobin.

Ducele se răsuci brusc, fără să-și ascundă surprinderea.

– Ai auzit vorbindu-se despre asta? Dar cum de s-a putut?

Marisa îl privi îndelung înainte de a-i răspunde:

– Excelența Voastră nu-i atât de naiv încât să creadă că tot ceea ce face rămâne secret. Abia vă întorseseți, că domnișoara Whitcham a și fost pusă la curent de ceea ce s-a întâmplat.

– E de necrezut! exclamă el. Chiar vrei să mă faci să cred că lucruri atât de intime, atât de personale, nu mai sunt un secret pentru nimeni?

– Nu-i chiar așa, dar, oricât de ciudat vi s-ar părea, servitorii sunt și ei oameni. Vorbesc, trâncănesc, și ceea ce fac stăpânii lor îi interesează foarte mult!

Ducele traversă încăperea și își reluă locul la birou.

– Mă uluiești cu ce-mi spui. Așadar, dumneata te așteptai la venirea lordului Wantage?

– Nici gând! Nu mă așteptam la nimic de felul acesta, îi răspunse ea pe un ton sec. Doar că, atunci când l-am văzut venind... am înțeles de ce... a venit.

Ea se apropie încet de birou și ducele o privi pătrunzător.

– Deci, m-ai salvat, zise el. De ce?

Fără să-și dea seama ce face, Marisa se așeză pe scaun. Trebuia să-i răspundă și să-i spună adevărul.

– Nu cunosc răspunsul la această întrebare, zise ea pe un ton ezitant. Și eu m-am întrebat. Vă... uram pentru felul în care vă purtați cu Aline... și din alte motive... și totuși, n-am putut să aștept să vă văd dezonorat... Poate pentru că nu doream să-l văd pe tatăl Alinei amestecat într-un scandal.

– Ești foarte sinceră, domnișoară Mitton.

– Mi-ați pus o întrebare, v-am răspuns.

– Da, te-am rugat să-mi spui adevărul, recunoscu el. Acum mă întreb cum pot să-mi exprim mulțumirea și cum aș putea să scuz comportamentul unui bărbat care, până acum, fusese printre prietenii mei.

– Este absolut inutil să vă exprimați mulțumirea sau să-l scuzați pe lordul Frederick, replică Marisa. El s-a comportat exact cum mă așteptam.

– Și te-ai dus la culcare luând cu dumneata un pistol! Ți-a spus că va urca la dumneata?

– Nu în termeni precișI, dar am auzit povestindu-se atâtea despre felul în care, în casele mari, domnii care nu au nimic altceva mai bun de făcut decât să urmărească femeile fără apărare, le asaltează pe guvernante și chiar pe cameriste!

Vorbise pe un ton furios, cu ochii scânteind.

– Ai motive serioase să te simți ofensată de ceea ce s-a petrecut atunci. Dar exagerezi dacă crezi că majoritatea bărbaților din înalta societate tratează astfel o femeie în situația dumitale.

– Eu am auzit spunându-se că asta se întâmplă foarte des, mult prea frecvent pentru a clasa ceea ce s-a întâmplat joi noaptea în categoria incidentelor izolate.

– Nu pot decât să regret și mai mult că acest lucru s-a petrecut sub acoperișul meu, și să sper că nu te-a marcat prea mult.

– Pot s-o asigur pe Excelența Voastră că purtarea lordului Frederick nu mi-a schimbat cu nimic părerea pe care o am despre bărbați, răspunse Marisa.

Vorbise cu o asemenea violență încât ducele își manifestă surprinderea.

– Vorbești ca și cum i-ai disprețui pe toți bărbații!

– Așa și este! Disprețuiesc și detest toți bărbații! Vorbise fără să judece și se grăbi să adauge: ... Îmi pare rău... dar sentimentele mele personale nu cred că vă interesează...

– Ba dimpotrivă, te asigur că mă interesează foarte mult. Dumneata ocupi un loc important în casă, domnișoară Mitton și, cum dumneata îmi educi fiica, impresiile și convingerile dumitale nu-mi pot fi indiferente.

– Până acum Aline n-a cunoscut decât ura, zise mai liniștită Marisa. N-a știut ce-i aceea dragoste și asta am încercat să vă fac să înțelegeți de când am sosit la castel. Vă promit că n-am să-i bag în cap propriile mele antipatii.

Vorbea cu o evidentă sinceritate, căutând să-l convingă cu ochii ei mari.

– Dar continui să-i detești pe semenii mei.

– N-am ce face!

– Într-o zi, poate că-ți vei schimba părerea. Te vei îndrăgosti și dumneata, domnișoară Mitton, și-ți vei da seama atunci că un bărbat nu este creatura abjectă pe care dumneata ți-o închipui.

– Pot s-o asigur pe Excelența Voastră că asta nu se va întâmpla niciodată.

– Cum poți fi atât de sigură? întrebă el, cu o notă amuzantă în glas.

– Sunt sigură, declară ea. Credeți că pot aprecia genul de emoții scârboase, obscene, exprimate de bărbați ca lordul Frederick sau chiar...

Se întrerupse brusc dându-și seama că, purtată de violența ei, era pe punctul de a fi extrem de grosolană.

– ... sau chiar ca mine, încheie ducele în locul ei.

Apoi, deodată, spre surprinderea Marisei, el lovi cu pumnul în masă.

– Dar, pentru numele lui Dumnezeu! Nu asta-i dragostea! zise el cu furie. Mă crezi sărac cu duhul încât să-mi închipui că un sentimentalism plângăcios, sau un interludiu amoros, sau o dorință fizică abia ascunsă, pot fi demne să se numească dragoste? Toate astea n-au nimic de-a face cu iubirea! Ar trebui să fii destul de inteligentă ca să înțelegi că sunt lucruri total diferite. Eu mă refer la adevărata dragoste. Cea pe care un bărbat și o femeie n-o întâlnesc decât o dată în viață, dacă au noroc, dar care pentru marea majoritate rămâne un vis de neatins.

Ducele vorbea cu o asemenea înflăcărare încât Marisa nu putea decât să-l privească, cu ochii dilatați de uimire.

– ... Dragostea, domnișoară Mitton, continuă el cu vocea lui gravă, este ceva irezistibil, ceva ce nu poți nici să controlezi nici să eviți. Este un foc care mistuie totul. Este un val care te poartă pe fundul unei mări de unde nu te mai poți salva. Este un extaz care e pe jumătate agonie și pe jumătate încântare și căruia nu-i poți scăpa.

Privirea lui o susținea pe cea a Marisei și ea se simți subjugată de felul lui de a vorbi și de cuvintele pe care nu se așteptase să le audă rostite vreodată de el. Deodată, în timp ce se priveau cu intensitate, într-o tăcere încărcată de înțelesuri, el se ridică, își împinse scaunul și se întoarse la fereastră.

– Aceasta este dragostea, domnișoară Mitton, zise el cu o voce mai potolită. Și sper că într-o zi o vei întâlni și dumneata.

Marisa se ridică la rândul ei. Își simțea răsuflarea tăiată, de parcă ar fi înotat mult timp într-o mare agitată. Umerii ducelui se profilau, largi, în lumina ferestrei.

Ar fi vrut să-i mai pună și alte întrebări, avea atâtea lucruri de învățat, dar simțea că el încheiase discuția cu ea și n-avea decât să se retragă. Mai așteptă o clipă, nehotărâtă.

– Eu plec în după-amiaza asta, zise el în sfârșit. Mă duc mâine la vânătoare cu lordul Acton, dar mă întorc marți seara. Spune-i Alinei că o voi lua la o plimbare călare, miercuri.

Marisa nu-și putu reține un țipăt ușor.

– Oh! Cât mă bucur. Aline va fi încântată.

– Invitația este valabilă pentru amândouă, preciză el întorcându-se. Aș vrea să te provoc la un galop, domnișoară Mitton. Voi fi foarte mulțumit să te întrec!

– Sunt sigură că veți reuși cu ușurință.

– Chiar așa? Mă întreb și eu...

Marisa avea ciudata impresie că buzele lor pronunțau cuvinte, dar că ei se gândeau la cu totul altceva. Cuprinsă de o criză bruscă de timiditate, zise repede:

– Excelența Voastră... mai are să-mi spună ceva?

– Deocamdată, nu.

Cum Marisa se pregătea să plece, el se apropie și, cu un gest care o surprinse, îi luă mâna.

– Îți datorez mii de mulțumiri, zise el și îi sărută mâna.

Marisa îi simți căldura buzelor pe piele și, cu obrajii în flăcări, cu răsuflarea tăiată fără să știe de ce, ieși repede din încăpere fără să se mai uite înapoi.

I se păru că tot restul zilei trecu precum un vis.

Când îi spuse Alinei că tatăl ei o iertase și că se vor plimba călare împreună cu el, emoția fetiței fu impresionantă. Copila avea să-i pună o mulțime de întrebări.

– A fost foare supărat pe mine? Ce-a zis de faptul că am călărit ca băieții? M-a iertat că i-am dat șoricelul lady-ei Wantage?

Voia amănunte, punea de mai multe ori aceeași întrebare sub forme diferite, încât Marisa era complet buimăcită.

Ieșiră să facă o plimbare, dar acest lucru nu înfrână curiozitatea Alinei și când, în sfârșit, o duse la culcare, Marisa dispăru și ea în camera ei, cu o senzație de ușurare. Încercă atunci să tragă concluziile întrevederii cu ducele. Îi era foarte greu să-și înțeleagă propriile sentimente.

Îl urâse și, totuși, atunci când îi dovedise că Aline era cu adevărat copilul lui, simțise pentru el o profundă compasiune. Fusese înșelat timp de nouă ani! Cum de putuse o femeie să comită o asemenea crimă? Să-l lipsească de sentimentul de tată, să-și condamne propria fiică la o

viață lipsită de bucurii, la o viață pustiită așa cum fusese a ei, la pedeapsa de a se simți un copil nedorit de unicu-i părinte. Era o cruzime pe care doar un monstru de egoism putea s-o arate.

Marisa nu simțea decât dispreț pentru acea femeie care, în fond, trebuie să fi fost dezechilibrată, așa cum spuneau unii.

„Dar pe el tot îl detest, își zise ea. El reprezintă perfect mediul social din care face parte și, orice-ar zice, este la fel de puțin interesant ca și prietenii lui."

Totuși, i se părea că toate acestea sună fals. Încercase să-și reaprindă furia împotriva lui aducându-și din nou în minte prostia și răutatea lady-ei Wantage. Căuta să-și amintească ura pe care i-o purtase atunci când îl auzise bătându-și joc de ea, cu câțiva ani în urmă, la debutul ei în societate.

Dar focul acela parcă se stinsese și, în locul lui, nu simțea decât un ciudat interes față de duce, care n-avea nimic de-a face cu aventurile lui amoroase. Nu putea să uite căldura cu care Arthur Balfour îi vorbise despre el și, toată ziua, i se păru că-i vibrează în urechi vocea gravă a ducelui vorbind despre dragostea căreia nimeni nu-i scapă.

„Am înnebunit! Nu este decât un bărbat și toți bărbații sunt demni de dispreț!"

Se gândi la el închipuindu-și-l cum o îmbrățișează pe lady Wantage și cum, probabil, o sărutase și o strânsese la piept în timp ce lordul Wantage se apropia cu trăsura.

„De ce am fost atât de proastă și l-am prevenit? se întrebă ea. Ar fi trebuit să-l las pe lord să-l pedepsească pentru purtarea lui necuviincioasă. Ar fi trebuit să-l las să suporte consecințele actelor sale. Auzi! Să se culce cu nevasta unui prieten!"

Dar ea îl salvase și se întreba acum care o fi fost surpriza, poate dezamăgirea, lordului Wantage când își găsise soția singură în camera ei.

„Sunt respingători cu toții."

Cu toate acestea, Marisa își dădea seama că furia ei se îndrepta mai mult către lordul Wantage decât către duce.

La ora cinci, îi trimise un bilet domnișoarei Whitcham pentru a-i spune că se simțea obosită și că nu va lua masa cu ea. Nu se simțea în stare să asculte bârfele secretarei, comentând receptia, și întrebându-se care o fi fost motivul pentru care lordul Wantage sosise în mijlocul nopții.

Bineînțeles că paznicul de noapte vorbise despre asta. Vineri dimineața, toată lumea de la castel știa că lordul Wantage venise însoțit de doi necunoscuți care plecaseră aproape imediat. Noroc însă că nimeni nu era la curent cu rolul jocat de Marisa în toată povestea asta.

Domnișoara Whitcham trăsese concluzia că, ori manifestările amoroase ale ducelui se încheiaseră înainte de sosirea lordului Wantage, ori celor doi porumbei le fusese teamă având în vedere atitudinea rece a lordului în timpul ședерii la Dunrobin Castle, și nu vruseseră să riște.

„Nu vreau să mai aud nimic", își zise Marisa. Așa că, după ce mâncă ceva ușor în sala de studii, se întoarse în camera ei cu intenția să se culce. Nu era însă decât ora nouă și, deodată, se hotărî să-și deschidă geanta de piele și să scoată manuscrisul de care nu se mai atinsese de la sosirea ei aici. Îl întinse pe covor în fața focului. Fără să știe de ce, simți dintr-o dată un oarecare dezgust citindu-l.

Scrisese deja mai multe sute de pagini inspirându-se copios din jurnalul mătușii Augusta. Mai descoperise, în biblioteca tatălui său niște cărți care o ajutaseră mult. Acum însă știa că va putea adăuga alte numeroase elemente grație bibliotecii aflate la parter. Contemplă îndelung paginile scrise.

„Trebuie să-l termin și, după aceea, voi putea pleca de la castel", își zise ea, și doar gândul la această plecare i se păru dureros.

N-avea chef să plece dar fără îndoială că nu va putea rămâne guvernantă tot restul vieții.

Mătușa ei avea dreptate, era o situație umilitoare și degradantă pentru cineva de condiția ei. Va pleca și se va duce să locuiască cu domnișoara Gillingham, vechea ei guvernantă. Apoi, va scrie. Îndată ce cartea aceasta va fi terminată și publicată, succesul pe care cu siguranță că-l va avea îi va ușura publicarea altor lucrări.

Simți brusc dorința să fugă, să nu-l mai vadă niciodată pe duce, să nu-l mai audă vorbind despre dragoste. Se temea de el. Dar teama aceasta era foarte diferită de altele pe care ea le cunoscuse. Era o senzație pe care n-o înțelegea.

Adună foile manuscrisului și, hotărâtă, ieși din încăpere și coborî. Avea încă multe de făcut și, cu cât va termina mai repede, cu atât mai repede va putea pleca.

În bibliotecă încă mai era lumină, servitorii ceilalți se obișnuiseră s-o vadă lucrând până târziu.

Puse manuscrisul pe biroul din mijlocul încăperii și urcă pe scara ce ducea la galerie ca să atingă rafturile de sus.

Voia să caute niște amănunte despre Wilhelm IV și cei zece copii nelegitimi pe care acesta îi avusese cu doamna Jordan. Cu siguranță că aici trebuie să fi existat niște lucrări despre acest subiect, pe care tatăl ei nu le avusese.

Cum tocmai se îndrepta spre locul în care credea că va găsi respectivele cărți, remarcă, în secțiunea de lucrări franțuzești, o nouă carte a lui Guy de Maupassant. Se intitula „Mai tare ca moartea" și apăruse doar de câteva luni.

O scoase din raft cu încântare. După părerea ei, nimeni nu mai scria atât de bine și dorea, mai mult decât orice, să aibă și ea un stil atât de viu, de scânteietor ca al scriitorului francez.

Deschise cartea cu gândul să arunce doar o privire pe prima pagină. O jumătate de oră mai târziu, cufundată în lectură, nu auzi ușa deschizându-se și pe duce intrând în încăpere.

Se întorsese pe neașteptate; prietenul la care fusese invitat se îmbolnăvise și vânătoarea se amânase. Când sosise, valetul îl înștiințase că domnișoara Mitton era în bibliotecă. Covorul gros înăbușea zgomotul pașilor.

Își ridică privirea și o zări pe Marisa pe galerie și, în clipa când vru să-i vorbească, remarcă manuscrisul pus pe birou.

Era așezat în mai multe teancuri și, aproape reflex, ducele citi pagina de deasupra teancului cel mai apropiat:

Scandalurile din înalta societate
– un secol de depravare –
1. Scrisori de dragoste ale prințului de Wales către o actriță.
2. Viața scandaloasă de la Carlton House.
3. Lordul Nelson vrăjit de Emma Hamilton.
4. Prostituatele, paraziții și nobilii regatului.
5. Cei zece bastarzi ai lui Wilhelm IV.

Mai existau și diverse alte titluri care indicau, în mod evident, un alt capitol. Privirea ducelui alunecă în josul paginii unde putu să citească:

20. Admirația exagerată a prințului de Wales pentru Lily Iangtry.
21. Obișnuiții de la Marlborough House.
22. Înșelătorie la Tranby Croft.
23. Cum se compromite un duce.

Milverley fără îndoială că scosese o exclamație involuntară, pentru că Marisa își ridică privirea de pe carte și-l văzu.

Apoi își dădu seama ce avea el în mână și se repezi de-a lungul galeriei, coborî și traversă încăperea.

– Puneți-l jos imediat! strigă ea. Nu ar trebui să-l citiți... este... este al meu!

El o privi, cumplit de furios.

– Așadar, din astea-mi ești? O spioană! O scormonitoare în mocirlă, care ascultă pe la uși și se uită pe gaura cheii? Ce ziar te plătește ca să faci așa ceva?

– Nimeni... nu-i adevărat ce spuneți, bâigui ea. Scriu doar... așa... pentru mine.

– Și speri să cred asta? Ai intrat în serviciul meu cu singurul scop de a descoperi cel mai mic scandal, de a asculta cele mai murdare bârfe, cele mai nerușinate josnicii pe seama mea sau a prietenilor mei. Cum de-ai îndrăznit?

– Nu... nu-i adevărat.

– Minți. Citesc în ochii dumitale că minți. Dar acum, știu cine ești... o calomniatoare, o căutătoare de scandaluri. Ai de gândi să-mi imprimi prietenii cu murdăriile din cartea dumitale dezgustătoare și răuvoitoare, fără să le dai nici o șansă să se apere.

– Nu... Nu! strigă Marisa.

– Iar minți. Credeam că ești altfel decât celelalte. Bănuiam că nu ești o guvernantă oarecare, bănuiam că trebuie să existe un motiv ca să te afli aici. Dar așa ceva nu-mi imaginam!

Vocea lui avea inflexiuni teribile și amenințătoare. Îngrozită, fata tremura, cu ochii ridicați spre el. Cu un gest disprețuitor și furios, el îi arătă manuscrisul.

– ... Toate aceste obscenități trecute și aceste scandaluri actuale, ai căutat cumva să le înțelegi? Mintea dumitale otrăvită a încercat vreo clipă să înțeleagă dacă bărbați și femei fac asemenea lucruri, le fac pentru că sunt nefericiți?

El nu-și desprindea privirea de a ei.

– ... Te-ai gândit vreodată că poate ei caută ceva anume, ceva ce nu

găsesc niciodată? Nenumărate dintre aceste scandaluri care fac deliciul existenței dumitale, de cele mai multe ori au loc pentru că oamenii implicați au fost forțați de împrejurări să se căsătorească cu cineva pe care nu-l iubeau!

Continuă, cu privirea întunecată de furie:

– Dumneata, ca femeie, nu poți înțelege că oamenii aceștia sunt condamnați la o viață plină de tristețe și de singurătate dacă dragostea, sub o formă sau alta, nu le face viața mai suportabilă? Te-ai gândit la toate astea atunci când i-ai urmărit și i-ai împroșcat cu noroi?

Ultima frază i-o aruncase scârbit în față, apoi văzând-o tremurând, cu ochii dilatați de spaimă, cu buzele fremătând, își schimbă complet atitudinea.

– Te respectam, zise el cu brutalitate. Te-am crezut atunci când mi-ai spus că urăști bărbații și că ei te dezgustă. Încep să cred că poate l-ai atras intenționat pe lordul Frederick în camera dumitale pentru a avea plăcerea să povestești în carte felul lui de a se comporta și performanțele lui sexuale.

– Nu-i adevărat! strigă Marisa. Nu... nu-i adevărat.

– Și ți-ai etalat apoi în fața mea părul roșcat și pielea albă, continuă el cu trăsăturile schimonosite de furie. Ce idiot am fost că n-am jucat rolul pe care dumneata îl așteptai din partea unui nobil libertin!

Marisa începu să spună ceva, dar nu fu în stare.

– Dar mai putem încă să recuperăm timpul pierdut. Vei mai avea încă ceva de adăugat porcăriei dumitale de carte.

În timp ce vorbise, o prinsese cu brutalitate în brațe. Ea scoase un țipăt de surprindere.

Apoi, el puse stăpânire pe buzele ei și o strânse atât de tare încât abia mai putea respira. O sărută cu o furie care-i răni buzele. Încercă să scape, dar el o imobiliză.

Violența sărutului lui o făcu pe Marisa aproape să leșine. El continuă apoi s-o sărute pe pleoape, pe obraji și, aplecându-se, îi acoperi gâtul cu sărutări.

– Vă implor... dați-mi drumul!

Dar el o împiedică să vorbească, sărutând-o din nou pe gură. Marisa avu dintr-o dată senzația că este cuprinsă de un foc. Îi era atât de teamă încât nu mai era în stare să gândească, fremătând toată sub sărutările lui pătimașe.

Nimeni n-o mai sărutase până acum și nu știa că un bărbat poate pune stăpânire pe o femeie doar sărutând-o. Știa că furia care-l cuprinsese pe duce îl făcuse pe acesta să-și piardă orice control. Acum însă, el era pradă unei alte emoții de care ea se temea chiar mai mult decât de furie.

– ... Vă rog... vă rog, murmura ea, conștientă că orice ar fi făcut ducele, era mult prea slabă pentru a se lupta cu el.

Brusc, el o respinse.

– Să te ia dracu'! Să nu te mai văd!

În clipa următoare, ieși trântind ușa.

Preț de câteva clipe, Marisa rămase privind fix biroul, convinsă că va cădea.

Apoi, cu un suspin, își adună foile împrăștiate ale manuscrisului, îl strânse la piept, ieși din bibliotecă în fugă și urcă în camera ei.

Cu sufletul la gură, rămase o clipă sprijinită de ușa închisă în urma ei, apoi se îndreptă spre șemineu și aruncă manuscrisul în foc. Flăcările îl cuprinseră imediat și filele acoperite cu scrisul ei regulat se făcură scrum.

Scuturată de hohote de plâns, Marisa se prăbuși pe covor.

Capitolul 7

Marisa plânse până la epuizare totală și apoi, tremurând de frig și supărare, se dezbrăcă și se culcă.

Cu ochii deschiși, în întuneric, își înțelese greșelile și consideră că ducele avusese motive întemeiate să-i vorbească așa cum o făcuse.

„Cum am putut să mă înjosesc atât, se întreba ea, încât să devin, așa cum spune el, o scormonitoare în mocirlă, o calomniatoare?"

Niciodată nu-și imaginase că vreun bărbat ar fi putut să-i vorbească așa cum îi vorbise ducele și totuși onestitatea o obliga să recunoască faptul că el avea dreptate.

Dar ceea ce el nu știa și ceea ce Marisa înțelegea acum pentru prima oară, era faptul că ea nu fusese decât un instrument al ranchiunei și criticii aspre a tatălui său. Îl mai auzea și acum spunându-i, pe când ea avea doar cinci ani:

– Să nu uiți niciodată, Marisa, că bărbații sunt dezgustători și bestiali. Evită-i, urâște-i, pentru că se vor preface că-ți sunt prieteni și te vor înjunghia pe la spate.

Înțelegea acum că, din cauză că n-avea prea mulți prieteni și pe nimeni cu care să stea de vorbă, tatăl ei discuta cu ea ca și cum ea ar fi fost un bărbat de vârsta lui.

În fața ei, el ataca înalta societate, atribuindu-i toate viciile și depravările, iar ea era prea tânără ca să-și dea seama că de fapt el nu viza decât un singur om: pe lordul Geltsdale.

Tatăl său fusese acela care, după ce ea crescuse, îi sugerase să scrie articole la ziare, la reviste, și-i băgase în cap ideea de a scrie o carte.

Ar fi putut s-o facă el însuși dar, când scria, stilul lui devenea greoi și pompos.

Când Marisa, după ce descoperise jurnalul mătușii Augusta, i-l arătase, el exclamase:

– Interesant! Foarte interesant, Marisa. De ce n-ai trasforma tu jurnalul acesta în pamflet, sau chiar într-o carte? Pe vremea când mătușa noastră a scris aceste pagini, existau atâtea scandaluri sordide încât cartea ta ar fi o lectură instructivă pentru generațiile viitoare. Nobilii de toate categoriile, cu care regele George IV se distra pe vremea când era prinț de Wales și regent, erau niște creaturi desfrânate și povestea vieții lor ar servi de lecție tuturor oamenilor cinstiți.

– Presupun că există lucrări care povestesc tot ce au făcut ei, spusese Marisa, mărturisindu-și ignoranța totală asupra acestui subiect.

– Am să ți le găsesc eu și tu vei putea continua să descrii comportamentul acestei societăți până-n zilele noastre. Pretinșii noștri gentlemani au ruinat țara. Ar trebui spânzurați, până la ultimul.

Vorbise cu o furie stăpânită care ascundea toată durerea lui. Marisa era prea tânără ca să-și dea seama că el își întreținuse suferința și ura față de lordul Geltsdale cu fiecare scandal auzit, cu toate anecdotele de prost-gust despre mediul frecventat de către seducătorul soției sale.

Abia acum, cu obrajii uzi de lacrimi pe pernă, Marisa începea să întrevadă adevărul. Opiniile radicale ale tatălui său, simpatia sa atât de des exprimată față de mineri, de muncitorii din uzine, de persoanele în vârstă și de săraci nu erau decât săgeți trase împotriva aristocraților care-i asupreau. Nu se putea spune că nutrește vreun sentiment deosebit pentru cei oprimați și se preocupa prea puțin de cei care sufereau. Nu avea decât o țintă și se concentra asupra ei: distrugerea structurii sociale existente.

„Ce proastă am fost să nu înțeleg toate astea", își zise ea.

Fusese întotdeauna supărată profund pe mama ei care plecase și o abandonase. Acum însă se întreba dacă nu cumva aceasta nu avusese circumstanțe atenuante.

Foarte frumoasă și cu un temperament pătimaș, mama Marisei se căsătorise, la șaptesprezece ani, cu un bărbat mai în vârstă cu douăzeci de ani decât ea. Era într-adevăr un om învățat, un literat, un singuratic cărturia, chiar pe vremea aceea, nu-i plăcea viața mondenă.

Părinții fetei, încântați s-o vadă căsătorită cu un bărbat distins, de vârstă matură, cu un titlu nobiliar și relativ bogat, acceptaseră în grabă

cererea contelui. Își conduseseră fiica în fața altarului înainte ca aceasta să aibă timp să înțeleagă că, chiar dacă era interesant să fie logodnica unui astfel de bărbat, va fi îngrozitor de plictisitor să fie soția lui.

Marisa îi auzise pe servitori spunând că mamei sale îi plăcea la nebunie să danseze, că ar fi vrut mult să meargă și ea la vânătoare dar că foarte rar i se dădea voie să facă una sau alta.

Contele detesta dansul și vânătoarea. Când totuși se mai ducea din când în când să împuște ceva, nu-și lua soția să-l însoțească. Abia mai târziu, când începuse s-o trateze pe Marisa ca pe fiul său, o învățase pe aceasta să tragă și o ducea, pe jos, kilometri întregi în urmărirea vreunui vânat.

În orice caz, după șase ani de plictiseală, când lordul Geltsdale, cu foarte puțin mai în vârstă decât ea, intrase în viața ei, era evident că mama Marisei fusese incapabilă să-i reziste. Se întâlniseră la o vânătoare și, o dată cu venirea verii, continuaseră să se vadă în secret, mama Marisei furișându-se în fiecare zi din casa cea mare și tristă, lăsându-și soțul indiferent îngropat în cărți.

Acesta habar n-avusese de nimic până ce fusese prea târziu. Ea trebuie să-l fi iubit pe lordul Geltsdale foarte mult, gândea Marisa care parcă-l auzea și acum pe duce spunându-i că nu poți scăpa de dragoste.

„De unde știe el atâtea?" se întrebă Marisa. Apoi își aminti că și el fusese nefericit în căsnicie. Încercă să și-l imagineze suferind cum suferise tatăl ei și, pentru prima oară, oamenii pe care vrusese să-i descrie prinseră viață, încetară să fie doar simple marionete știute numai după imaginea lor aflată pe o pagină tipărită.

„Există întotdeauna două fațete ale aceleiași imagini" îi spusese domnișoara Gillingham Marisei.

Revăzându-și copilăria, trebuia să recunoască faptul că guvernanta ei fusese cea care-i dăduse stabilitate și simțul realității, lucruri pe care nu le găsise niciodată la tatăl său. Domnișoara Gillingham o învățase să cunoască și să iubească natura. Guvernanta ei era o femeie de la țară și, deși foarte instruită și o bună lingvistă, ceea ce era foarte rar, aceasta iubea cu adevărat natura. O ducea pe Marisa la plimbări lungi și-i explica despre copaci și flori tot așa cum ea însăși încerca s-o facă acum cu Aline.

„Mintea dumitale otrăvită a încercat vreodată să înțeleagă măcar o clipă că dacă bărbați și femei fac asemenea lucruri, înseamnă că sunt nefericiți?"

Auzea din nou furia din glasul ducelui. Doar faptul că își amintea de cuvintele lui o făcea să tremure din cap până-n picioare. Nu, nu se gândise niciodată la asta! Pur și simplu copiase ceea ce citise, ca o elevă cuminte.

Acum însă, înțelegea. Nu va fi niciodată un bun scriitor, cu oricâtă docilitate ar fi acceptat ideile sugerate de către tatăl său.

Cum ar fi putut să scrie despre subiecte pe care nu le cunoștea? Cum ar putea să descrie, sau chiar să-și imagineze, sentimente pe care nu le cunoscuse vreodată?

Ceea ce scrisese până acum nu era decât o adunătură de cuvinte. Cuvinte scrise deja de altcineva, fraze copiate dintr-o carte sau alta și lipsite de interes dacă nu alimentau ura care-l măcina pe tatăl său.

Dar ea, și numai ea, copiase poveștile murdare care atrăseseră asupra ei furia ducelui.

Și, ca și cum n-ar fi fost destul de umilită de vorbele lui... o și sărutase.

„Asta va fi încă ceva de adăugat porcăriei dumitale de carte!"

Apoi, după ce ea aproape că-și pierduse cunoștința, o respinsese.

„Să te ia dracu'! Să nu te mai văd niciodată!"

Asprimea glasului lui încă îi mai răsuna în urechi și senzația ei de umilință era atât de puternică încât ochii i se umplură iar de lacrimi.

Avusese de gând să plece de la castel, e adevărat, dar nu așa, ca un proscris, ca o persoană despre care lumea își va aminti mereu ca de o ființă murdară, demnă de dispreț.

„Dumnezeule, cum aș putea să-l fac să înțeleagă? Cum să-i dovedească că nu voiam să fac așa ceva?"

Știa însă că niciodată nu va putea să-i explice împrejurările care o determinaseră să facă tot ce-i ceruse tatăl ei și, pentru asta, să caute în biblioteca lui elementele scandaloase necesare.

Dar, dacă voia să fie sinceră, trebuia să recunoască faptul că avusese de gând să scrie despre duce însuși.

Îl ura de multă vreme pentru ceea ce spusese despre ea la acel bal îngrozitor la care nimeni nu-și manifestase dorința să danseze cu ea și la care tinerii care-și îndepliniseră obligația de a dansa, se grăbeau s-o lase baltă pentru a porni în căutarea unor fete mai atrăgătoare. Îl urâse, sigur, dar el o tulburase. Exista ceva în vocea lui gravă, ceva ce ea nu putuse uita niciodată. De aceea îi căuta fotografiile prin revistele pe care le răsfoia. Din aceste reviste adunase o mulțime de informații despre Vox, cu mult înainte de a veni aici.

Trebuia chiar să recunoască și că frumosul chip al lui Milverley, deși cu o expresie cinică, îi rămăsese în minte de prima dată când îi văzuse fotografia. Și nu-i putuse uita nici vocea, pentru că îl auzea parcă neîncetat comparând-o, râzând, cu un morcov. Atunci începuse să-l urască cu o ferocitate care aproape că o egala pe cea pe care tatăl său o arăta față de înalta societate.

Când îl văzuse în carne și oase, atât de înalt, atât de puternic, dominând-o de pe armăsarul lui negru, cu sprâncenele încruntate, cu buzele strânse de furie, inima ei tresărise de spaimă și își spusese că exact așa se așteptase să-l vadă.

„Da, dar când i-am vorbit despre Aline, îmi părea rău pentru el."

Marisa își amintea că mătușa ei îi spusese că ducele a fost obligat să se căsătorească printr-un joc de intrigi.

Era oare așa? Reușise oare o mamă abilă și ambițioasă să-l plaseze într-o poziție din care, ca să-și salveze onoarea, nu-i mai rămânea decât să facă o cerere în căsătorie a fiicei acesteia?

Domnișoara Featherstonehaugh afirmase adesea că nimic nu era mai ușor, pentru o astfel de mamă hotărâtă să-și mărite fiica, decât să prindă un bărbat în capcană.

– Nu-i de mirare că celibatarii preferă compania femeilor măritate, adăugase ea râzând. Aceste mame sunt exact ca niște păsări de pradă care-i pândesc, gata să se năpustească asupra lor. Dacă un bărbat ajunge să danseze de două ori la rând cu o fată, această atitudine echivalează practic cu o cerere în căsătorie. Dacă se plimbă singur cu ea într-o grădină sau sunt găsiți discutând într-o cameră goală, atunci el este bun de dus la altar, fie că vrea sau nu!

Oare ducele se lăsase prins în capcană astfel?

Pe de altă parte, poate că nici soției lui nu-i plăcuse să se vadă legată de el printr-o căsătorie.

Toate astea erau atât de complicate, atât de greu de înțeles și totuși, Marisa era aproape sigură că ducele trebuie să fi vorbit despre el când spusese:

„... De cele mai multe ori, numeroase dintre aceste scandaluri care-ți plac atât de mult, nu se produc decât pentru că oamenii implicați au fost obligați de împrejurări să se căsătorească cu cineva pe care nu-l iubeau."

Probabil că acest lucru i se întâmplase și lui determinându-l să devină atât de cinic. Dovadă mai era și asprimea privirii lui și cele două cute care-i brăzdau obrajii până-n colțul gurii.

Erau semnele care arătau că bărbatul acesta își pierduse încrederea în viață și nu mai are nici o speranță că viitorul ar putea fi diferit de trecut.

„Dar poate că nu-i pierdută orice speranță pentru el!" murmură fata.

Își aminti de violența sărutărilor lui, de felul în care brațele lui o strânseseră făcându-i imposibilă orice mișcare, aproape sufocând-o.

Era înfuriat pe ea și totuși vrusese s-o atingă. Ar fi înțeles dacă ar fi pălmuit-o, dar el o sărutase. Se înfioră la această amintire și-i mai auzea parcă vocea înăbușită de furie:

„Du-te dracului! Să nu te mai văd!"

Marisa trebuia să plece de la castel. Nu era nici o îndoială în privința asta. Dacă nu va pleca de bunăvoie, ducele o va da afară pe ușă.

Va trebui să părăsească Vox Castle. S-o părăsească pe Aline... să-l părăsească... pe el!

Dintr-o dată, adevărul îi apăru limpede. Nu voia să plece. Doar gândul că, în câteva ore, va fi obligată s-o facă și astfel să nu-l mai vadă niciodată, îi provoca o suferință pe care n-o mai simțise vreodată.

Și, în aceeași clipă, înțelese de ce perspectiva aceasta era atât de dureroasă. Îl iubea...

Indiscutabil că ceea ce simțise pentru el era dragoste. Această durere, această neliniște din adâncul sufletului ei ca și cum cineva i-ar fi înfipt un pumnal în inimă... era dragoste.

El o prevenise, dar ea nu-l crezuse. Îi spusese că dragostea era un foc ce mistuia totul, un val care te trage în adâncul unei mări unde nu mai ai scăpare.

Era exact ce simțea ea acum, dar mult mai intens, mult mai tumultuos decât îi dăduse el de înțeles. Îl iubea. Părea imposibil, dar acum înțelegea. Deși îngrozită de violența sărutărilor lui, de brutalitatea cu care o strânsese la piept, ea nu se simțise nici revoltată nici măcar ofensată.

Îi fusese teamă, pentru că nu mai fusese niciodată sărutată. Nu știa că buzele unui bărbat pot fi atât de violente sau că ea se va simți atât de slabă, atât de dezarmată în brațele lui și, totuși, doar gândul la el o făcea acum să se înfioare de emoție.

Simțea într-adevăr că în adâncul ființei ei ardea o flacără aprinsă de privirea lui. Îl iubea. Îl iubea cu mult înainte de a veni aici, la Vox... dar crezuse de fapt că aceasta era ură. Îl iubea deja atunci când vorbiseră pentru prima oară despre Aline și, mai târziu, când el îi explicase ce-i dragostea.

Nu era milă ceea ce simțise cuprinzând-o ca un val cald atunci când îi spusese că Aline era copilul lui... ci dragoste.

O dragoste care vrusese să șteargă amărăciunea pe care soția lui o lăsase să mocnească în el timp de nouă ani. Marisa simțea acum că ar fi vrut să alerge spre el cu brațele deschise și să-l implore să uite trecutul.

Simțise dintr-o dată o tandrețe, o afecțiune aproape maternă pentru acest bărbat care suferise atât de nedrept. Dar era prea timidă, prea lipsită de experiență ca să se înțeleagă chiar și pe sine.

Împinsă de o nevoie bruscă de a pleca, Marisa se așeză pe marginea patului și se strădui să-și facă un plan de acțiune.

Nu va avea curajul să-i spună Alinei că pleacă, hotărârea ei ar tulbura-o pe fetiță. Era sigură că Aline s-ar agăța de ea, ar implora-o să rămână. O asemenea scenă ar însemna o cruzime inutilă pentru copil și ar fi insuportabilă pentru ea. Va trebui să acționeze cu precauție.

Domnișoara Whitcham îi spusese într-o zi că toate trenurile ce mergeau spre Londra puteau să oprească la gara castelului Vox, cu condiția să se pună un semnal de oprire.

„O voi trimite pe Aline să facă o plimbare călare", se hotărî Marisa.

Așteptă ca pendula să bată de cinci ori și, coborând din pat, trase draperiile. Încă nu se luminase de ziuă și Marisa aprinse lumânările de pe toaletă.

Apoi începu să-și împăturească hainele și le așeză în grămăjoare pe pat. În felul acesta cuferele vor putea fi făcute repede.

„Va trebui să fiu prudentă, să n-o las pe Aline să-mi vadă bagajele, altfel o să bănuiască ceva".

La ora șapte și jumătate, pregătise totul, își făcuse toaleta și se îmbrăcase. Ieși din camera ei, închise cu grijă ușa și se duse în sala de studiu. Gladys, servitoarea care se ocupa de menaj, tocmai aprindea focul.

– Oh! Sunteți matinală astăzi, domnișoară! exclamă ea văzând-o pe Marisa.

– Da, Gladys, și vreau să vorbesc cu dumneata.

Se asigură dintr-o privire că ușa Alinei era închisă, ca să nu poată fi auzite.

– ... Ascultă, Gladys. Sunt obligată să plec și n-aș vrea ca domnișoara Aline să fie tulburată de plecarea mea. După ce vom lua micul dejun, o voi trimite să facă o plimbare călare însoțită de unul dintre rândași. Îndată ce va fi plecat, roagă doi valeți să-mi aducă cuferele în cameră.

Gladys o privea cu o oarecare teamă și Marisa adăugă:

– Roagă apoi două cameriste să te ajute să împachetezi. Vei găsi toate lucrurile mele împăturite pe pat. Nu va trebui decât să le pui în cufere și să le cobori. Voi pleca să încerc să prind un tren imediat ce totul va fi gata.

– Bine, domnișoară, dar domnișoara Aline va fi totuși supărată. Nu mai departe decât ieri vorbeam între noi și remarcam că ține foarte mult la dumneavoastră. De când sunteți aici, totul s-a schimbat pentru ea. Gladys se întrerupse înainte să întrebe, cu o licărire îngrijorată în ochi: Vă veți întoarce, nu-i așa, domnișoară?

– Nu știu cât timp va dura absența mea, răspunse Marisa evaziv.

Își dorea din tot sufletul să se poată întoarce într-o zi.

Dar știa că acest lucru este imposibil. Acesta era sfârșitul. Tocmai încheiase un capitol al vieții ei și nici nu se punea problema să se întoarcă.

De teamă ca Gladys să nu-i poată citi tristețea din ochi, se duse să deschidă ușor ușa Alinei. Fetița, așezată pe pat, era cufundată în citirea unei cărți.

– Oh! Cât mă bucur că ai venit, domnișoară Mitton! exclamă ea. Credeam că a venit doica să mă îmbrace.

– Va veni curând și ea. Dar ai vrea să te ajut eu să te îmbraci în dimineața asta?

– O vei face? Oh! Sigur că mi-ar plăcea, dar doica o să fie geloasă.

– Putem să-i facem surpriza să te găsească gata îmbrăcată când va veni, îi sugeră Marisa.

Aline lăsă cartea jos, se cățără în pat și își întinse brațele.

– Privește! strigă ea. Sunt o zână și acum zbor către dumneata! Făcu un salt și se agăță de gâtul Marisei. Te iubesc, îi declară ea. M-am trezit cu gândul la toate poveștile minunate pe care mi le vei spune.

– Mai întâi ai să faci o plimbare călare și, Aline, te-ar supăra prea mult dacă te va însoți Hanson sau unul dintre lachei? Pe mine mă cam doare capul.

– Oh! Îmi pare rău, domnișoară Mitton.

– Mulțumesc.

– Ți-ar fi mai rău dacă te-ar scutura calul?

– Mă tem că da. Am să anunț la grajduri și am să-i spun unuia dintre lachei să te însoțească.

– As fi preferat să rămân cu dumneata.

– Oh! Nu, nu. Te-ai plictisi repede și apoi tie îți place să călărești. Pe

de altă parte, trebuie ca astăzi să mai exersezi pentru ca tatăl tău să constate mâine cât de bine călărești.

Aline zâmbi.

– Oh! Sunt nerăbdătoare. Chiar crezi că tata va fi de acord cu noua mea fustă-pantalon?

– Bineînțeles, răspunse Marisa.

Își aminti însă că el le promisese că le va însoți, înainte să descopere că ea era o ipocrită demnă de dispreț.

– Se pare că într-adevăr nu te simți bine, remarcă Aline în timp ce Marisa o ajuta să se îmbrace.

– Din cauza durerii de cap.

Ar înțelege oare copila dacă ea i-ar spune adevărul și anume că, de fapt, inima era cea care o durea?

Era pentru ultima oară când călătorea într-o trăsură ce aparținea ducelui, însoțită de servitori, ultima oară când profita de un asemenea lux.

Dar, ceea ce-i va lipsi cel mai mult, va fi frumusețea castelului. Sub soarele de octombrie, lacurile păreau a fi de argint topit iar frunzele căzute din copacii parcului așternuseră pe jos un covor ruginiu. Un stol de porumbei albi își luă zborul și un bâtlan se înălță încet dintre trestii.

Fără să aibă nevoie să privească înapoi, Marisa vedea în spatele ei turnul normand și zidurile roase de vreme, vegheate de acoperișuri cu creste elegante. Ferestrele mici ale castelului contrastau cu acelea, mult mai mari, construite pe vremea domniei reginei Anne.

Vox Castle! Un loc unde ea găsise dragostea pentru a o pierde apoi imediat. O dragoste care, știa sigur, va dura toată viața.

Coborî treptele ca să se urce în trăsură, când îl văzu pe Turner, alături de ea, privind mirat înspre parc. Instinctiv, ea îi urmări privirea.

Un bărbat se îndrepta spre ei în galop, îndemnându-și calul cu pintenii. În prima clipă, ea nu-l recunoscu. Apoi, văzu că era vorba de Jim, lacheul care plecase călare cu Aline, și că acesta era singur.

– Dar este Jim! strigă ea.

– Da, într-adevăr, răspunse Turner.

– Poate că s-a întâmplat un accident! Ce-o fi pățit domnișoara Aline?

Îngrijorată, îi ieși în întâmpinare călărețului. Când Jim o văzu, trase de hățurile calului care era numai spumă și sări jos.

– Domnișoară! Domnișoara Aline, făcu el, cu sufletul la gură.

– Ce s-a întâmplat?

– Au răpit-o! Au răpit-o, domnișoară! N-am putut să-i opresc.

– Dar explică-mi mai clar!

– Greviștii, domnișoară. Șase dintre ei! Trei erau călare, dacă aceia pot fi numiți cai! Au apucat hățurile calului domnișoarei Aline și mi-au spus să-i aduc ducelui un bilet. Domnișoara Aline a țipat, m-a rugat să n-o las acolo, dar n-am putut să fac nimic și m-am gândit că cel mai bun lucru este să vin și să vă spun ce s-a întâmplat.

Marisa abia mai respira.

– Dă-mi biletul, zise ea cu o voce înăbușită de spaimă.

Jim scoase din buzunar o bucată de hârtie destul de murdară. Nu era sigilată, așa că o despături.

Erau scrise, destul de stângaci, doar câteva cuvinte cu litere mari de tipar:

„O AVEM PE FETIȚĂ. ÎI VA FI ȘI EI FOAME ȘI FRIG CA ȘI CELORLALȚI DACĂ NU VEȚI FACE CE VI SE VA CERE"

Marisa privi atent mesajul, încercând să-i înțeleagă sensul.

– Ai vorbit despre greviști? întrebă cu o voce pe care nici ea nu și-o recunoscu. Ce greviști?

– Oamenii de la mina de fier. De trei săptămâni sunt în grevă. Sunt niște brute; de nu i-ar face vreun rău domnișoarei Aline!

Marisa se întoarse spre Turner care aștepta lângă trăsură.

– Unde se află domnul duce? întrebă ea.

– La vânătoare cu colonelul Fitzgerald, domnișoară. Aseară când s-a anunțat că lordul Acton s-a îmbolnăvit, colonelul i-a invitat pe cei ce urmau să fie oaspeții lordului, să vină să vâneze pe proprietatea lui. Domnul duce a plecat azi-dimineață la ora opt.

– Trebuie să-l anunțăm. Să se întoarcă imediat acasă. Cât timp trebuie ca să ajungă mesajul la el?

– O oră bună pentru un bărbat călare, și aproape încă o oră și jumătate până ce ducele se întoarce cu trăsura. I s-a întâmplat vreo nenorocire domnișoarei Aline?

– Da. Trebuie să-l anunțăm pe duce cât mai repede cu putință. Îi voi scrie eu un bilet. Cheamă lacheul.

Turner nu-și putu ascunde surprinderea auzind-o că dă ordine. Dar răspunse imediat:

– Am înțeles, domnișoară. Îndată.

Marisa se îndepărtă ca să intre în castel, apoi ezită.

– Vreau de asemenea și un cal și pe cineva care să mă însoțească. Spune-i lui Gladys să coboare și întreab-o în care dintre cufere mi-a pus costumul de călărie.

– Bine, domnișoară, răspunse Turner. Ce i s-a întâmplat domnișoarei Aline? întrebă el, neputându-și stăpâni curiozitatea.

– O să-ți spună Jim ce s-a întâmplat, răspunse Marisa care, traversând culoarul, se duse direct spre bibliotecă.

Găsi aici hârtiile de scris, cerneală și tocuri, toate pe biroul din mijlocul încăperii. Preț de o clipă, își aminti de scena din ajun. Alungă însă acest gând, concentrându-se asupra problemei Alinei. Fetița trebuie să fi fost îngrozită. Dacă măcar ar fi fost cu ea!

Dar cine ar fi putut să prevadă un asemenea eveniment la Vox? Auzise despre copii răpiți de țigani și vânduți cerșetorilor, dar niciodată nu-i trecuse prin minte că niște greviști, de oriunde ar fi fost, pot face un asemenea lucru.

Dintr-o dată, încremeni de groază și se întrebă care va fi reacția ducelui. El i-o încredințase pe Aline și ea nu-i confirmase această încredere. O va învinui oare? Și, admițând că o va face, ce mai conta! Singurul lucru important acum era Aline... probabil moartă de frică, singură.

Marisa îi văzuse pe răpitori săptămâna trecută, când fusese împreună cu fetița prin preajma minei și când vorbise cu cei trei mineri. Își amintea că unul dintre ei întrebase dacă aceasta este fata ducelui.

Probabil că, văzând-o, le-a venit ideea s-o răpească pentru a-l constrânge pe duce să cedeze în fața revendicărilor lor.

„Toate astea sunt din vina mea!" își zise Marisa. O chinuia gândul de a o ști pe Aline în mâinile acelor oameni și fu cât pe-aci să-nceapă să plângă.

Trebuia însă să-și păstreze cumpătul. Nu folosea la nimic să aștepte întoarcerea ducelui. Ar fi durat cel puțin două-trei ore și, pentru nimic în lume, nu trebuia ca, până atunci, s-o lase pe micuță singură și îngrozită.

Scrise în grabă un mesaj:

Aline a fost răpită. Vă rog să veniți imediat.

Marisa Mitton

Îndoi foaia marcată cu coroana ducală și o introduse într-un plic pe care scrise „Excelenței Sale ducele de Milverley".

Apoi se repezi pe culoar și i-o dădu lui Turner care aștepta.

– Trimite imediat acest plic domnului duce.

– Un lacheu este gata de plecare, domnișoară, răspunse Turner. Gladys a identificat cufărul în care se află costumul dumneavoastră de călărie. Un valet l-a dus în camera dumneavoastră.

– Perfect! Ai grijă să-mi înșeueze un cal până mă schimb eu.

Niciodată, de când sosise la Vox, nu vorbise cu o asemenea autoritate. Fără să mai aștepte răspunsul lui Turner, se repezi spre scară și o urcă în fugă până la etajul la care era camera ei.

În cinci minute, se schimbă și coborî. Calul pe care avea obiceiul să călărească o aștepta în fața ușii. Alături, pe un armăsar superb, se afla Hanson.

După expresia de pe chipurile servitorilor care-o înconjurau, își dădu seama că erau cu toții profund îngrijorați, dar ea n-avea timp acum de explicații.

Turner aștepta ca ea să urce în șa pentru a spune, cu o voce reținută:

– Omul cu mesajul dumneavoastră a plecat, domnișoară. Sperăm cu toții ca domnișoara Aline să nu fi pățit nimic grav.

– Și eu sper.

Odihnit și proaspăt, calul Marisei nu aștepta decât să pornească în galop și ea traversă parcul foarte repede, urmată de Hanson. Când ajunseră în pădure, copacii îi obligară să încetinească și Marisa își întoarse capul către însoțitorul ei.

– De ce sunt minerii în grevă?

– Ei spun că mina a devenit periculoasă. Un bărbat a fost zdrobit de o prăbușire de pietre. Stâlpii de susținere sunt în stare proastă.

– A murit?

– Da, domnișoară. Dar, după câte am înțeles, domnul Nicholson a refuzat să dea vreo despăgubire familiei lui.

– Cine este domnul Nicholson?

– Administratorul domnului duce. El gestionează domeniul și a fost întotdeauna împotriva minerilor. De ani de zile vrea să închidă minele, dar Excelența Sa nici nu vrea s-audă.

– De ce?

– Excelența Sa spune că aceste mine de fier au fost exploatate din vremuri străvechi de către bunicul său, apoi de tatăl său și că dacă minerii vor fi concediați, cum ei nu știu să facă altceva, vor muri de foame sau vor cădea în grija parohiei.

– Despre ce fel de oameni este vorba?

– Primitivi și aspri, domnișoară. Nici n-au avut ocazia să fie altfel. Rămase o clipă tăcut, apoi adăugă: Tatăl meu a lucrat de mic copil într-unul din puturile de mină de pe domeniu. Pe vremea aceea, minerii erau de neînlocuit..

– Cred că au existat multe mine de fier pe aici.

– Da. Dar cazanele lor erau încălzite cu lemne și asta ducea la tăierea multor copaci. Așa că s-au închis multe puțuri.

– Dar se mai folosește și cărbune. Am văzut o grămadă mare, deunăzi, când am trecut pe lângă mină.

Hanson îi aruncă o privire Marisei și păru pe punctul de a comenta faptul că ea se încumetase să meargă în acel loc. Apoi spuse:

– Tatăl domnului duce a cumpărat cărbune pentru a fi folosit la mină. A construit o cale ferată de la șosea încoace și minerii împing vagoanele pe șine până la puțuri.

– Mi s-a părut că sunt mulți oameni care lucrează acolo.

– Vreo treizeci-patruzeci.

– Nu-s prea mulți?

– Este un puț important. Este în activitate de foarte multă vreme, dar domnul Nicholson n-a investit nimic de ani de zile și grinzile de susținere sunt uzate. Se prăbușesc sau se scufundă, și oamenii se plâng adesea că n-au unelte potrivite.

– Acum ce s-a întâmplat de sunt în grevă?

– Sunt flămânzi, răspunse Hanson cu amărăciune.

Traversară pădurea și Marisa dădu pinteni calului. Nu mai avea timp de vorbă. Trebuia să ajungă cât mai curând posibil la mină. Când o zări, trase de hățuri și se opri la umbra unui pâlc de copaci.

– Vreau să rămâi aici, Hanson.

– Doar n-o să vă duceți singură, domnișoară!

– Voi fi mult mai în siguranță decât cu dumneata de față. Voi vorbi cu acești oameni și dacă mă vor împiedica să mă întorc ca să-i spun doleanțele lor ducelui, ei bine, voi rămâne cu domnișoara Aline. Aruncă o privire spre mină și adăugă: Așteaptă aici cam vreo oră și, dacă nu mă voi întoarce, du-te la castel și spune-i ducelui ce s-a întâmplat.

– Bine, domnișoară... dar fiți prudentă.

– Mă voi strădui.

Marisa se îndepărtă, lăsându-l pe Hanson s-o urmărească cu privirea, contrariat.

Probabil că fusese observată mai de mult, pentru că atunci când ajunse la mină o așteptau vreo douăzeci de oameni. Opri calul, remarcând cu o strângere de inimă că păreau brutali și agresivi. Mulți dintre ei țineau în mână bâte.

– Eu sunt domnișoara Mitton, guvernanta Alinei, zise ea cu o voce calmă și blândă. Am venit să văd cum vă pot ajuta. Am zis bine „cum vă pot ajuta".

– Și ce puteți dumneavoastră să faceți? întrebă un bărbat mai în vârstă, pe un ton aspru.

– Da, chiar, ce poate ea să facă? repetară ceilalți în cor.

– Mai întâi, spuneți-mi dacă domnișoara Aline se simte bine și nu este prea speriată. Este doar un copil și, chiar dacă aveți toate motivele din lume să vorbiți despre greutățile voastre, nu există nici unul ca să faceți un copil să sufere inutil.

– Copiii noștri suferă și ei. Nu mai au nimic de mâncare de trei zile, declară unul dintre bărbați.

Ceilalți repetară ca un ecou:

– Da, așa este.

– Atunci, cu cât vom rezolva mai repede problemele, cu atât va fi mai bine, le răspunse Marisa.

– Da, cu condiția să ni se dea ceea ce cerem, răspunse bărbatul care vorbise primul. Dacă nu, fiica ducelui va gusta și ea din viața pe care o duc copiii noștri.

– Duceți-mă la ea, apoi îmi veți spune exact ce revendicări aveți. Am înțeles că mina nu-i prea sigură.

– Adevărat, de periculoasă este periculoasă! Și dacă ducele apare aici cu poliția sau cu armata, ei bine, pe puștoaică o s-o vârâm într-o galerie și mai adâncă decât cea în care mucegăiește acum.

– Doar n-ați încuiat-o în mină! strigă Marisa, îngrozită. Îi este teribil de teamă de întuneric!

– Atunci, este exact ce-i trebuie.

– Ajutați-mă să cobor de pe cal, zise brusc Marisa.

O clipă, crezu că oamenii vor refuza. Dar mai multe mâini se întinseră spre ea. Ajunsă jos, totuși, avu un moment de panică văzându-i atât de înalți și atât de aproape de ea. Apoi își ridică privirea către cel mai în vârstă dintre ei și spuse liniștit:

– Duceți-mă la domnișoara Aline, ca să-mi dau seama că nu i-ați făcut nici un rău. După aceea vom discuta despre ce se poate face pentru voi. Ducele nu este în acest moment la castel. Am trimis după el, dar nu va ajunge înainte de cel puțin trei ore.

– Acesta este adevărul?

– Da. Vă asigur.

Bărbatul o privi cu atenție. Apoi, mulțumit de analiza lui, zise pe un ton brusc:

– Veniți cu mine.

Se auziră câteva proteste din partea celorlalți, dar el nu ținu cont de ele și o conduse pe Marisa până la mină. Aici, ea își ridică fustele și intrară amândoi în întuneric.

De un perete atârna un felinar cu o lumânare în el. Omul îl luă și porni printr-un tunel întunecat și fără aer ce cobora în măruntaiele pământului. Marisa îl urmă, încovoiată ca să nu se lovească la cap de bolta prea joasă. Domnea un miros de pământ și de cărbune ars, un miros de sudoare de asemenea, și poate și de altceva, care ar fi putut să fie mirosul fricii.

În timp ce înainta, fata se întreba dacă bolta se va prăbuși și o va zdrobi sau dacă pereții vor cădea și o vor îngropa. Încerca să-și imagineze ce însemna să lucrezi într-o asemenea atmosferă ani de zile. Trebuie să fi fost cumplit de greu, fără să mai pună la socoteală întrebarea de fiecare zi, dacă va ieși viu la suprafață sau nu.

În sfârșit, tocmai când începuse să se întrebe dacă o ducea într-adevăr la Aline sau într-o închisoare unde s-o încuie, tunelul se mai lărgi, apăru licărirea unui alt felinar și Marisa zări o mică adâncitură.

Aline stătea pe o bancă de lemn, și un bărbat alături de ea.

La vederea Marisei, copila scoase un adevărat țipăt de bucurie. Sări în picioare și se repezi spre ea.

– Oh! Ai venit. Ai venit! strigă ea. Îmi era atât de teamă că nu mă vei găsi.

Izbucni apoi în hohote de plâns și, îngenunchind lângă ea, Marisa o luă în brațe și o strânse cu putere.

– Totul e-n ordine, draga mea. Sunt aici.

Bărbatul care stătuse lângă Aline se ridică, greoi.

– N-are nimic, zise el cu o voce răgușită. Nu i-am făcut nici un rău.

– Bineînțeles că nu, zise Marisa. Dar fetiței îi este teamă de întuneric. Ai fost amabil că ai stat cu ea.

– Am făcut-o doar ca s-o împiedic s-o șteargă. A încercat de mai multe ori.

– Am încercat... să scap, murmură Aline între două suspine. Dar... m-a prins.

– Nu-ți face griji, draga mea, îi răspunse Marisa. Sunt sigură că acești domni te vor lăsa să ieși acum, în timp ce îmi vor povesti ce s-a întâmplat. Se adresă celui mai în vârstă dintre bărbați: Se poate, nu-i așa?

Vizibil stânjenit, acesta își feri privirea.

– N-are decât nouă ani, insistă cu blândețe Marisa. Să ieșim afară și să vorbim.

– Păi... presupun că s-ar putea, zise omul fără tragere de inimă. Dar nici nu se pune problema s-o luați de aici. O ținem cu noi până ce ducele ne va da toate drepturile.

– Oh, domnișoară Mitton, fă-l pe tata să fie de acord! o imploră Aline.

– Sunt sigură că ducele va fi de acord cu revendicările voastre dacă acestea sunt rezonabile, zise Marisa.

– De rezonabile, sunt rezonabile, răspunseră cei doi bărbați într-un singur glas.

– Am impresia că ducele nu știe nimic despre greutățile voastre. S-ar putea chiar să nu știe că sunteți în grevă.

– Dar domnul Nicholson știe foarte bine, replică cel mai în vârstă dintre bărbați.

– Domnul Nicholson nu este ducele, răspunse Marisa, și știți și voi la fel de bine ca mine că, atunci când un mesaj trece de la o persoană la alta, este foarte ușor să se dea o imagine falsă a ceea ce se întâmplă. Vorbind, se îndreptase ușor și o luase pe Aline de mână. Acum, ce-ar fi să ieșim afară, la soare? La fel ca fetița, și eu detest acest loc sinistru.

– Noi ne descurcăm aici, zise sarcastic bărbatul care o păzise pe Aline.

– Dar presupun că nu vă aduceți prea des copiii, îi replică Marisa, iar el nu-i răspunse.

Porniră încet pe drumul de întoarcere. Când ajunseră la lumină, Aline, orbită de soare, se frecă la ochi, murdărindu-și obrajii cu mâinile înnegrite de fum. Ceilalți oameni îi așteptau așezați în cerc în fața intrării.

– Acum, putem să ne așezăm și să vorbim? sugeră Marisa pe un ton amabil pe care le-ar fi vorbit unor oaspeți veniți la ceai. Va fi mult mai comod decât să stăm în picioare.

Vorbind, se îndrepta, printre două rânduri de oameni ostili, dinco-

lo de grămezile de zgură și alte resturi ce acopereau împrejurimile imediate ale minei, către o movilă unde iarba părea cât de cât mai curată.

Se așeză, trăgând-o pe Aline lângă ea. Minerii, vizibil impresionați de atitudinea ei, le înconjurară, poate pentru a discuta, dar și pentru a le împiedica să fugă, Marisa era sigură de asta.

– Așezați-vă și voi, vă rog, zise ea. Sunteți atât de înalți încât mă simt copleșită.

Ei se supuseră, puși pe ceartă. Apoi, dându-i Alinei o batistă ca să-și șteargă fața, Marisa adăugă pe un ton egal:

– Acum, spuneți-mi cu exactitate ce doriți.

Începură toți să vorbească deodată și, neînțelegând nimic, Marisa insistă să-l asculte mai întâi pe bătrân. Ascultându-l, se convingea cu fiecare cuvânt că ei aveau motive reale de a face grevă.

Relatarea bătrânului luă ceva timp. Așa cum îi spusese și Hanson, nu se făcuse nici o modernizare de foarte multă vreme. N-a fost cheltuit pentru investiții nici un bănuț, iar măsurile de protecție erau practic inexistente.

Bărbatul care murise zdrobit de prăbușirea grinzilor, lăsase în urma lui o văduvă și cinci copii. Aceștia n-ar fi avut cu ce trăi, dacă ceilalți mineri nu le-ar fi dat câte puțin din salariile lor, și așa foarte mici, în fiecare săptămână.

Oamenii aceștia, era evident, intraseră în grevă ca să protesteze. Iar Nicholson, care nu-i iubea și credea fără îndoială că îi va îngenunchea, îi lăsase în plata Domnului.

Faptul că mina nu mai producea nici un minereu părea să nu fi deranjat pe nimeni și, nevrând să plece de aici, minerii mureau încet de foame.

Reușiseră de bine-de rău să prindă în capcane câțiva iepuri, mâncaseră toate găinile care le dădeau ouă înainte de grevă, și ajunseseră într-o stare disperată.

După ce le văzuseră pe Marisa și Aline călare, câțiva dintre cei mai tineri avuseseră ideea să răpească fetița, ca un ultim efort de a atrage atenția tatălui ei. Cei mai tineri erau și cei mai revoltați.

– Dacă nu ne dă ce-i cerem, o s-o ascundem pe puștoaică în mină într-un loc în care n-o va mai găsi nimeni. Chiar dacă o să plângă până o să crape, numai voi sunteți de vină.

Băiatul care vorbea o făcuse cu atâta sălbăticie încât Aline începu să tremure de frică și își ascunse fața în umărul Marisei.

– Este ridicol! răspunse Marisa zâmbind. În fond, voi sunteți niște oameni prea buni ca să faceți o asemenea cruzime. Vă voi sugera ceva mai bun. Eu mă voi întoarce la castel pentru a-i povesti ducelui, îndată ce acesta va sosi, tot ce mi-ați spus. Apoi, îl aduc să vadă și el mina și să discute cu voi despre toate necazurile pe care le aveți.

– Putem pune pariu că-l va trimite aici pe Nicholson cu poliția!

– Vă promit că n-o va face, răspunse Marisa. Eu nu pot decât să vă cer să aveți încredere în mine.

– Pe ea n-o luați cu dumneavoastră, hotărî unul dintre mineri arătând-o cu degetul pe Aline.

– Nu, evident! Vă înțeleg perfect că vreți s-o opriți ca ostatic.

– Ia-mă de aici! Ia-mă! strigă fetița.

– Ascultă-mă, Aline, zise Marisa astfel încât să poată fi auzită de toți, tu îl reprezinți aici pe tatăl tău. Acești oameni au probleme pe care eu le înțeleg perfect și pe care tatăl tău, sunt sigură, le va înțelege și el. Strânse copilul la piept. Poate că nici nu știe cât de mult suferă acești oameni și că unul dintre ei a murit pentru că s-a neglijat întreținerea minei. Îl voi aduce aici ca să constate el însuși starea lucrurilor.

– Vreau... să merg cu dumneata, murmură Aline, pe un ton jalnic.

– Nu poți să mergi. Acești oameni se tem că am putea pleca și nu ne vom mai întoarce. Dar îl voi ruga pe unul dintre ei să te ducă acasă la el. Sunt sigură că acolo vei găsi o fetiță de vârsta ta. Îi zâmbi încurajator copilului. Vreau ca tu să-i vorbești despre acele jucării pe care noi le-am pus deoparte și, dacă-i face plăcere să le vadă, i le-ai putea aduce chiar tu în trăsurica ta trasă de ponei.

– Nu vreau... să rămân aici... fără dumneata.

– Vrei astfel să-l faci pe tatăl tău să creadă că ești o fricoasă?

– Tata... ar vrea ca eu să rămân?

– Evident, pentru că tu îl reprezinți. N-am să întârzii prea mult. Mă întorc la castel, îl aștept pe tatăl tău și ne întoarcem aici cât mai repede cu putință. Dar pentru început îi voi ruga pe acești domni să-mi arate unde vei putea sta până mă întorc.

Se ridică, imitată imediat de oamenii din jur.

– Cred că am putea accepta, zise unul dintre ei. Dacă o ținem pe micuță, el n-o să vină cu oameni înarmați.

– Firește că n-o va face, răspunse Marisa. Vă dau cuvântul meu! Vă

mai promit de asemenea că ducele va veni doar cu mine. Nimeni nu-l va însoți, nici poliția, nici gărzile, nici lacheii. Doar ducele și cu mine. Vă convine?

– *Dacă* vine! zise suspicios unul dintre oameni, dar ceilalți acceptau propunerea ei, era evident.

– Acum arătați-mi unde poate să mă aștepte domnișoara Aline. Care dintre voi are o fetiță de nouă ani?

– Eu, răspunse unul. Și încă alți cinci copii.

– Bun, hai să facem cunoștință cu ei, hotărî Marisa zâmbind.

Încet, împărțiți în grupuri, minerii porniră spre casele lor.

Unele dintre case erau foarte murdare și prost întreținute, și Marisa răsuflă ușurată când constată că aceea a tatălui fetiței de nouă ani părea mai îngrijită. Avea chiar și geamuri la ferestre.

Femei și copii stăteau în pragul ușilor, cu câinii culcați la picioarele lor.

Marisa fu frapată de calmul neobișnuit ce domnea peste tot. Copiii ar fi trebuit să strige, să se joace, câinii să latre. Unul dintre ei sălta capul, schelălăind slab, dar nu se ridică.

Apoi, cu un sentiment de groază, fata înțelese. Cu toții, femei, copii, câini, erau într-o stare de slăbiciune extremă provocată de lipsa de hrană. Adevărul se putea citi pe fețele lor pământii, în ochii lor tulburi. Erau prea slăbiți ca să mai și plângă.

Interiorul casei era oribil. Într-o sobă încălzită cu crengi adunate din pădure, ardea un foc anemic. Pereții erau înnegriți de fum, tencuiala desprinsă pe suprafețe mari. O masă goală, trei scaune vechi și, pe jos, o mulțime de saltele acoperite cu zdrențe.

O femeie, așezată lângă foc, îi dădea să sugă unui bebeluș. Marisa remarcă ușurată că are un chip blând. În încăpere mai erau alți patru copii, dintre care două fetițe, una de vârsta Alinei și cealaltă cu vreo doi ani mai mare. Erau cu toții desculți și, deși îmbrăcați în zdrențe, acestea erau relativ curate.

Când o văzură pe Marisa intrând cu Aline de mână, rămaseră cu toții cu gura căscată.

Bărbatul îi explică pe scurt femeii că Aline va sta la ei până la sosirea ducelui. Femeia își luă copilul de la sân și se ridică.

– Nu prea avem confort aici, domnișoară, îi zise Marisei.

– Îmi dau seama.

– Celor mici le este foame. Unii dintre bărbații noștri se mai duc să caute câte ceva de-ale gurii.

– Dacă sunt prinși, se cheamă că au furat, zise bărbatul ei pe un ton dur.

– Cum te numești dumneata? întrebă Marisa.

– Crake, domnișoară.

– V-aș fi recunoscătoare, doamnă Crake, dacă veți avea grijă de Aline până ce mă întorc eu de la castel.

– Vom face ce vom putea, răspunse femeia, nu prea încântată.

– Eu am să văd ce pot face în privința hranei pentru toți copiii, promise Marisa. Apoi se aplecă spre Aline. Rămâi cu fetițele astea și eu îți promit că mă voi întoarce cu tatăl tău cât mai repede cu putință. Amintește-ți că vreau să te văd curajoasă și să le arăți tuturor că ești bine crescută.

Brusc, ochii Ailnei se umplură de lacrimi. Nu spuse nimic dar, trecându-și brațele pe după gâtul Marisei, o strânse cu putere.

– Sunt mândră de tine, îi șopti încetișor aceasta. Apoi se întoarse și se adresă minerului: Acum, dacă îmi va fi adus calul, mă întorc la castel să-l caut pe duce.

Ieși din casă și constată că deja calul o aștepta. Ceilalți bărbați o priveau curioși și bănuitori, dar o ajutară să urce în șa. Când se îndepărtă, îi strigară:

– Mult noroc, domnișoară!

Cel care strigase o făcuse pe un ton de admirație involuntară.

– Norocul va fi ceea ce sper eu să vă aduc, răspunse ea.

Și dădu pinteni calului.

Capitolul 8

Când ajunse la castel, Marisa îi găsi pe jumătate din ocupanții acestuia așteptând în vestibulul de la intrare. Cum coborî de pe cal, domnișoara Whitcham se repezi spre ea.

– Ce face Aline? întrebă aceasta foarte agitată. Spune-mi repede ce s-a întâmplat!

– Aline este bine, răspunse fata. Se întoarse apoi spre Turner. Cât e ceasul?

– Aproape unu și jumătate, domnișoară. Domnul duce trebuie să fie în drum spre castel.

– Sper, murmură Marisa.

– Evident, trebuie să punem la socoteală și timpul pentru găsirea vânătorilor. Dacă or fi fost prea departe de castel, domnul duce n-a putut porni la drum imediat ce a fost anunțat.

– Nu. Firește că nu.

Aruncă o privire circulară peste chipurile îngrijorate din jurul ei, și o văzi pe intendentă, văzu cameristele, valeții, valetul personal al ducelui, bucătarul și mulți alți servitori pe care nu-i cunoscuse.

– Domnișoara Aline este sănătoasă, zise ea vorbind puțin mai tare. Și, îndată ce ducele se va întoarce, am promis că el se va duce să viziteze mina și să asculte revendicările minerilor.

Pe fețele celor ce o ascultau apăru ușurarea.

– Până atunci, îi zise Marisa lui Turner, vreau ca toată mâncarea disponibilă la bucătărie să fie pusă într-o căruță, pentru familiile minerilor.

– Domnișoară Mitton! interveni domnișoara Whitcham. Eu nu sunt de acord. Ar trebui să-l așteptăm pe domnul duce sau, cel puțin, să-l anunțăm pe domnul Nicholson. Dumnealui va vrea să știe ce se întâmplă, și cu siguranță că i se va părea purtarea noastră cel puțin ciudată.

– Nu-mi pasă de ceea ce va crede domnul Nicholson, răspunse Marisa cu răceală. Și îmi asum întreaga responsabilitate pentru ceea ce vă cer. Vreau ca hrana să ajungă la femei și la copii cât mai curând posibil. Se întrerupse ca să se gândească o clipă. Trebuie să existe multe jamboane în cămară și sunt sigură că au mai rămas iepuri de la vânătoarea de sâmbătă. Să se pună în căruță și toată pâinea existentă la castel. O să se poată coace alta. Văzu expresia de pe chipul secretarei și adăugă punându-i o mână pe braț: Vă asigur pe toți că este urgent ce vă cer și de asta depinde siguranța Alinei.

Știuse să folosească aici cuvinte magice. Instantaneu, domnișoara Whitcham se arătă gata să coopereze.

– Mă voi duce chiar eu la bucătărie, zise ea. Evident că vor trebui duse și ouă.

– Și tot untul pe care-l puteți găsi.

Domnișoara Whitcham se îndepărtă fără să mai zăbovească o clipă și Marisa i se adresă lui Turner:

– În afară de vizitiu, mai trimite și doi lachei și, te rog, ai grijă să pună și câteva cuțite bine ascuțite la carne. Am de gând să fac porții și să le împart chiar eu.

– Cam de câte persoane este vorba, domnișoară? întrebă valetul personal al ducelui.

Dacă Marisa n-ar fi fost atât de preocupată, ar fi zâmbit, pentru că el folosise tonul pe care-l adopta când se organiza un dineu monden.

– Cred că trebuie să fie vreo cincizeci de adulți și vreo treizeci de copii. E greu de spus, dar un lucru este sigur: acești oameni mor de foame. Pe drum se gândise la ce-ar mai trebui să le ducă și își aminti dintr-o dată: Oh! Încă ceva, Turner! Trimite pe cineva la fermă. Curând trebuie să înceapă mulsul. Dă instrucțiuni ca tot laptele de astăzi să fie adus imediat la mină, precum și încă niște ouă și unt.

– Așa voi face, domnișoară.

Începu să dea instrucțiuni unuia dintre valeți să se ducă la grajduri și să pregătească o căruță, când Marisa îl întrerupse amintindu-și de valetul care o însoțea.

– Hanson este afară.

– Voi vorbi chiar eu cu el, zise Turner.

– Încă un lucru: îndată ce va sosi domnul duce, spune băieților de la grajd să-l aducă pe Samson și un alt cal odihnit pentru mine.

Valetul coborî demn treptele de la intrare pentru a vorbi cu Hanson, iar Marisa se repezi pe scară, gândindu-se că va avea timp să se spele pe mâini înainte de sosirea ducelui.

– Vreți să vă aduc ceva, domnișoară Mitton? o întrebă intendenta trecând pe lângă ea. N-ați mâncat nimic de prânz.

– Îți mulțumesc, dar nu vreau nimic de mâncare.

– Nici măcar o ceașcă de ceai?

– Asta ar fi foarte binevenită, dar am s-o beau aici, jos. Vreau să-l aștept pe duce.

Nu-i trebuiră decât câteva minute pentru a-și pune în ordine îmbrăcămintea și a se spăla pe mâini. Apoi se duse în sala de studiu ca să ia biletul pe care i-l scrisese Alinei.

Îl ascunse într-un sertar din camera ei, rugându-se ca nimeni să nu facă prostia și să-i spună copilei ceva despre bagajele ei, deja coborâte la trăsură. Apoi, alungându-și din minte acest subiect ce i se părea acum de o minimă importanță, coborî în grabă scările.

O aștepta o ceașcă de ceai fierbinte. Tocmai începuse să-l bea când domnișoara Whitcham veni de la bucătărie.

– Am adunat atâta mâncare cât să hrănești un regiment! exclamă ea.

– Sper să ajungă pentru minerii morți de foame și pentru familiile lor! răspunse Marisa.

– Mă întreb ce-o să zică domnul duce, continuă secretara dând din cap. Iar în ceea ce-l privește pe domnul Nicholson...

– Îți repet, îmi asum întreaga responsabilitate, zise fata pe un ton dur. Și ce mai conta dacă ducele se va supăra sau domnul Nicholson va turba de furie? își zise ea.

Pe drumul de întoarcere de la mină, se simțise cuprinsă de un val de furie împotriva ducelui. Revedea enorma cantitate de hrană pregătită săptămâna trecută în timpul vizitei prințului de Wales, platourile luxoase care se succedaseră la nesfârșit în cursul dineului la care și ea fusese invitată.

Îi trecuseră prin fața ochilor prepelițe, potârnichi, pateu de ficat în aspic, trufe, caviar și alte delicatese pe care nici nu și le-ar fi imaginat că pot exista. Și în tot acest timp, doar la câțiva kilometri de aici, niște copii plângeau de foame!

Nu era de mirare, gândi fata, că tatăl său denunțase egoismul înaltei societăți. Dar pentru că ea îl iubea pe duce, își dorea ca el să nu fi știut ce se întâmplă pe domeniul lui.

Era sigură că Nicholson nu-i spusese că-i lasă pe mineri să moară de foame. Era sigură că el n-ar fi acceptat așa ceva. Când va vedea chipurile emaciate, livide, ale copiilor, își va da seama că trebuia să facă ceva, și cât mai repede.

Cu toate acestea, era destul de lucidă ca să recunoască totuși, că dacă fusese atât de grăbită să trimită căruța cu hrană, o făcuse pentru că nu era absolut sigură că ducele va accepta planul ei.

– A plecat căruța? o întrebă ea pe domnișoara Whitcham.

– Dacă încă n-a plecat, va porni foarte curând. Bucătarul și ajutoarele lui au fost cuceriți de ideea dumitale... a fost o adevărată frenezie la bucătărie! N-a mai rămas nici o firimitură de pâine la castel și aproape că sunt fericiți să mai coacă un rând, chiar dacă este târziu!

– Sper să fie de ajuns, murmură Marisa mai mult pentru sine.

– Oh, da! o liniști domnișoara Whitcham. Mai era în cămară aproape o jumătate de cerb și am spus să-l pună și pe acesta.

Marisa îi zâmbi.

– Mulțumesc. Știam că pot conta pe dumneata când îți vei da seama ce este în joc.

– M-am gândit la Aline. Trebuie să fie îngrozită mititica, singură cu brutele acelea.

– Nu sunt brute! Sunt primitivi, de acord, fără educație și evident stupefiați să vadă că ei nu contează în această lume. În acest moment, cred că le este și puțin teamă de manifestarea lor de curaj.

Domnișoara Whitcham nu înțelese, dar Marisa nu făcuse decât să-și formuleze propriile gânduri. Era perfect conștientă de faptul că minerii o trataseră cu un respect și o amabilitate pe care poate că nu și le-ar fi manifestat în alte împrejurări.

Nu erau brute, ci oameni ajunși la disperare. Încercaseră să atragă atenția asupra lor și asupra suferințelor lor, prin singurele mijloace de care dispuneau, dar nu erau în măsură să lupte cu violența lui Nicholson care-i distrusese ignorându-i pur și simplu.

„Doamne, fă ca ducele să înțeleagă și să-i ajute!"

Niciodată nu i se păruse că timpul trece atât de încet. Nu-și desprindea ochii de la pendula instalată într-un colț al vestibulului. Avea

impresia că acele rămăseseră nemișcate. Era ora două fără un sfert... două... și nici un semn că Milverley sosește.

Era două și douăzeci de minute când în sfârșit un valet de serviciu la ușă scoase o exclamație.

– Iată-l!

Marisa ieși repede afară. La capătul aleii principale, zări o trăsură cu patru cai, ce traversa parcul. Deodată, Marisa simți că tot curajul ei se topește și o cuprinde neliniștea.

– Când domnul duce va ajunge aici, vreau să-i vorbesc între patru ochi, îi zise ea încet lui Turner. Spune-i să vină imediat în birou, te rog.

– Bine, domnișoară.

Fata o privi pe domnișoara Whitcham.

– Cred că cel mai bine este să-i povestesc domnului duce exact ce s-a întâmplat, zise ea.

Secretara înțelese aluzia și spuse:

– Bine. Urc și eu în biroul meu. Dar, Dumnezeule, sînt sigură că Excelența Sa s-ar fi așteptat să facem mai mult pentru a o salva pe Aline!

Marisa nu-i răspunse. Se mulțumi să pornească pe culoarul ce ducea la biroul ducelui.

Lăsă ușa întredeschisă și traversă încăperea până la fereastră. Dintr-o dată, i se făcuse foarte frig.

Nu bănuise că-l va mai revedea pe duce. Dimineața, când se trezise și se îmbrăcase, se gândise că va fi foarte puțin probabil să-l mai vadă vreodată, chiar de departe, și oricum, era de neconceput să se mai întâlnească și să vorbească vreodată. „Du-te dracului!" îi spusese el în ajun, și ea vrusese să-l asculte.

Dar împrejurările hotărâseră altfel și acum, ea îl aștepta, cu teamă în suflet. Auzise murmur de voci pe palier, și totuși, când el intră în încăpere, ea avu un adevărat șoc. El era aici, dominând-o cu înălțimea lui și, vizibil după sprâncenele încruntate, profund nervos.

– Ce s-a întâmplat, domnișoară Mitton? întrebă el pe un ton dur. Din biletul dumitale am înțeles că Aline a fost răpită iar băiatul de la grajd îmi spune să ea este în mâinile minerilor.

– Este exact. Azi dimineață, când a ieșit să se plimbe călare, ei o așteptau și, după ce au reținut-o, l-au trimis înapoi la castel pe lacheul care o însoțea, cu un mesaj pentru dumneavoastră. Iată-l.

Marisa scoase din buzunar foaia de hârtie și i-o întinse. El nu făcu însă nici un gest ca s-o ia.

– De ce nu erai dumneata cu Aline? întrebă el pe un ton care ei i se păru acuzator.

– Mă... mă durea capul, răspunse Marisa, simțind că în acest moment nu-i putea spune adevărul.

Vorbind, ea își plecase privirea și el, în sfârșit, făcu un pas ca să ia biletul. Îl citi și-l aruncă pe birou.

– Fir-ar să fie! exclamă el. De ce n-am fost anunțat că sunt în grevă?

– Nu știați?

– Nicholson mi-a spus doar ceva cum că ei ar fi nemulțumiți. Dar nu-mi închipuiam că este ceva atât de serios.

El se întoarse și porni spre ușă.

– Unde vă duceți? întrebă Marisa.

– Să-mi adun oamenii și să trimit pe careva să anunțe poliția.

– Vă rog, nu faceți asta, îl imploră ea. Le-am promis minerilor că veți veni singur la mină, că le veți asculta revendicările și că nimeni nu vă va însoți în afară de mine.

Ducele se răsuci brusc, cu o expresie de intensă stupoare pe față.

– Dumneata le-ai promis?! Cui?

– Minerilor.

– Când? Cum?

– Am fost la mină. Am vorbit cu ei.

– Ai fost singură?

– Hanson mă aștepta în pădure. Am fost singură pentru că era singurul mijloc de a o vedea pe Aline și de a o salva. Ei o ascunseseră într-o galerie a minei.

– În mină! Scoase un adevărat răcnet. Cum au îndrăznit?! Am să-i omor pe toți pentru că au făcut un asemenea lucru!

– Nu se mai află acolo, îi explică Marisa. Am scos-o și ne așteaptă într-una din casele lor alături de o fetiță de vârsta ei. Nu-i mai este teamă și a înțeles că joacă un rol de ostatic.

– Dumneata ai făcut toate astea! exclamă el. Nu pot să înțeleg ce s-a întâmplat și care a fost rolul dumitale. Toate astea mi se par o adevărată nebunie!

Vorbea cu o asemenea iritare încât Marisa simți că o apucă furia.

– Oamenii aceia au motive serioase să se plângă, zise ea. Poate că nu vi s-a spus ce se petrece pe pământurile dumneavoastră și aș vrea să cred că nu cunoașteți gravitatea situației. Mina este periculoasă. Dar domnul Nicholson a refuzat să asculte plângerile minerilor, chiar

și atunci când unul dintre ei a murit după o cădere de pietre provocată de prăbușirea grinzilor de susținerea care sunt complet putrede!

Văzu cum furia se șterge de pe chipul celui din fața ei.

– Este adevărat?

– Am văzut cu ochii mei starea în care se află mina și am promis că o veți vedea și dumneavoastră.

– Te aștepți ca eu să mă duc acolo singur?

– Nu vă vor face nici un rău. Încercați doar să le înțelegeți suferințele. Și, sinceră să fiu, nu există alternativă: vă veți duce și vă veți convinge singur de condițiile lor de muncă, așa cum le-am promis.

– Și ca să fii sigură că voi face ce vrei dumneata, le-ai lăsat-o pe Aline ostatic?

– Ce credeți că aș fi putut să fac, din moment ce era în mâinile lor? Să mă lupt cu vreo douăzeci de bărbați? Iar dacă aduceați poliția, așa cum de fapt se așteptau ei din partea dumneavoastră, la început, este foarte puțin probabil să vă mai fi găsit fiica în viață la sfârșitul luptei.

Marisa tăcu și se făcu liniște.

– Înțeleg că ai acționat așa cum ai crezut că e mai bine, zise el în sfârșit, pe un ton total diferit de cel dinainte. Mă duc să mă schimb. Vrei să rogi să-mi pregătească un cal?

– Am făcut-o deja, răspunse ea. Încă ceva... am trimis la mină toată hrana disponibilă la castel.

Nici de data asta, ducele nu-și putu ascunde stupoarea.

– Sunt în grevă de mai bine de trei săptămâni. N-au bani și n-au absolut nimic de mâncare.

– Ai fi putut să aștepți ca eu să vorbesc cu acești oameni.

Nu mai părea iritat, dar în vocea lui era o nuanță de dezaprobare care o răni pe fată.

– Copiii suferă, n-au timp să aștepte, zise ea. Așadar, tot nu înțelegeți? Pur și simplu mor de foame! Pentru ei, câteva ore în plus sunt o veșnicie. Îl simți totuși în continuare supărat pe ea, și își ridică sfidător bărbia. I-am spus domnișoarei Whitcham că îmi asum întreaga responsabilitate. Dacă dumneavoastră considerați că ceea ce am făcut este o extravaganță inutilă, sunt gata să plătesc totul din buzunarul meu.

O strălucire de furie trecu prin ochii ducelui.

– Și cum ai putea dumneata, domnișoară Mitton, să-ți permiți să plătești? Poate că te oferi să-mi achiți banii din câștigul de pe vânzarea cărții dumitale?

Marisa avu impresia că încasează o lovitură de crevașă. Era deja palidă, dar acum deveni livid, apoi se împurpură.

– Îmi pare rău, scuză-mă, zise el pe un cu totul alt ton, înainte ca ea să poată spune ceva. N-ar fi trebuit să spun asta, iartă-mă.

Marisa nici nu putu să-i răspundă, doar îl privea. Câteva clipe se fixară reciproc cu privirea, într-o liniște totală. Apoi el se întoarse și, fără un cuvânt, ieși din încăpere ca să se ducă să se schimbe.

Câteva minute mai târziu, galopau unul lângă altul prin parc. La început, Marisei îi fu greu să-și controleze calul plin de elan.

N-avea nici un chef să vorbească cu însoțitorul ei care, cu buzele strânse, părea foarte îngândurat. Abia când, din cauza copacilor, își încetiniră mersul, el îi puse o întrebare:

– Aline este foarte speriată?

– A fost uimitor de curajoasă, răspunse Marisa. Este convinsă că vă așteptați să se poarte astfel și eu i-am spus că vă reprezintă.

Răspunsul lui Milverley o surprinse.

– Mulțumesc, zise el simplu.

Nu mai vorbiră până la următorul pâlc de copaci care-i despărțea de mină, la dreapta căreia se grupau casele minerilor. Instinctiv, își opriră caii sub copaci.

– A trecut multă vreme de când n-am mai fost pe-aici, remarcă ducele. N-am lăsat mina asta deschisă decât din sentimentalism. Poate că ar trebui s-o închid.

– Cei mai mulți dintre oamenii de aici sunt prea bătrâni ca să mai învețe o altă meserie, zise Marisa. Dar, încetul cu încetul, în timp, ați putea s-o închideți și să-i folosiți pe cei mai tineri la alte munci, pe domeniu. Aveți tot felul de meseriași, zidari, dulgheri, fierari. Celor tineri le este ușor să învețe o nouă meserie. Pentru copii ar trebui să existe o școală. Ducele nu spuse nimic, așa că Marisa continuă: Poate că există vreuna, dar m-aș mira.

– Asta vrea să însemne că este o problemă de care ar fi trebuit să mă ocup mai de mult, tot eu?

– Cine altcineva? Oamenii aceștia depind de dumneavoastră.

– Așa cum ți-am mai spus, domnișoară Mitton, ești de o remarcabilă franchețe, zise el pe un ton rece.

Își îndemnă apoi calul cu cravașa și Marisa îl urmă.

Așa cum ea prevăzuse, minerii îl așteptau, dar mult mai numeroși, adunându-se între timp și cei care fuseseră plecați în căutarea unei

aprovizionări iluzorii. Probabil că pământurile din apropiere fuseseră golite de multă vreme de tot ce-ar fi putut fi comestibil.

Pe măsură ce se apropiau, Marisa putea să citească pe fețele lor o expresie de surprindere aproape copilărească. Știa că ei n-o crezuseră atunci când le promisese că se va întoarce singură, doar cu ducele. Se așteptaseră evident să aibă de înfruntat autoritățile și fără îndoială că cei mai tineri le reproșaseră vârstnicilor că o lăsaseră să plece.

Acum, exista o oarecare slugărnicie în felul în care se repeziseră să-i țină hățurile calului lui Milverley și s-o ajute pe fată să coboare.

Ducele se îndreptă imediat spre bărbatul cu care Marisa avusese de-a face prima oară și care-i conducea pe ceilalți. Îi întinse mâna.

– Te numești Cobbler, nu-i așa? L-am cunoscut pe tatăl dumitale când eram copil. Și bunicul dumitale a lucrat tot aici.

– Exact, domnule duce.

– Mi s-a spus că aveți necazuri. Cel mai bine ar fi să-mi povestești totul, începând chiar cu dumneata, Cobbler. Voi asculta după aceea ce au de spus și ceilalți.

Minerii îl înconjurară imediat și Marisa se adresă omului care ținea caii.

– Mă duc s-o văd pe domnișoara Aline. Ai vrea să mă ajuți să încalec?

El se execută imediat și, foarte repede, Marisa străbătu distanța care-i despărțea de case. În fața uneia dintre ele ședea un băiat de vreo cinci-sprezece ani. Marisa îi făcu semn să se apropie și el veni imediat să apuce hățurile calului.

Ea coborî, ușa se deschise imediat și Aline se repezi alergând spre ea.

– Te-ai întors... te-ai întors! strigă ea. Oh! Cât mă bucur! Tata unde este?

– Un pic mai departe. Va veni în câteva clipe să te vadă.

Cu un braț în jurul umerilor fetiței, Marisa se adresă, pe deasupra capului ei, doamnei Crake care apăruse în prag.

– Vă mulțumesc că v-ați ocupat de ea.

– A fost o plăcere, domnișoară. Este o adevărată domniță.

În aceeași clipă, Marisa auzi zgomot de roți și, întorcându-se, zări căruța care se apropia pe drumul desfundat ce despărțea cele două rânduri de case.

Alături de vizitiu mai era un băiat de la grajd și un altul în spatele lui. Marisa le ieși în întâmpinare și căruța se opri.

Ca prin minune, toate ușile se deschiseră și femeile cu copiii se repeziră afară. Servitorul care stătea în față dădu la o parte prelata și Marisa văzu hrana îngrămădită în căruță.

Una dintre femei scoase un strigăt de uimire și, aproape imediat, urmă un concert de exclamații, de comentarii asurzitoare. Mergând pe lângă căruță, Marisa se adresă omului, care se ridicase în picioare:

– Spune-le să mă asculte, zise ea.

– Liniște! tună el. Domnișoara vrea să vă vorbească!

Avea o voce puternică și autoritară. În clipa următoare, nu se mai auzeau decât țipetele câtorva copii și plânsetele sugarilor.

– V-am adus de mâncare, zise Marisa. Pentru început voi distribui tuturor femeilor care au copii, câte un ou pentru fiecare, o bucată de pâine și unt. Le veți spune acestor domni câți copii aveți și vă sfătuiesc să vă duceți apoi repede să fierbeți ouăle până ce noi vom tranșa carnea. Va fi destulă pentru toată lumea, iar laptele pentru cei mici va sosi curând.

O adevărată explozie de bucurie salută acest anunț.

– Cinci dintre voi să-mi aducă aici mesele lor de bucătărie și să mă ajute să tai carnea. V-am adus și vânat care trebuie jupuit și pus la fiert. Din iepurii pe care vi i-am adus, fiecare familie poate să-și facă tocană. Aruncă o privire conținutului căruței și adăugă: Nu mai știu ce s-a mai pus aici, dar contez pe voi ca totul să fie împărțit echitabil. Până mâine, sunt singură, totul se va schimba și veți avea bani să vă cumpărați ce vă mai trebuie. Dar deocamdată, tot ce putem face este să ne asigurăm că toată lumea are ceva de mâncare.

De data asta, femeile o aplaudară și, în ciuda glasurilor lor slabe, Marisei i se umplură ochii de lacrimi.

Reușise să organizeze o operație care s-ar fi putut transforma în haos.

Oamenii de la conac împărțiră ouăle, bucățile de pâine și porțiile de unt. Femeile începură să taie jamboanele și să porționeze vânatul.

Marisa se felicita că avusese ideea să aducă și cuțite ascuțite pentru a ușura munca.

Din proprie inițiativă, domnișoara Whitcham adăugase proviziilor cutii mari cu pateu de porc, o putină cu brânză și mai mulți pui proaspăt fripți.

Marisa tăie puii și-i împărți mamelor cu copii foarte mici. Felul în care acestea îi mulțumiră avea ceva patetic.

Când începuseră să se împartă primele porții de unt, ouă și pâine,

Marisa văzuse copii de cinci-șase ani smulgând din mâinile mamelor lor bucățile de pâine și devorându-le, fără să mai aibă răbdare să aștepte și restul.

În sfârșit, căruța se goli, dar Marisa avea acum certitudinea că în fiecare casă există destulă mâncare pentru o masă bună. Poate că pentru un adult care nu mâncase ca lumea de mai multe săptămâni nu era prea mult dar oricum, astă-seară, nimănui nu-i va mai fi foame.

Femeile tocmai tranșau ultimul jambon când ducele, însoțit de Cobbler și camarazii săi, se întoarseră de la mină. Alina fu prima care îl văzu.

– Tată! strigă ea. Tată!

Lăsând-o pe Marisa, de care nu se dezlipise până acum, se repezi înaintea lui.

Marisa fusese prea ocupată ca să se mai gândească la felul cum arăta copila și se întrebă deodată ce-o zice el de fața ei mânjită și de mâinile murdare.

La urma urmei, își zise ea, asta o să-i facă bine. La castel, el privea viața printr-un geam colorat. Vedea sărăcia și lipsurile, dar nu era în contact direct cu ele, nu putea să înțeleagă ce înseamnă suferința umană.

Și Aline, la fel ca și ceilalți copii și femeile din rândul aristocrației, habar n-aveau ce înseamnă „poporul", habar n-aveau despre condițiile lamentabile în care trăia majoritatea acestor dezmoșteniți ai sorții. Și totuși, gândi Marisa, ea însăși învățase că luxul nu era sinonim cu fericirea, și un stomac sătul, cu mulțumirea sufletească.

Ea însăși își dăduse seama că îi fusese îngrozitor de greu să vadă suferințele morale și fizice ale celorlalți și că n-avea decât o singură dorință: să le ușureze durerea, oriunde s-ar fi aflat aceasta.

„N-ai putea tu să-l ajuți pe duce?" o întreba inima ei. „Nu pe el, nu... niciodată!" gândi ea cu amărăciune, amintindu-și de disprețul, de condamnarea din glasul lui atunci când îi spusese să plece.

O privi pe Aline alergând spre tatăl ei și, cu surprindere, îl văzu pe acesta întinzându-și brațele spre fiica sa și ridicând-o atunci când ea se repezi să-l îmbrățișeze. Era evident un gest spontan și, Marisa era sigură, era pentru prima oară când își săruta copila. Aline își încolăci brațele pe după gâtul lui și, cu ea în brațe, el se apropie de Marisa.

– Văd că ai fost ocupată, zise el când ajunse în dreptul ei.

– Am împărțit totul cât s-a putut de echitabil, răspunse ea fără să-l privească. Cel puțin, copiii vor avea ce să mănânce astă-seară.

Aruncă o privire spre minerii care-l urmaseră pe duce.

– Laptele nu va întârzia să sosească, adăugă ea adresându-i-se lui Cobbler. Evident, este destinat celor foarte mici. Am cerut să mai trimită ouă și poate că va mai fi și niște unt, dar mă îndoiesc că vom mai găsi pâine.

– O să ne descurcăm, răspunse Cobbler. Domnul duce a fost foarte generos.

Marisei i se păru că Milverley o privește ironic, provocând-o să-i găsească ceva de reproșat.

– Mă bucur, se mulțumi ea să zică.

– Acum, am să-mi duc fiica acasă, zise ducele. A avut o zi lungă. O puse jos și întinse mâna. La revedere, Cobbler. Și data viitoare, dacă ceva nu merge, vino chiar dumneata la mine la castel. Va fi mult mai bine dacă ne vom rezolva problemele între noi.

– Am înțeles, domnule duce. Și mulțumim pentru ceea ce ne-ați promis.

– Veți avea banii mâine la prima oră și mă voi ocupa imediat și de celelalte lucruri despre care am vorbit.

– Vă mulțumim mult, răspunse Cobbler, iar camarazii lui murmurară și ei aprobator.

Li se aduseră caii ducelui și Marisei.

– Trebuie s-o iau pe Aline cu trăsura? întrebă fata.

– Cred că preferă să vină cu mine.

Îi spuse câteva cuvinte unui valet care i-o întinse pe Aline după ce el urcă în șa. Fetița se așeză călare în fața tatălui său.

– Ce amuzant este, tată! Niciodată n-am încălecat pe un cal atât de mare.

Celălalt servitor o ajută pe Marisa să încalece și ducele își luă la revedere de la mineri.

– Mă bucur că v-am putut vedea pe toți. La revedere.

Se îndepărtară însoțiți de aplauzele lor și, încă o dată, Marisa simți lacrimile înțepându-i ochii.

„Probabil că sunt obosită", gândi ea. Și chiar așa era.

Nu dormise deloc noaptea trecută și nu mâncase nimic la cina frugală din seara când coborâse în bibliotecă, cu manuscrisul sub braț. Aproape

că uitase de întâmplarea îngrozitoare din ajun, pentru că fusese foarte ocupată toată ziua, căutând s-o salveze pe Aline și să-i ajute pe copiii minerilor.

Acum însă, umilința provocată de furia ducelui și felul insultător în care o sărutase, o învăluiau ca o ceață neagră.

Timp de câteva ore, avusese responsabilitatea unei situații foarte delicate. Luase hotărâri, obligase oamenii să i se supună, și reușise până la urmă ceea ce ținea aproape de un miracol.

Dar clipa ei de glorie trecuse. Nu mai era decât femeia surprinsă într-o situație rușinoasă. O creatură abjectă, atrasă de latura murdară a lucrurilor, de dispreţuit pentru un om demn de acest nume. Încă mai resimțea șocul pe care-l avusese în clipa când, privind de pe galeria de sus a bibliotecii, îl văzuse pe duce cu manuscrisul ei în mână.

Drumul de întoarcere i se păru extrem de lung. Aline avea multe lucruri să-i spună tatălui său și acesta nu apucă să vorbească cu Marisa. Intraseră pe sub copaci când acesta îi spuse pe un ton sarcastic:

– Sper că ești mulțumită, domnișoară Mitton.

– Ce le-ați promis?

– O creștere de salariu și că vor fi plătiți pentru săptămânile de grevă. Noi fonduri pentru susținerea minei, tot materialul necesar pentru siguranța minei, o casă și o pensie pe viață pentru văduva și copiii celui mort.

– E minunat!

– Am sugerat de asemenea ca dulgherii de pe domeniu să facă reparațiile importante ale caselor. Dacă dumneata, împreună cu Aline, mai ai de gând să calci prin asemenea locuri, atunci ele trebuie să fie ameliorate.

– Trebuie să fie în primul rând pentru locatarii lor.

– Intențiile mele sunt de bună-credință, domnișoară Mitton, deși, sunt sigur, dumneata vei găsi ceva de criticat la ele.

– Nu am deloc această intenție, răspunse ea cu voce scăzută. Eram sigură că dumneavoastră nu știați ce se întâmplă.

– Dar, așa cum ai remarcat dumneata, era o greșeală în sine faptul că eu nu eram la curent.

– Sunt foarte săraci, tată, interveni Aline. Dorm pe jos, au numai scaune foarte tari și de multe ori sunt chiar rupte.

Tatăl ei nu răspunse și, o clipă mai târziu, Aline adăugă:

– Le-am promis jucăriile mele fetițelor de aici, dar nu știu dacă ele au înțeles exact ce este aia o jucărie. N-au așa ceva, n-am văzut nici măcar una.

– O să facem în așa fel încât, pe viitor, lucrurile să se schimbe, promise ducele, și Marisei i se păru că percepe o notă de stânjeneală în glasul lui.

Traversară pădurea și el îl lansă pe Samson într-un trap rapid spre castel. Mai aveau însă un drum destul de lung de străbătut și, când intrară în sfârșit pe aleea principală, Aline nu spuse nimic. Marisa își dădu seama că trebuie să fi fost foarte obosită.

Nu mâncase nimic de prânz, nu se odihnise și probabil că-i fusese foarte frică. Când tatăl său opri calul, ea dormea deja. Un valet care le ieșise în întâmpinare o luă în brațe de pe șa.

– Du-o direct în camera ei, îi ordonă ducele.

Un alt valet o ajută pe Marisa să descalece. Când atinse pământul, se simți dintr-o dată amețită. Era teribil de obosită și se întreba dacă va mai avea puterea să urce scările de la intrare.

Ducele i-o luase înainte și, când ea ajunse în holul de la intrare, el era deja înconjurat de o mulțime de lume.

Marisei i se păru că aude vocea surescitată a domnișoarei Whitcham venind de foarte departe, și deodată parcă nu mai avu aer.

Instinctiv, fără să-și dea seama ce face, își scoase pălăria. Apoi, totul se învârti în jurul ei și se cufundă în întuneric.

*
* *

Mergea printr-un tunel lung la capătul căruia licărea o lumină foarte slabă.

Se gândi că poate era călare și apoi dintr-o dată înțelese că era în brațele cuiva. Probabil că leșinase și, brusc, își dădu seama cine o poartă-n brațe.

Avu un sentiment de siguranță, de confort, necunoscut până acum. Ducele o ținea strâns în brațe, dar cu o asemenea ușurință încât ea era conștientă că pentru el asta nu însemna nici un efort.

El mergea cu pași regulați și, fără să deschidă ochii, Marisa înțelese că urca scara spre etajul doi.

Ieri, el o sărutase și ei îi fusese teamă de ce va urma; acum era minunat să fie atât de aproape de el, să-i simtă forța brațelor.

Ar fi vrut să-și ascundă fața pe umărul lui. Dar rămase nemișcată, gândindu-se că niciodată nu va mai avea parte de un asemenea moment,

niciodată nu-i va mai simți bătăile inimii atât de aproape de obraz. Cineva deschise ușa camerei și Marisa se simți transportată în încăpere.

El o culcă încetișor și ea rezistă impulsului absurd de a-și întinde brațele și de a se agăța de el.

– Așezați-o în pat, îl auzi ea ordonând cu vocea lui gravă. Este complet epuizată. Și încercați s-o convingeți să mănânce ceva.

– Da, domnule duce.

Era vocea intendentei. Marisa crezu că ducele se îndepărtase și bătu ușor din pleoape. Îi simți însă imediat mâna pe mâna ei și îl auzi spunând încet:

– Îți sunt profund recunoscător, domnișoară Mitton.

„Și-a dat seama că sunt conștientă", gândi ea neliniștită. Apoi îi auzi pașii străbătând încăperea și coborând scara.

Ea era într-o asemenea stare de oboseală încât se lăsă dezbrăcată. Una dintre cameriste îi puse o cămașă de noapte și îi scoase agrafele din păr. Îi aduseră apoi de mâncare și, ca să le facă plăcere, ea bău puțină supă și înghiți o bucățică de pui.

Asta îi ceru însă un efort atât de mare încât se simți ușurată când în sfârșit o lăsară singură. Imediat se cufundă într-un somn fără vise.

Trebuie să fi dormit mult pentru că, atunci când se trezi, camera era cufundată în întuneric. Rămase întinsă pe pat gândindu-se la ceea ce se întâmplase, amintindu-și cel mai clar de atingerea brațelor ducelui atunci când o dusese în camera ei.

În ajun, când se hotărâse să plece de la castel, crezuse că ultima amintire care-i va rămâne despre el va fi felul în care o insultase, furia din glasul lui atunci când îi ordonase să dispară.

Acum însă, știa, nu va putea uita niciodată senzația de siguranță pe care i-o dăduse îmbățișarea lui, atunci când o urcase pe scări ca pe un copil adormit, nici blândețea cu care o pusese pe pat.

„Îți sunt profund recunoscător", îi spusese el...

Percepuse în glasul lui atâta bunătate, atâta recunoștință încât Marisei îi venea să plângă. Apoi, inundată de dragostea ce i-o purta, își aminti brusc de reproșurile lui usturătoare la adresa cărții.

Auzea din nou tonul acela dispreţuitor și își dădu seama că el nu-și manifestase toată această amabilitate decât pentru felul în care ea știuse să se ocupe de mineri. De fapt, între ei nu se schimbase nimic: el continua s-o dispreţuiască și nimic nu-i va schimba părerea, orice ar face ea. Nu, era sigură, nu va avea puterea să mai dea ochii cu el.

Trebuia să plece de la castel așa cum plănuise. Dacă n-o va face de bunăvoie, el o va alunga, nu exista nici o îndoială în această privință. Iar ea nu va fi în stare să suporte umilința. Cu gândul la condamnarea pe care i-o citise pe față, la asprimea vocii lui când o izgonise, Marisa se ridică în pat și întinse mâna după chibrituri.

Aprinse o lumânare și pendula de pe șemineu îi arătă că era aproape ora cinci. Curând se va lumina de ziuă; trebuia ca ea să plece înainte ca oamenii de la castel să se trezească.

Se sculă din pat și se îmbrăcă. Nu se simțea încă prea sigură pe picioare și gândurile îi erau încă un pic confuze, dar somnul îi risipise o mare parte din oboseală. Își puse costumul albastru de călătorie. Unul dintre cufere fusese urcat din nou în cameră, fără îndoială pentru a permite cameristelor să-i găsească o cămașă de noapte.

Se mai gândi câteva clipe apoi hotărî că rochiile pe care i le dăduse mătușa sa nu mai aveau nici o importanță pentru ea. Ele fuseseră destinate unui lucru deosebit. Totul însă era acum de domeniul trecutului. Nu va mai lua nimic cu ea.

Poate că mai târziu, îi va scrie domnișoarei Whitcham ca s-o roage să-i trimită bagajele la adresa mătușii sale din Londra. Până una-alta, nimic din conținutul cuferelor nu-i mai era necesar. Își puse pieptenele și peria de păr în geanta de piele în care se aflau bijuteriile ei și care conținuse și manuscrisul.

Când fu gata, Marisa scoase din sertar scrisoarea pe care i-o scrisese Alinei.

Cu o lumânare în mână, traversă palierul și puse plicul pe masa din sala de studiu. Apoi coborî și, printr-o ușă lăturalnică, ieși și se îndreptă spre grajduri.

Auzi voci pe la bucătărie dar nu se întâlni cu nimeni.

Doi rândași tineri măturau prin grajd. O priviră cu surprindere.

– Vreau să-mi pregătiți imediat o trăsură care să mă ducă la gară. Trebuie să ajung la Londra.

– Foarte bine, domnișoară.

Chiar dacă li se părea ciudat ca un locatar al castelului să vină el însuși la grajduri în loc să trimită un servitor, nu spuseră nimic. Foarte repede, scoaseră trăsura și înhămară caii.

Un vizitiu, punându-și în grabă livreaua, urcă pe scaunul din față și apucă hățurile. O ajutară pe Marisa să se așeze, apoi unul dintre rândași sări alături de vizitiu.

Trăsura se urni din loc și Marisa se lăsă pe pernele moi. De data asta, nu mai privi nici castelul nici frumusețea peisajului. Avea impresia foarte clară că fugea.

Nu pleca pur și simplu, fugea de ceva prea stăruitor care parcă se agăța de ea, insista să nu plece. Era o senzație absurdă, pe care nici măcar nu putea să și-o explice, dar indiscutabil prezentă. Simțea o nevoie intensă să mâne caii mai repede.

N-ar fi fost surprinsă dacă ar fi auzit în urma ei un zgomot de galop și răsunând un ordin către vizitiu să oprească iar ei, să se întoarcă. Avea impresia că plutește într-un vis, dar un vis atât de real, încât era perfect conștientă de bătăile violente ale inimii ei. Gâfâia de parcă străbătuse o distanță lungă fugind.

Ajunseră la gară și rândașul îi deschise ușa trăsurii.

– La ce oră sosește primul tren? întrebă ea.

– Nu cred ca trenul cu lapte să fi trecut, domnișoară.

În timp ce vorbea, băiatul se apropiase de semnal ca să-l pună în funcțiune.

„Repede, să vină repede!" Abia se abținea să strige.

Pe peron era frig și începuse să tremure. Vântul de noiembrie îi mușca obrajii și i se strecura prin haine. Această mușcătură însă îi întărea hotărârea de a pleca, de a fi liberă, de a lăsa în urmă acest trecut apropiat care se agăța de ea cu încăpățânare.

Rezistase ispitei de a privi în urma ei pe drum. Cine ar fi putut s-o urmărească? Cine ar fi putut dori cu adevărat s-o împiedice să plece?

Apoi auzi șuieratul trenului și zări rotocoalele de fum dincolo de o curbă îndepărtată.

– Este trenul lăptarilor, domnișoară, îi zise băiatul de la grajd. De obicei are și două vagoane de călători, dar la ora asta nu-i prea multă lume. Privi convoiul înaintc să adauge: Vă întoarceți diseară, nu-i așa, domnișoară? Aveți vreo idee cam la ce oră va trebui să venim să vă luăm?

O clipă, Marisa fu surprinsă de întrebare. Apoi, înțelese că absența bagajelor îl făcu să creadă că nu va rămâne decât peste zi la Londra.

Fără să știe de ce, îi veni greu să-i spună adevărul, dar până la urmă reuși.

– N-am să mă mai întorc, zise ea pe un ton ferm.

Capitolul 9

Marisa traversă biroul tatălui său și rămase o clipă la fereastră, privind grădina neîngrijită.

Era o zi tristă de noiembrie. Noaptea fusese foarte rece și ultimele frunze ale copacilor căzuseră. Ramurile golașe se profilau pe cerul cenușiu. Și în inima fetei totul era cenușiu. Străbătută de un fior se depărtă de fereastră și se apropie de foc. Cu mâinile întinse spre flăcările din șemineu, se întreba de ce nimic nu-i putea veni de hac frigului ce-i înghețase parcă sângele.

„Are inima înghețată", îi spusese ea mătușii sale odată.

Era îmbrăcată într-una din rochiile negre pe care le cumpărase dintr-un magazin din Saint-Alban, la moartea tatălui său. Materialul din care era făcută era sărăcăcios dar nu-i putea ascunde contururile perfecte ale corpului, și îi scotea în evidență albul strălucitor al pielii și părul roșcat ca focul.

Dimineață, când se sculase, și-l strânsese într-un coc pe ceafă, și-l prinsese în grabă cu agrafe și se depărtase de oglindă.

Știa prea bine că n-ar fi văzut decât o privire abătută și nefericită, cearcăne adânci după o noapte nedormită, și niște buze încă fremătând la amintirea lacrimilor amare vărsate pe pernă.

Se întorsese acasă ca un animal rănit, căutând un sanctuar de liniște și lucruri ce-i erau familiare, dar găsind prea puțină consolare în amintirea trecutului.

Îi era imposibil să nu se simtă urmărită de vocea tatălui său,

proclamându-și ura împotriva înaltei societăți, pornit împotriva tuturor celor ce purtau un nume nobil, repezindu-se cu sete asupra tuturor detaliilor scandaloase și afirmând, pentru a-și susține convingerile, că toate relele de care suferă țara sunt doar din vina aristocrației.

„Cum am putut să fiu atât de proastă și să-l cred?" se întreba ea acum.

Dar el îi transmisese în așa măsură animozitatea lui încât ar fi fost un miracol ca ea să fie atât de puternică încât să nu se lase influențată.

Acum însă avea impresia că toată ura pe care o acumulase, toate convingerile pe care și le însușise cu o asemenea sete, toate dorințele de răzbunare dispăruseră ca prin minune.

Nu avea nevoie să se întrebe ce anume provocase o asemenea schimbare, știa prea bine: dragostea.

Pe drumul de întoarcere spre Londra, sperase că, din moment ce fugise, va putea să șteargă din viața ei săptămânile petrecute la Vox Castle, să le uite. Dar cu cât creștea distanța care o despărțea de duce, cu atât durerea ei creștea.

Cum va putea să uite vreodată că el o ținuse de două ori în brațe, o dată de furie, altă dată de milă? Îi era de ajuns să închidă ochii ca să se simtă purtată în brațe pe scări, să-i simtă iar atingerea, amabilitatea și sinceritatea din glas atunci când îi mulțumise.

Doar gândul la toate aceste lucruri îi umplea ochii de lacrimi. Făcuse un efort teribil ca să nu se prăbușească și să izbucnească în plâns înainte de a ajunge acasă, în patul ei cel mic din Barrington Park.

Servitorii, bătrânul Bates și soția lui, nu fuseseră surprinși să o revadă.

– Ne întrebam când o să avem vești de la dumneavoastră, milady, spusese Bates.

Îi pregătiseră cina, dar ea nu fusese în stare să se atingă de nimic. Se ridicase grăbită de la masă pentru a urca să se încuie în camera ei și să plângă până la epuizare.

Dimineața, când se trezi, își promisese să fie curajoasă.

Viața mergea înainte, și chiar și cei care sufereau pentru că aveau inima zdrobită trebuiau să găsească ceva de făcut ca să poată uita de-a lungul anilor. Cu toate acestea, Marisa se întreba cum va putea trăi cu aceste amintiri.

Nu numai că dragostea pentru Milverley era atât de mare încât doar gândul la el o făcea să izbucnească în lacrimi, dar îi lipsea și Aline.

Se atașase profund de fetiță și simțise o bucurie imensă schimbând-o, atât în aspectul ei exterior cât și în comportament, educând-o și culegând atât de repede roadele eforturilor sale.

Aline era cu adevărat fiica lui Milverley. Avea încăpățânarea și spiritul lui de decizie, dar avea mult și din farmecul și generozitatea lui. Moștenise de la el și acea calitate de care dăduse dovadă discutând cu minerii: capacitatea de a înțelege greutățile altora.

Aline avea toate aceste calități, poate mai puțin pronunțate; dar dacă, în copilărie, va fi supusă unor influențe pozitive, ea va deveni cu siguranță o femeie cu o personalitate puternică. Vor ști însă s-o educe așa cum trebuie?

Gândul că o nouă guvernantă va risipi tot binele pe care ea i-l făcuse Alinei, era o tortură în plus pentru Marisa. Cel puțin, putuse să-i redea fetiței afecțiunea tatălui său...

În această privință nu exista nici o îndoială; atitudinea ducelui față de Aline se schimbase din clipa în care el își dăduse seama că ea era într-adevăr copilul lui și că minciuna în care crezuse atâția ani nu era decât invenția, din dorință de răzbunare, a unei femei bolnave. Cu timpul, tatăl și fiica se vor apropia din ce în ce mai mult.

Avu o strângere de inimă la gândul că ea nu va fi acolo ca să vadă cum, datorită ei, cei doi vor fi foarte uniți.

Întinse mâinile spre flăcări și se străduí să se gândească la problemele ei imediate. Auzi ușa deschizându-se în spatele ei și pe bătrânul Bates, care trecuse de mult de vârsta pensionării, intrând în încăpere târându-și picioarele.

– Am venit s-o întreb pe milady ce i-ar plăcea să mănânce la prânz, zise el cu o voce tremurată.

– Nu vreau nimic, mulțumesc.

– Milady, nu vă folosește la nimic să vorbiți astfel, răspunse cu familiaritatea dojenitoare a unui bătrân servitor de familie. Doamna Bates și cu mine suntem îngrijorați pentru milady. N-ați mâncat nimic aseară și nici nu v-ați atins de micul dejun, deși doamna Bates și-a dat toată silința să găsească pentru dumneavoastră, un ou de rață!

– Știu, Bates. Mulțumește-i din partea mea, te rog, dar nu mi-e foame.

– Ne întrebăm dacă nu cumva sunteți bolnavă.

– Nu. Mă simt bine. Sunt doar obosită.

– Văzându-vă, milady, ne-am putea teme că vă suflă vântul ca pe un fulg.

Bătrânul se opri o clipă și, dacă Marisa tăcu, el continuă:

– Doamna Bates s-a gândit să pregătească pentru prânz friptură de miel în aluat. Domnului conte, Dumnezeu să-l odihnească, îi plăcea foarte mult.

– Sunteți foarte drăguți. Mă voi strădui să mănânc un pic.

– Am să-i spun doamnei Bates, și va fi foarte bucuroasă!

Bătrânul se pregătea să iasă când Marisa îl strigă:

– Bates, ce se mai aude cu casa? Nu știu ce a hotărât unchiul meu.

– Cred că domnul conte George vrea să facă multe reparații și se spune că muncitorii vor fi aici peste vreo două săptămâni, dar nu cunosc amănunte. Am aflat doar printr-o scrisoare că domnul conte a angajat un nou administrator.

– A venit un nou administrator?

– Da, milady. S-a instalat la ferma Combe săptămâna trecută. Este un om bine crescut și sper că va face unele îmbunătățiri. Ar fi și nevoie de așa ceva.

– Într-adevăr. Dar ce veți face voi, doamna Bates și dumneata?

– Domnul conte ne oferă o căsuță în sat, milady. Suntem nerăbdători să ne retragem și noi la pensie. De aproape șaizeci de ani suntem în acest serviciu și, ca să vă spun sincer, suntem prea bătrâni ca să mai facem față.

– O să-mi lipsiți, Bates. Casa nu va mai fi aceeași fără voi.

– Milady va locui aici?

Ea scuturâ din cap.

– Nu. Am de gând să mă duc s-o văd pe domnișoara Gillingham în după-amiaza asta. Sper să pot sta o vreme cu ea, până ce îmi voi găsi ceva de lucru.

– Oh! Sunt sigur că va fi foarte bucuroasă să vă vadă, milady. A venit pe-aici la vreo câteva zile după ce ați plecat la Londra.

– Adevărat?! exclamă Marisa. Îmi pare rău că n-am fost aici s-o văd.

– Și ei i-a părut rău că nu v-a găsit. Ca să vă spun adevărul, domnișoara Gillingham se plictisește foarte tare singură.

– Dar dorința ei cea mai mare era să se retragă la pensie! Nu pentru că ar fi prea bătrână. Cred că n-are mai mult de șaizeci de ani. Dar întotdeauna a spus că, după ce va pleca de aici, nu va mai preda nicăieri.

– Așa vorbesc oamenii, comentă Bates cu înțelepciunea omului în vârstă. Dar se întâmplă, milady, că atunci când nu mai au nimic de făcut, timpul li se pare interminabil. Și n-aș zice că domnișoara Gillingham ar fi bolnavă. După spusele ei, cred că ar avea de gând să își mai ia niște elevi, dacă va găsi așa ceva la Little Minus.

– Ei bine! Nu se va mai plictisi dacă am să stau cu ea.

– Nu, așa este, recunoscu Bates. Domnișoara Gillingham ține atât de mult la milady încât adeseori ne-am gândit, domna Bates și cu mine, dacă nu cumva ea s-a pensionat pentru că n-a mai vrut să aibă alt elev după dumneavoastră.

– Nu prea-mi vine să cred, răspunse Marisa zâmbind.

– Păcat, milady, că n-au mai fost și alți copii în familie, de care ea s-ar fi putut ocupa după ce dumneavoastră v-ați făcut prea mare ca să mai luați lecții.

– Este un lucru pe care l-am regretat și eu toată viața, oftă Marisa. Am fost un copil foarte singur.

– Oh! Așa este. Cu domnul conte căruia nu-i plăceau vizitele și care nu voia să-i intre nimeni în casă... Se poate spune că n-a fost o viață potrivită pentru o fată.

– Poate că-i așa, într-adevăr...

Marisa se întoarse spre foc.

– Milady poate să fie sigură că domnișoara Gillingham o va primi cu brațele deschise. Acum, dacă milady vrea să mă scuze, mă duc să-i spun doamnei Bates că veți gusta din mielul ei în aluat. Asta a fost întotdeauna specialitatea ei.

Bătrânul se îndepărtă și Marisa rămase așezată, să contemple flăcările. Se va duce să-și vadă fosta guvernantă. Se va stabili la ea și va căuta să găsească ceva de făcut.

„Orice! În afară de scris!"

Pentru ea, acesta era de acum încolo un domeniu interzis în care nu se va mai aventura niciodată. Se gândi la manuscrisul ce arsese în camera ei de la Vox, cu paginile chircite de căldură, apoi înnegrindu-se și făcându-se scrum în flăcări. Revedea și acum resturile calcinate, când se trântise pe jos în fața șemineului, roasă de remușcări.

„Scormonitoare în mocirlă! Calomniatoare!" Aceste oribile cuvinte îi rămâneseră gravate în memorie și-n suflet.de putuse să cadă atât de jos? Cum de-l lăsase pe tatăl său s-o influențeze într-o asemenea măsură încât să facă din ea o persoană atât de rea?

Toate poveștile de pe vremea aceea veneau în întâmpinarea viselor ei romantice, a dragostei pe care o purta lumii sălbatice care înconjura casa părintească și care fusese consolarea adolescenței ei solitare...

Pe vremea aceea, i se păreau reale nimfele ce apăreau din ceața de deasupra râului din fundul grădinii...

Crezuse în spiridușii rătăcitori din umbrele copacilor, în fiecare noapte visase la înaltele fapte de arme și de istorie, din legendele a căror lectură o entuziasma.

Toată această lume a ei fusese mult prea reală, ca și „marionetele" abstracte ce dansau la ordinul tatălui său dar care, de fapt, nu fuseseră niciodată altceva decât cuvinte înșirate pe hârtie de cerneala ce se prelingea din pana lui.

Auzi ușa deschizându-se în spatele ei și vocea lui Bates anunțând-o:

– Un domn dorește s-o vadă pe milady.

Marisa se gândi că trebuie să fie vorba de noul administrator și, nedorind ca acesta să observe că ea plânsese, își scoase repede batista și își șterse ochii înainte să se întoarcă.

Apoi, foarte încet, sperând că noul-venit nu-i remarcase gestul, se întoarse... și încremeni.

Ducele era în fața ei.

Dimensiunile mici ale încăperii îl făceau să pară extraordinar de înalt și voinic. Era îmbrăcat într-un costum de oraș clasic, de culoare închisă, pe care ea nu i-l văzuse niciodată. Cuprinsă de panică, își zise că nu-i va putea vorbi, că ar fi bine să fugă, să se ascundă.

Dar el se afla între ușă și ea iar orgoliul recunoscut al Marisei îi veni în ajutor. Făcu apel la tot curajul ei și își înălță bărbia.

– De ce sunteți aici...? începu ea.

Apoi, străfulgerată de un gând atroce, strigă:

– ... Aline?

– Aline este bine, răspunse el cu blândețe. Mi-a cerut să te aduc înapoi la Vox.

O clipă, ea îl privi fix, apoi se întoarse.

– Nu!

Vorbise mai tare decât ar fi vrut și pereții biroului parcă îi trimiseră înapoi cuvintele, ca un ecou.

– Ieri dimineață, când am descoperit că plecaseși, Aline mi-a spus: „Te iubesc, tată, dar fără domnișoara Mitton aici, totul pare foarte pustiu. Nu vrei să ne-o aduci înapoi?"

Marisei i se păru că, în timp ce vorbise, el se mai apropiase de ea și, speriată, se îndepărtă de șemineu și se duse spre biroul așezat între cele două ferestre.

– Este... imposibil, zise ea cu o voce gâtuită.

– De ce?

Ea nu-i răspunse și, după câteva clipe, el o întrebă:

– De ce ai fugit?

– Mi-ați spus... să plec.

– Am vorbit furios fiind, dar dumneata știai că nu mă gândeam la așa ceva. Am crezut că ai uitat de furia aceea după tot ce s-a întâmplat a doua zi... când ai salvat-o pe Aline.

Marisa nu spuse nimic. Își puse ambele mâini pe birou și privea mapa de sris ca și cum n-o mai văzuse niciodată.

– N-ai vrea să uiți neînțelegerile noastre și să te întorci la castel? Avem teribil nevoie de dumneata... Aline și cu mine.

Era îngrozitor de greu să reziste blândeții vocii lui, mai greu decât tot ce întâmpinase ea până acum. Își ținea capul aplecat și o lacrimă pe care nu putuse să și-o rețină căzu pe birou, în fața ei. Încerca să-și regăsească stăpânirea de sine ca să poată vorbi, când el o întrebă:

– De ce plângi?

– Nu... nu plâng, răspunse ea repede, dar o altă lacrimă i se alătură primei.

– Privește-mă, Marisa, zise el.

Ea nici nu remarcă faptul că el îi spusese pe nume.

– Dacă nu plângi, continuă el cum ea nu se mișca, vreau să mă privești.

– Nu... nu pot, murmură ea.

– De ce? Și de ce nu vrei să te întorci la Vox? Știi bine câtă nevoie avem de dumneata.

– Nu... nu! strigă ea speriată.

– Spune-mi motivul, zise el cu blândețe.

Acum se afla exact în spatele ei și Marisa îi simțea apropierea.

Tremura și, cu ochii înecați în lacrimi, cu un efort imens, îi spuse adevărul:

– Îmi... îmi este rușine.

Îi simți imediat mâinile pe umerii ei. El o întoarse cu fața și Marisa închise ochii. Lacrimile curgeau nestăvilite pe obrajii palizi, buzele îi tremurau apoi, deodată, fără să știe cum, se trezi plângând în hohote, cu capul pe umărul lui, cu părul sub buzele lui.

– Nu vrei să încerci să-mi ierți toate răutățile pe care ți le-am spus, toate

cuvintele acelea neadevărate și crude? o întrebă el cu voce gravă. Pe atunci, nu știam nimic despre tatăl dumitale, Marisa, despre viața pe care ai dus-o aici. Eram doar furios pentru că o ființă atât de nobilă ca dumneata poate fi amestecată în ceva atât de neplăcut.

– L-am... l-am ars... Mi-am ars cartea, zise ea între două suspine. Dar... aveți dreptate! Eu nu făceam altceva decât să... scormonesc prin mocirlă. Este un lucru demn de dispreț... murdar... și mă simt atât de umilită.

– Draga mea, draga mea, uită toate astea. Trebuia să fi înțeles că te-am iubit din prima clipă în care te-am văzut!

Marisei i se păru că tot ce se întâmplase până acum nu fusese decât un vis. Acum însă, trăia cu adevărat, îl auzea spunând cuvinte pe care crezuse că nu-l va auzi niciodată rostindu-le.

– Nu-i... adevărat, murmură ea.

– Ba da, este adevărat.

Cu o extremă tandrețe, cu vârful degetelor, el îi ridică fața. Lacrimile se agățaseră de genele ei lungi și ochii îi păreau imenși. Se privi îndelung, întrebător. Ca și cum ar fi înțeles întrebarea ei nerostită, el spuse iar:

– Te iubesc.

Atunci o sărută ușor, foarte ușor, ca și cum s-ar fi temut să n-o rănească, apoi buzele lui deveniră mai exigente, mai pasionate, până când o simți fremătând în brațele lui, ca și cum ar fi pus stăpânire pe însuși sufletul ei. Toată încăperea începu să se învârtească în jurul lor. Lumea dispăruse.

Tristețea, spaima, nefericirea nu mai existau. Totul nu mai era decât un spațiu plin de vrajă unde erau doar ei singuri: un bărbat și o femeie ieșind dintr-un nor de ceață cenușie pentru a se întâlni, a se regăsi.

– Dumnezeule, cât te iubesc! zise el cu o voce răgușită.

O conduse pe Marisa spre sofaua din fața șemineului, fără să-i dea drumul, de teamă parcă să nu-i scape.

– Este... chiar... adevărat? întrebă ea după o clipă.

– Și eu mă întreb! Dacă ai ști în ce stare am fost când am aflat că plecaseși și habar n-aveam unde te pot găsi.

– Trebuia să plec. Credeam că... mă disprețuiești.

– Cum de ți-a venit o idee atât de stupidă? N-am încetat nici o clipă să mă gândesc la tine, să te doresc, să te iubesc, din momentul când te-am văzut împreună cu Aline vânând fazanul. Dar m-ai privit cu atâta ură! N-am înțeles de ce.

– M-am străduit să... te urăsc, cu mult timp înainte de a veni la Vox. Și apoi... când te-am văzut...

– Ce s-a întâmplat?

– Am încercat să continuu să te urăsc... dar n-am reușit, murmură ea. Cred că, probabil, te-am iubit... de la început... dar nu știam că... asta-i dragoste.

Buzele ducelui puseră din nou stăpânire pe ale ei și Marisa nu mai spuse nimic minute în șir. În sfârșit, cu capul pe umărul lui, îl întrebă:

– Cum... m-ai găsit?

– Singura mea speranță de a-ți da de urmă era lady Barrington care-mi scrisese ca să te recomande. Am reușit s-o văd aseară. Era plecată și nu s-a întors decât pe la ora cinci după-amiază, altfel aș fi venit chiar de aseară încoace. Evident, nu bănuiam că este mătușa ta.

Marisa nu-și putu ascunde surprinderea.

– Și ea ți-a spus cine sunt?

– La început, m-a mințit foarte convingător, răspunse el zâmbind. Ai terorizat-o pur și simplu cu cartea pe care plănuiseși s-o scrii.

– Îmi... pare rău, murmură Marisa ascunzându-și fața în umărul lui.

– Cred că vom putea s-o liniștim asupra acestui subiect. Dar era atât de speriată încât multă vreme a pretins că nu știe nimic despre tine.

– Cum ai făcut de-ai convins-o să vorbească?

– I-am spus că vreau neapărat s-o găsesc pe domnișoara Mitton pentru că am de gând să mă căsătoresc cu ea.

– Ce i-ai spus?! exclamă Marisa.

– Că trebuie să te măriți cu mine, draga mea, pentru că nu pot trăi fără tine.

O strânse mai tare în brațe și adăugă pe un ton vesel:

– ... Dacă ai cumva de gând să refuzi, domnișoară Mitton, te anunț că nu ești deloc potrivită pentru a fi guvernantă.

Marisa râse ușor, neîncrezătoare.

– Dar nu se poate să vrei... să te căsătorești cu mine când știi... ce cred eu despre înalta societate.

– Despre care tu nu știi absolut nimic! În afara scandalurilor sordide relatate de tatăl tău. Mi-a spus Kitty Barrington cât de fanatic era în această privință și-l înțeleg perfect dacă mama ta era la fel de frumoasă ca tine.

– Oh! Era mult mai frumoasă.

– Nu cred că putea fi mai frumoasă ca tine și înțeleg foarte bine ce trebuie să fi simțit tatăl tău când a pierdut-o. O strânse cu putere pe Marisa. N-am să te mai pierd încă o dată, comoara mea adorată. Dacă ai ști cât de disperat eram pe vremea pe când veneam spre Londra și când, la început, am crezut că mătușa ta spune adevărul când pretindea că nu știe unde să te găsească.

– Și... când ai aflat unde sunt... ce-ai simțit?

– Chiar vrei să-ți spun? Sunt convins, draga mea, că tu ai înțeles perfect că ești femeia pe care am căutat-o toată viața mea, femeia care mi-a fost sortită, femeia care face parte din ființa mea. Ne-am găsit unul pe altul și Dumnezeu îmi este martor că n-am destule cuvinte pentru a-i spune cât îi sunt de recunoscător.

Privi chipul mic ridicat spre el, ochii strălucind de fericire, și o sărută din nou. Îi sărută ochii, obrajii, gâtul. Marisa se simți străbătută de un fior.

– Nu, nu, murmură ea. Nu...

– Nu? se miră el. Nu-ți place?

– Nu... nu-i asta... Dimpotrivă, mă tulbură... mă înnebunește. Ezită o clipă, înainte să întrebe: Este... ceva rău?

– Rău? repetă el. Dar câți ani ai, draga mea?

– Douăzeci, aproape douăzeci și unu.

– Oh! Iubito! exclamă el. Domnișoara Whitcham mi-a spus că ai douăzeci și patru și eu am crezut-o. Eram îngrozitor de gelos pe toți bărbații care trebuie să te fi iubit și să te fi sărutat.

– Nimeni nu m-a mai sărutat... în afară de tine.

– Așadar, ești încă o fetiță inocentă. Am atâtea lucruri să te învăț, comoara mea iubită... vreau să afli ce înseamnă dragostea.

– Mi-ai spus că sunt lucruri... pe care le-am putea învăța unul de la altul.

– Când am stat de vorbă în biroul meu, mă gândeam că ești creatura cea mai încântătoare pe care am întâlnit-o vreodată. Aveai ceva ce mă atrăgea irezistibil, ceva ce-mi spunea să te păstrez, să nu te pierd niciodată, să fii a mea. Dar răceala din glasul tău, condamnarea pe care o citeam în ochii tăi mă speriau.

– Și eu mă simțeam atrasă de tine, murmură Marisa. Dar îmi repetam la nesfârșit că detest tot ceea ce tu reprezinți.

– Și acum, ce sentimente ai față de mine?

Ea îi zâmbi. Niciodată până acum el nu văzuse pe cineva manifestându-și bucuria atât de radios.

– Te iubesc. Te iubesc... din toată inima.

El o înlănțui din nou și, în timp ce întreaga ei ființă vibra în așteptarea sărutărilor, el zise:

– Când i-am spus mătușii tale că vreau să mă căsătoresc cu tine, imediat a început să facă planuri pentru o nuntă fastuoasă.

– Oh, nu! zise Marisa. Nu! N-aș putea suporta!

– ... Peste un an, după ce vei ieși din doliu, continuă el.

– Suntem... obligați... să așteptăm atât de mult?

– Chiar crezi că eu aș putea să te aștept atât? Crezi că aș risca să te mai pierd din nou? Te vreau acum! Imediat. Pentru că te ador! Te vreau alături de mine, să știu că ești a mea, că-mi aparții, că ești soția mea.

– Dar ce putem face?

Spre surprinderea Marisei, el se ridică, și o îndemnă să facă la fel.

– Du-te și pune-ți costumul de călătorie, zise el. Nu ai de făcut valize pentru că ele au rămas la Vox.

– Unde mergem?

– La Londra. Să ne căsătorim.

– Acum... astăzi?

– Voi obține o dispensă specială și ne vom putea căsători la Londra, într-un birou de stare civilă sau în capela de la Vox.

– Oh, te rog, la Vox! exclamă Marisa. De altfel, trebuie mai întâi s-o anunțăm pe Aline. N-aș vrea ca ea să fie geloasă și pe mine cum a fost pe toate femeile pe care le-ai iubit.

– N-am iubit niciodată pe nimeni în afară de tine. Nu-ți permit să faci nici cea mai mică comparație în acest sens, mă auzi?

Ridică spre el chipul fetei apoi, privind-o în adâncul ochilor, spuse:

– Avem amândoi de uitat mai multe lucruri. Să le uităm, să le îngropăm! Sunt atâtea altele pe care le putem face împreună.

– Împreună, murmură ea.

Apoi se desprinse de el și porni în fugă pe scări.

Ducele o așteptă în birou și, când ea intră, întinse brațele spre ea. Marisa alergă, radioasă, în brațele lui.

– Te iubesc, te iubesc, zise el.

Și buzele lui îi confirmară spusele într-un sărut pătimaș. Erau deja uniți și nimic nu-i mai putea despărți.

*
* *

Nu ajunseră la castel decât pe la sfârșitul după-amiezii.

Milverley trimisese o telegramă ca să anunțe ora sosirii trenului lor și o trăsură îi aștepta la gară. Marisa își strecură mâna în mâna iubitului ei.

– Ești fericită, draga mea?

– Foarte fericită!

– Și nu ești prea obosită? Mi s-a părut că aveai atâtea de făcut la Londra.

– Voiam doar să-mi cumpăr o rochie de mireasă, ceva care să fie cu adevărat al meu și de asemenea, pentru Aline, o rochie specială pentru nunta noastră și încă vreo câteva mai potrivite pentru vârsta ei.

– Dacă te gândești atât de mult la fiica mea, am impresia că voi deveni gelos pe ea, zise el glumind.

– Mă tem că ideea ta de a te căsători cu mine să nu-i displacă. Dar sunt sigură că va fi bucuroasă s-o aibă pe domnișoara Gillingham guvernantă. Ai putut să vezi și tu că n-a ezitat nici o clipă când am rugat-o să vină să se ocupe de Aline.

– Cred mai degrabă că se bucura la gândul că va fi aproape de tine.

– Mi-a promis că va veni mâine dimineață. Aș vrea să i-o prezint pe Aline înainte să plecăm.

– Vom face exact așa cum vei vrea tu, draga mea. Din moment ce pot să te duc în Franța și Italia unde vom putea să fim singuri, nu am nimic de obiectat.

– Toată lumea va fi furioasă că n-a avut loc o nuntă fastuoasă.

– Și ce ne pasă nouă? Esențialul este că vor fi cu atât mai puține bârfe Vom lipsi cel puțin trei sau patru luni, și doar cu puțin timp înainte de a ne întoarce, voi anunța că nunta noastră a avut loc.

– Crezi că putem să ne bazăm pe mătușa Kitty să păstreze un asemenea secret? îl întrebă Marisa zâmbind.

– Cred că este atât de încântată că tu vei deveni o persoană respectabilă căsătorindu-te cu mine încât va accepta toate condițiile pe care i le vom impune.

– Pe cuvântul meu, te crezi foarte important!

El râse și o sărută.

Când intrară pe aleea principală și când castelul apăru în fața lor, Marisa redeveni serioasă. Ferestrele luminate aveau o strălucire aurie

dată de apusul de soare, iar clădirea imensă părea caldă și primitoare.

Marisa simți că viitorul său cămin ocupa deja un loc important în inima ei. Trăsura se opri și Aline se repezi pe scările de la intrare. Alergă spre Marisa și o înlănțui cu brațele-i mici.

– Tata te-a adus înapoi! strigă ea.

– Da, draga mea, m-a adus înapoi acasă.

– Cât mă bucur! Mă temeam atât de tare că nu te va găsi. Tată, ești formidabil!

În timp ce vorbise, se întorsese spre tatăl ei, dar oarecum cu timiditate. El se aplecă spre ea să o sărute.

Chipul grav al lui Turner era luminat de un zâmbet când intrară cu toții în vestibul. Aline, ținându-l pe duce cu o mână și pe Marisa cu cealaltă, îi conduse în salon.

– Turner ți-a pregătit ceva de băut, tată. Este și ceai pentru domnișoara Mitton. Știu că-i place ceaiul.

Marisa zâmbi.

– Este foarte drăguț că te-ai gândit la asta, zise ea.

Când însă ducele închise ușa și veni spre canapeaua pe care ele se așezaseră, Marisa îl urmări cu o privire neliniștită.

Urmă o clipă de tăcere și Aline, ca și cum ar fi simțit că se întâmplă ceva neobișnuit, își ridică fața cu o expresie întrebătoare spre Marisa.

– Tatăl tău are să-ți spună ceva, draga mea.

– Ce?

– M-ai rugat s-o găsesc pe domnișoara Mitton și să ți-o aduc, începu ducele.

– Și iată că ai găsit-o, îl întrerupse fetița, foarte emoționată. Sunt atât de bucuroasă, tată!

– Da, am găsit-o, dar sunt puțin îngrijorat, Aline. Ne-a părăsit deja o dată, poate s-o facă din nou.

Pe chipul copilului apăru o expresie de consternare. Se întoarse repede spre Marisa.

– Oh, n-o să ne mai părăsești! Trebuie să juri!

– Eu am o idee mai bună, îi explică tatăl ei.

– Care?

– Vezi tu, continuă el alegându-și cu grijă cuvintele. O guvernantă poate să-și dea demisia, poate să plece când vrea ea și nimeni n-are dreptul s-o

rețină. Așa că, m-am gândit că singurul mijloc de a fi siguri că o vom ține pe domnișoara Mitton cu noi este să-i cer să se căsătorească cu mine.

– Să se căsătorească...? repetă Aline. Vrei să spui că va fi soția ta?

– Va fi soția mea, repetă el liniștit.

Aline îi privi pe rând.

– Atunci, dacă tu ești tatăl meu, domnișoara Mitton va fi mama mea?

– Da, Aline, exact.

– Oh, cât mi-ar plăcea! Mi-ar plăcea enorm! exclamă fetița aruncându-se de gâtul Marisei și strângând-o cu putere.

Marisa o strânse la rândul ei în brațe și își ridică ochii umezi de lacrimi spre duce. El îi zâmbi.

– Acum, Aline, spuse ea fericită și ușurată, avem o surpriză pentru tine. Tatăl tău și cu mine ne vom căsători astă-seară, iar tu vei fi singura invitată.

– Vă căsătoriți aici, la castel?! strigă copila.

– În capelă. Ți-am cumpărat o rochie specială și multe alte toalete, diferite de rochiile tale obișnuite de fetiță mică.

Aline o îmbrățișă din nou.

– Oh! Cât te iubesc! Te iubesc atât de mult!

– Nu avem prea mult timp, interveni tatăl ei. Așa că, Aline, fii drăguță și roagă-l pe Turner să le spună grădinarilor să decoreze capela cu flori din seră.

– Da! Da, am să-i spun! Și o să-i spun și bucătarului să vă pregătească tortul de nuntă.

– Mă îndoiesc că va avea timp, dar cu siguranță că ne va pregăti ceva bun.

– Mă duc să-i spun! Mă duc să le spun tuturor!

Brusc, Aline își înlănțui brațele pe după mijlocul tatălui său.

– Oh, tată, este formidabil! Și sunt atât de bucuroasă că te căsătorești cu domnișoara Mitton!

Apoi ieși alergând din încăpere.

– Vezi, draga mea, zise Milverley întinzând mâinile spre Marisa, îți făceai griji degeaba.

– O iubesc pe fiica ta.

– Și m-ai învățat și pe mine s-o iubesc. Mi-ai dat o formidabilă lecție de viață.

– Trebuie să mă duc să mă pregătesc. La ce oră are loc cununia?

El își scoase ceasul din buzunarul vestei.

– I-am expediat din Londra o telegramă pastorului, rugându-l să fie aici la șapte și jumătate. Asta îți va lăsa timp destul să te faci frumoasă.

Am să încerc.

– N-o să fie prea greu, zise el, cu ochii în ochii ei. Cere-i doamnei Whitcham volanul de dantelă al familiei și diadema cu flori pe care o poartă toate ducesele la ocazii speciale.

Ea îl privi, foarte serioasă dintr-o dată.

– Esti sigur... ești cu adevărat sigur... că ai luat o hotărâre bună?

– Căsătorindu-mă cu tine? Este singura hotărâre bună pe care am luat-o vreodată. Și, draga mea, avem atâtea lucruri de făcut, bune și drepte, nu numai în ceea ce ne privește, dar și pentru cei de care suntem răspunzători.

Marisa știa că el se gândea la mineri. Se apropie de el și îl lăsă, bucuroasă, s-o strângă la piept.

– Dar înainte de a ne gândi la alții, mi se pare normal să ne gândim la noi. De aceea vreau să plecăm amândoi, singuri. Am atâtea lucruri încă de aflat despre tine.

– Și eu despre tine. Nu știam cât ești de inteligent și cultivat înainte ca Arthur Balfour să-mi fi spus.

– Nu va fi numai o lună de miere ci și o călătorie de descoperiri, după câte se pare, zise el zâmbind.

O sărută cu tandrețe și ea se desprinse de el ca să urce în cameră. Ajunsese în capul scării când îl auzi, în hol, dând ordine. Vocea lui gravă avea parcă un accent nou, vesel.

Marisa o găsi pe domnișoara Whitcham pe palier.

– Oh, domnișoară Mitton! Aline ne-a spus vestea cea bună. Nici nu-mi vine să cred. Totul este atât de emoționant, atât de minunat! Sper să fiți foarte fericiți împreună.

– Da, cu siguranță vom fi.

– De acum încolo, veți dormi aici, îi explică secretara.

Traversând culoarul, deschise ușa unei camere care făcea parte din apartamentul stăpânilor.

Pe când explorase castelul, Marisa aflase că această încăpere fusese întotdeauna dormitorul soțiilor ducilor de Milverley. Conținea faimosul mobilier sculptat și aurit făcut special pentru castel pe vremea domnici lui Charles II.

– Simt că multe mirese tinere au fost fericite aici, zise încetișor fata după ce aruncă o privire circulară.

– Și vei fi și dumneata, declară domnișoara Whitcham.

Se opri o clipă, apoi adăugă cu o voce șoviitoare:

– Poate că nu veți vrea să mă mai găsiți aici după ce vă veți întoarce din voiajul de nuntă... Evident, era altceva, nu avea o soție care să dirijeze totul...

În ochii ei se citea neliniștea și, pusă brusc în fața unor noi probleme, Marisa înțelesese teama ce se ascundea în spatele acestor cuvinte. Dintr-o dată fu conștientă de faptul că, fără această dragoste care-i deschisese ochii, nu și-ar fi dat seama că vorbăria și plăcerea de a trăncăni ale domnișoarei Whitcham se datorau singurătății ei, stării ei de fată bătrână frustrată Conștientă că tot viitorul secretarei depindea de răspunsul ei, îi zise cu blândețe, așa cum o făcuse și mama ducelui înaintea ei:

– Și ce ne-am face fără dumneata, domnișoară Whitcham?

Apoi se întoarse ca să nu vadă lacrimile din ochii femeii.

În clipa aceea, cameristele năvăliră în încăpere, cu felicitările lor. Domnișoara Whitcham scoase voalul de mireasă ce părea țesut de degetele unei zâne.

Niciodată Marisa nu mai văzuse o piesă de bijuterie mai frumoasă ca diadema cu diamante.

Cameristele scoaseră din cutie rochia albă cumpărată la Londra și o întinseră pe pat. Apăru și Aline, topăind de bucurie și emoție aducându-și și ea rochia pe care voia să și-o pună.

– Aș vrea să fac o baie, îi zise Marisa primei cameriste.

Focul ce ardea în șemineul de marmură și lumânările aprinse dădeau un reflex auriu întregului mobilier. Sub draperiile grele, brodate ale imensului pat domnea o umbră dulce. În spatele pernelor cu dantele, cupidonii aurii susțineau o inimă.

– Trebuie să mă duc și eu să mă schimb, spuse secretara pe un ton stânjenit. Excelența Sa a dat ordin ca numai Aline să asiste la ceremonie, dar cred că va înțelege că toată lumea de la castel va fi profund rănită dacă nimeni nu va putea participa. Vezi dumneata, mulți dintre cei care au lucrat aici toată viața lor au impresia că fac parte din familie.

Marisa nu spuse nimic și domnișoara Whitcham reluă foarte repede:

– ... Poate că n-ar fi trebuie să spun nimic. O rog pe domnișoara să mă ierte!

– Așteaptă o clipă. Așteaptă-mă aici, mă întorc imediat.

Marisa ieși repede și cobori scara în fugă. Îl găsi pe duce în biroul său, vorbind cu Turner. La intrarea grăbită a Marisei, valetul se retrase.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Milverley.

– Nimic grav; tocmai mi-am dat seama că toată lumea de aici vrea să asiste la căsătoria noastră.

Cum el nu răspunse, ea continuă:

– Vezi tu, dragul meu, ei locuiesc aici de atâta vreme încât au sentimentul că fac parte din familie... familia ta pe care au servit-o de generații.

El zâmbi, apoi o corectă:

– Familia noastră. A mea și a ta, draga mea.

O sărută și, cu o notă de veselie în glas pe care Marisa nu i-o mai auzise niciodată, adăugă:

– Să vină atunci cu toții! La urma urmei, cum spui tu, este o afacere de familie!

*
* *

Zeci de lumânări aprinse luminau capela din epoca Tudor, și aerul era înmiresmat cu parfum de crini și garoafe aduse în grabă de la sere.

Nu era nimeni care s-o ducă pe Marisa la altar, așa că ducele însuși îi oferi brațul conducând-o, cu Aline în urma lor.

Cu părul strălucind sub voalul subțire, cu ochii la fel de luminoși și strălucitori ca diadema cu diamante, Marisa era extrem de frumoasă.

Viitorul ei soț o aștepta în hol. Când Marisa apăru pe scară, cu trena rochiei albe foșnind în urma ei, el își ținu răsuflarea. Când ajunse în dreptul lui, preț de câteva clipe nici unul nici celălalt nu rosti un cuvânt, până când în sfârșit, cu o voce vibrând de emoție, el spuse:

– Nu-mi închipuiam că poți fi atât de fermecătoare.

Personalul castelului se așezase în capelă, fiecare după rangul lui. Domnișoara Whitcham ocupa locul de onoare și în spatele ei veneau servitorii, absolut toți până la cel care ceruia cizmele și care nu mai găsise un scaun, rămânând în picioare, sprijinit de ușă.

Marisei i se păru slujba foarte emoționantă.

Nimeni n-ar fi putut să se îndoiască de sinceritatea ducelui atunci când acesta repetă frazele rituale și, conștientă de timiditatea propriei voci, Marisa se ruga din tot sufletul să nu-l dezamăgească vreodată.

Simți când îi puse pe deget inelul care fusese cel al mamei lui. Apoi, împreunându-le mâinile, pastorul îi declară soț și soție.

Marisa își ridică privirea spre chipul soțului ei și citi atâta dragoste încât uită de toate, fericită să-l știe al ei.

De la capelă, ducele o conduse în sala cea mare de banchete unde, în ciuda timpului scurt de care dispusese, bucătarul reușise să facă un tort care o entuziasmă pe Aline.

Era șampanie pentru toată lumea, și băură cu toții în cinstea tinerilor căsătoriți.

Turner ținu un mic discurs și le ură multă fericire, iar ducele le mulțumi tuturor.

Apoi Milverley o conduse pe Marisa în sufrageria cea mică în care obișnuia să cineze când era singur sau când primea câțiva invitați intimi.

Era o încăpere ovală, cu pereții împodobiți de tablouri foarte frumoase. Masa, acoperită cu orhidee albe, era împodobită cu cele mai frumoase sfeșnice de aur din colecția Milverley.

– Domnișoara Whitcham mi-a zis că acum eu ar trebui să mă duc la culcare, zise Aline care-i urmase.

– Este cam târziu, constată tatăl ei. Și probabil că ești și tu obosită.

– Sunt prea bucuroasă ca să mă simt obosită. Dar tot o să mă duc la culcare pentru că voi trebuie să aveți chef să rămâneți singuri.

– Mâine dimineață îți voi spune ceva senzațional, o anunță Marisa.

– Dar mâine plecați amândoi, remarcă fetița, întristată dintr-o dată.

– Despre asta vreau să-ți vorbesc. Am găsit pe cineva care va veni să stea cu tine cât timp vom fi noi plecați. Cineva care o să-ți placă foarte mult. Se numește domnișoara Gillingham și ea este cea care m-a învățat toate poveștile pe care ți le-am spus.

– Toate? întrebă Aline, intrigată.

– Da. Și încă multe altele pe care n-am avut timp să ți le spun. Vreau ca tu să te ocupi de ea și s-o rogi să te învețe tot ce m-a învățat pe mine când eram mică. Și, cât timp vom lipsi noi, tatăl tău s-a înțeles cu domnișoara Whitcham ca și alți copii să vină aici în fiecare zi, să ia lecții împreună cu tine.

În timp ce vorbise, Marisa îi aruncase o privire malițioasă soțului ei ai cărui ochi străluceau de iubire.

– Mi-ai luat vorbele din gură, zise el. Într-adevăr, asta am rugat-o pe domnișoara Whitcham să facă. O să-ți placă mult.

– Da, cred că va fi bine, răspunse Aline. Dar n-o să mă uitați cât timp veți fi plecați?

– Nu, îți promit, răspunse Marisa. Și o să-ți trimitem ilustrate din toate locurile prin care vom trece. În felul acesta, vei ști unde suntem. Domnișoara Gillingham va avea să-ți povestească sute de întâmplări despre orașele și țările prin care vom călători.

– O să număr zilele până la întoarcerea voastră.

– Bun, acum du-te în pat, îi zise tatăl său. Astfel, mâine vei fi prea obosită ca să ne conduci.

Aline îi întinse obrazul și el o sărută. Apoi, fetița își încolăci mâinile pe după gâtul Marisei.

– Noapte bună... mamă, șopti ea.

După care, intimidată dintr-o dată, ieși alergând.

– Vino să mănânci ceva, draga mea, propuse ducele.

Tocmai se așezaseră la masă când apăru Turner, urmat de valeți, aducând primul dintr-o serie de feluri de mâncare delicioase.

*
* *

Mai târziu, ajutată să se dezbrace de către prima cameristă, Marisa, rămasă singură în dormitorul nupțial, se așeză pe jos, pe blana albă din fața șemineului.

Stinse lumânările, dar lumina focului dădea părului ei, lăsat să cadă pe umeri, strălucirea flăcărilor.

Ducele intră în cameră foarte încet. Ea nu se mișcă dar își ridică fața spre el. Îmbrăcat în halatul de brocart cu guler și mânșete de catifea, el o contemplă îndelung.

– În felul acesta voiam să te văd, zise el cu voce gravă. Dacă ai ști ce-am simțit în seara când am urcat în sala de studiu și te-am găsit ținându-l cu pistolul pe porcul acela de Farrington!

– Am crezut că te-ai supărat pe mine atunci.

– Chiar am fost! Eram nebun de furie! Și îngrozitor de gelos că un alt bărbat a putut să-ți vadă minunatul păr risipit pe umeri.

– Închisesem ușa camerei mele, dar Aline a avut un coșmar și am fost nevoită să mă duc s-o liniștesc.

– M-am gândit eu că despre așa ceva trebuie să fi fost vorba. Doar n-o să-ți închipui că am crezut măcar o clipă că o fată ca tine ar putea să-l încurajeze pe un tip ca Farrington.

– Era totuși unul dintre prietenii tăi.

– Orice om are mai multe feluri de prieteni. Dar, Marisa, nu mă aflu aici ca să vorbesc despre prietenii mei ci despre dragostea noastră.

– Eu m-am gândit foarte mult la tine...

– Și ce credeai despre mine?

Tot vorbind, el se așezase alături, privindu-i cu dragoste chipul frumos, nasul mic, ochii verzi în care dansau flăcări.

– Mă gândeam că te iubesc, zise ea intimidată. Te iubesc atât de mult încât mi-e teamă să nu mă trezesc și să descopăr că a fost doar un vis... unul dintre acele vise frumoase care dispar atât de repede.

– Nu va dispărea niciodată... îți promit. Ești acum a mea, Marisa. Și aceasta a fost primul meu gând când te-am văzut. Întotdeauna am știut că vieții mele îi lipsește ceva și, când te-am cunoscut, am înțeles că tu erai acel ceva.

– De unde puteai să știi?

– Din instinct, dar instinctul era atât de puternic încât a devenit o convingere de nezdruncinat. Tu nu crezi, comoara mea, că ne suntem sortiți unul altuia încă de la naștere?

– Oh, sunt sigură! Și este minunat că, amândoi, l-am găsit pe cel pe care-l căutam.

Se întrerupse câteva clipe, apoi continuă:

–... Tu mi-ai spus, dar eu n-am înțeles atunci că, de cele mai multe ori, bărbații și femeile care caută adevărata dragoste trebuie să se mulțumească doar cu un înlocuitor. Noi, care am fost atât de norocoși, noi ar trebui să încercăm să aducem fericire... și altora.

– Acesta este un lucru pe care va trebui să-l învăț de la tine.

Se ridică, întinse brațele și, ajutând-o să se ridice, o atrase pe Marisa spre el, simțindu-i căldura trupului sub cămașa fină de noapte.

– Sun dispus să învăț orice de la tine, adăugă el. Dar tu, draga mea?

– Știi bine că și eu, murmură ea.

– Te iubesc. Te iubesc mai mult decât sunt în stare să-ți spun dar știu totuși că, pentru noi doi, nu este decât începutul. Începutul unei vieți noi... o viață plină, bogată în dragoste. Oh! Iubirea mea, fă în așa fel încât să nu te dezamăgesc niciodată.

Vorbise cu buzele lipite de ale ei și, în timp ce o săruta, ea se simți din ce în ce mai aproape de el.

Deodată, întregu-i trup fu parcă cuprins de flăcări.

Era acel val atotputernic, irezistibil, acel extaz care-i transforma pe amândoi într-o singură ființă în fața lui Dumnezeu.

– Te iubesc... murmură ea lângă buzele lui.

El își înălță capul, privi buzele întredeschise, pleoapele grele de pasiunea pe care o trezise în ea și părul roșcat căzându-i ca o cascadă pe brațe.

– Te ador, zise el cu o voce răgușită.

O sărută din nou. Buzele-i calde întârziară pe gura ei, apoi porniră să caute mătasea fină a gâtului.

– Te simți tulburată? o întrebă el.

– Da... da, șopti ea.

– Simți că înnebunești de pasiune?

– Da... da...

– Oh! Iubita mea! Dragostea mea... soția mea!

O ridică în brațe și, în timp ce el o ducea spre pat, ea i se abandonă, trup și suflet.

Sfârșit

Solicitanții la

„CARTEA PRIN POȘTĂ"
se pot adresa
„S.C. ALCRIS 94 DIFUZARE"

București, str. Teodosie Rudeanu 54, sector 1
tel. 01-223.63.07. sau C.P.-41-129.
Pentru relații editoriale se pot adresa editurii:
str. Panait Istrati 62, sector 1
tel/fax 01-224.16.98.

TIPOGRAFIA MIRON
TEL: 01-336.33.04
01-335.88.25
FAX: 01-337.42.92